

Matthäus-Evangelium in Sanskrit und Deutsch

Im April 2008 konnte ich durch viel Glück die Ganzlederausgabe der 1851 erschienenen zweiten Auflage der 700seitigen Übersetzung des Neuen Testaments in Sanskrit ersteigern. Dabei handelt es sich (obwohl aus dem Impressum nicht ersichtlich) offenbar um die von **William Carey** mit Unterstützung durch Bengalische Sanskritisten im Jahr 1808 ins Sanskrit übersetzte und dann in Kalkutta gesetzt und gedruckte Bibel, wozu Carey für den Bleisatz eigens Devanagari-Handsatz-Lettern von Stempelschneidern anfertigen ließ. Es handelt sich dabei um eines der ersten Bücher, die in Devanagari-Drucktypen gesetzt wurden.

The New Testament
of our Lord and Saviour Jesus Christ
in Sanscrit.
Translated from the Greek
by the Calcutta Baptist Missionaries
with native assistants.
Calcutta 1851
Second Edition

Dharmya-pustakasya śeṣāṃśaḥ
arthataḥ
prabhunā yīśu-khriṣṭena nirūpitasya
nūtana-dharmya-niyamasya
grantha-saṃgrahaḥ

Die Bergpredigt (s. <http://www.sanskritweb.net/deutsch/bergpredigt.pdf>) und Kapitel 1 des Matthäus-Evangeliums (s. <http://www.sanskritweb.net/sansdocs/matthew1.pdf>) habe ich bereits vorab im April/Mai veröffentlicht. In diesen Dateien finden sich auch Original-Scans.

Mein Korrespondent **Mihail Bayaryn** hat dann in meinem Auftrag sämtliche 28 Kapitel des Matthäus-Evangeliums in Devanagari neugesetzt, und das Resultat seiner Arbeit, ergänzt um die deutsche Luther-Übersetzung, wird hier als PDF-Datei vorgelegt. Wer eine Version des Sanskrittextes mit lateinischer und englischer Übersetzung benötigt, findet diese auch auf meiner Website (s. <http://www.sanskritweb.net/sansdocs/matthew.pdf>).

Ulrich Stiehl, Heidelberg, Juni 2008

१-१ इब्राहीमः सन्तानो दायूद् । तस्य सन्तानो यीशुख्रीष्टस्तस्य पूर्वपुरुषवंशश्रेणी

1-1 ibrahīmaḥ santāno dāyūḍ | tasya santāno yīśu-khriṣṭas_tasya pūrva-puruṣa-vaṃśa-śreṇī
1-1 Dies ist das Buch von der Geburt Jesu Christi, der da ist ein Sohn Davids, des Sohnes Abrahams.

१-२ इब्राहीमः पुत्र इम्हाक् । तस्य पुत्रो याकूब् । तस्य पुत्रो यिहूदास्तस्य भ्रातरश्च

1-2 ibrahīmaḥ putra imhāk | tasya putro yākūb | tasya putro yihūdās_tasya bhrātaraś_ca
1-2 Abraham zeugte Isaak. Isaak zeugte Jakob. Jakob zeugte Juda und seine Brüder.

१-३ तस्माद्यिहूदातस्तामरो गर्भे पेरस्सेरहौ जज्ञाते । तस्य पेरसः पुत्रो हिष्रोण् । तस्य पुत्रो ऽराम्

1-3 tasmād_yihūdātas_tāmaro garbhe peras_serahau jajñāte | tasya perasaḥ putro hiṣroṇ | tasya putro 'rām
1-3 Juda zeugte Perez und Serah von Thamar. Perez zeugte Hezron. Hezron zeugte Ram.

१-४ तस्य पुत्रो ऽम्मीनादब् । तस्य पुत्रो नहशोन् । तस्य पुत्रः सल्मोन्

1-4 tasya putro 'mminādab | tasya putro nahaṣon | tasya putraḥ salmon
1-4 Ram zeugte Amminadab. Amminadab zeugte Nahesson. Nahesson zeugte Salma.

१-५ तस्माद्राहबो गर्भे बोयस् जज्ञे । तस्माद्रूतो गर्भे ओबेद् जज्ञे । तस्य पुत्रो यिशायः

1-5 tasmād_rāhabo garbhe boyas jajñe | tasmād_rūto garbhe obed jajñe | tasya putro yīśayaḥ
1-5 Salma zeugte Boas von der Rahab. Boas zeugte Obed von der Ruth. Obed zeugte Jesse.

१-६ तस्य पुत्रो दायूद्राजः । तस्माद्दृत्तोरियस्य जायायां सुलेमान् जज्ञे

1-6 tasya putro dāyūḍ-rājaḥ | tasmād_dṛṭtoriyasya jāyāyāṃ sulemān jajñe
1-6 Jesse zeugte den König David. Der König David zeugte Salomo von dem Weib des Uria.

१-७ तस्य पुत्रो रिहबियाम् । तस्य पुत्रो ऽबियः । तस्य पुत्र आसाः

1-7 tasya putro rihabiyām | tasya putro 'biyaḥ | tasya putra āsāḥ
1-7 Salomo zeugte Rehabeam. Rehabeam zeugte Abia. Abia zeugte Asa.

१-८ तस्य सुतो यिहोशाफ्ट् । तस्य सुतो यिहोराम् । तस्य सुत उषियः

1-8 tasya suto yihośāphaṭ | tasya suto yihorām | tasya suta uṣiyaḥ
1-8 Asa zeugte Josaphat. Josaphat zeugte Joram. Joram zeugte Usia.

१-९ तस्य सुतो योथम् । तस्य सुत आहस्तस्य सुतो हिष्कियः

1-9 tasya suto yotham | tasya suta āhas_tasya suto hiṣkiyaḥ
1-9 Usia zeugte Jotham. Jotham zeugte Ahas. Ahas zeugte Hiskia.

१-१० तस्य सुतो मिनशिः । तस्य सुत आमोन् । तस्य सुतो योशियः

1-10 tasya suto minaśiḥ | tasya suta āmon | tasya suto yośiyaḥ
1-10 Hiskia zeugte Manasse. Manasse zeugte Amon. Amon zeugte Josia.

१-११ बाबिल्नगरे प्रवसनात्पूर्वम् स योशियो यिखनियं तस्य भ्रातृश्च जनयामास

1-11 bābil-nagare pravasanāt_pūrvam sa yośiyo yikhaniyaṃ tasya bhrātṛś_ca janayām_āsa
1-11 Josia zeugte Jechonja und seine Brüder um die Zeit der babylonischen Gefangenschaft.

१-१२ ततो बाबिलि प्रवसनकाले यिखनियः शल्तीयेलं जनयामास । तस्य सुतः सिरुब्बाबिल्

1-12 tato bābili pravasana-kāle yikhaniyaḥ śaltiyelaṃ janayām_āsa | tasya sutaḥ sirubbābil
1-12 Nach der babylonischen Gefangenschaft zeugte Jechonja Sealthiel. Sealthiel zeugte Serubabel.

१-१३ तस्य सुतो ऽबीहूद् । तस्य सुत इलीयाकीम् । तस्य सुतो ऽसोर्

1-13 tasya suto 'bīhūḍ | tasya suta iliyākīm | tasya suto 'sor
1-13 Serubabel zeugte Abiud. Abiud zeugte Eliakim. Eliakim zeugte Asor.

१-१४ असोरः सुतः सादोक् । तस्य सुत आखीम् । तस्य सुत इलीहूद्

1-14 asoraḥ sutaḥ sādok | tasya suta ākhīm | tasya suta ilihūḍ
1-14 Asor zeugte Zadok. Zadok zeugte Achim. Achim zeugte Eliud.

१-१५ तस्य सुत इलियासर् । तस्य सुतो मत्तन् । तस्य सुतो याकूब्

1-15 tasya suta iliyāsar | tasya suto mattan | tasya suto yākūb

1-15 Eliud zeugte Eleasar. Eleasar zeugte Matthan. Matthan zeugte Jakob.

१-१६ तस्य सुतो यूषफ् । तस्य जाया मरियम् । तस्या गर्भे यीशुरजनि । तमेव ख्रीष्टम् अर्थादभिषिक्तं वदन्ति

1-16 tasya suto yūṣaph | tasya jāyā mariyam | tasyā garbhe yīśur_ajani | tam_eva khriṣṭam arthād_abhiṣikṭam vadanti

1-16 Jakob zeugte Joseph, den Mann Marias, von welcher ist geboren Jesus, der da heißt Christus.

१-१७ इत्थमिब्राहीमो दायूदं यावत् साकल्येन चतुर्दशपुरुषाः । आ दायूदः कालाद्बाबिलि प्रवसनकालं यावत् चतुर्दशपुरुषा भवन्ति । बाबिलि प्रवासकालात् ख्रीष्टस्य कालं यावत् चतुर्दशपुरुषा भवन्ति

1-17 ittham_ibrahīmō dāyūdam yāvat sākalyena catur-daśa-puruṣāḥ | ā dāyūdaḥ kālād_bābili pravāsana-kālam yāvat catur-daśa-puruṣā bhavanti | bābili pravāsa-kālāt khriṣṭasya kālam yāvat catur-daśa-puruṣā bhavanti

1-17 Alle Glieder von Abraham bis auf David sind vierzehn Glieder. Von David bis auf die Gefangenschaft sind vierzehn Glieder. Von der babylonischen Gefangenschaft bis auf Christus sind vierzehn Glieder.

१-१८ यीशुख्रीष्टस्य जन्म कथ्यते । मरियम् नामिका कन्या यूषफे वाग्दत्तासीत् । तदा तयोः सङ्गमात् प्राक् सा कन्या पवित्रेणात्मना गर्भवती बभूव

1-18 yīśu-khriṣṭasya janma kathyate | mariyam nāmikā kanyā yūṣaphe vāg-dattāsīt | tadā tayoḥ saṅgamāt prak sā kanyā pavitreṇātmanā garbhavati babhūva

1-18 Die Geburt Christi war aber also getan. Als Maria, seine Mutter, dem Joseph vertraut war, fand sich's ehe er sie heimholte, daß sie schwanger war von dem heiligen Geist.

१-१९ तत्र तस्याः पतिर्यूषफ् सौजन्यात् तस्याः कलङ्कं प्रकाशयितुमनिच्छन् गोपनेन तां परित्यक्तुं मनश्चक्रे

1-19 tatra tasyāḥ patir_yūṣaph saujanyāt tasyāḥ kalaṅkaṃ pra-kāśayitum_an-icchan gopanena tāṃ pari-tyaktum manaś_cakre

1-19 Joseph aber, ihr Mann, war fromm und wollte sie nicht in Schande bringen, gedachte aber, sie heimlich zu verlassen.

१-२० स तथैव भावयति । तदानीं परमेश्वरस्य दूतः स्वप्ने तं दर्शनं दत्त्वा व्याजहार । हे दायूदः सन्तान यूषफ् । त्वं निजां जायां मरियममादातुं मा भैषीः । यतस्तस्या गर्भे पवित्रादात्मनो ऽभवत्

1-20 sa tathaiva bhāvayati | tadānīm parameśvarasya dūtaḥ svapne taṃ darśanaṃ dattvā vy_ā_jahāra | he dāyūdaḥ santāna yūṣaph | tvaṃ nijāṃ jāyāṃ mariyamamādatuṃ mā bhaiṣīḥ | yatas_tasyā garbhe pavitrād_ātmano 'bhavat

1-20 Indem er aber also gedachte, siehe, da erschien ihm ein Engel des HERRN im Traum und sprach: Joseph, du Sohn Davids, fürchte dich nicht, Maria, dein Gemahl, zu dir zu nehmen; denn das in ihr geboren ist, das ist von dem heiligen Geist.

१-२१ सा च पुत्रं प्रसविष्यते । तदा त्वं तस्य नाम यीशुमर्थात् त्रातारं करिष्यसे । यस्मात् स निजमनुजान् तेषां कलुषेभ्य उद्धरिष्यति

1-21 sā ca putraṃ pra_saviṣyate | tadā tvaṃ tasya nāma yīśum_arthāt trātāraṃ kariṣyase | yasmāt sa nija-manujān teṣāṃ kaluṣebhya ud_dhariṣyati

1-21 Und sie wird einen Sohn gebären, des Namen sollst du Jesus heißen; denn er wird sein Volk selig machen von ihren Sünden.

१-२२ इत्थं सति । इति यद्वचनं पूर्वं भविष्यद्वक्त्रा । ईश्वरः कथयामास । तत्तदानीं सिद्धमभवत्

1-22 itthaṃ sati | iti yad_vacanaṃ pūrvaṃ bhaviṣyad_vaktrā | īśvaraḥ kathayām_āsa | tat_tadānīm siddham_abhavat

1-22 Das ist aber alles geschehen, auf daß erfüllt würde, was der HERR durch den Propheten gesagt hat, der da spricht:

१-२३ पश्य गर्भवती कन्या तनयं प्रसविष्यते । इम्मानूयेल् तदीयं च नामधेयं भविष्यति ।

इम्मानूयेलस्माकं सङ्गीश्वर इत्यर्थः

1-23 paśya garbhavati kanyā tanayaṃ pra_saviṣyate | immānūyel tadiyaṃ ca nāma-dheyam bhaviṣyati | immānūyel_asmākaṃ saṅgīśvara ity_arthaḥ

1-23 "Siehe, eine Jungfrau wird schwanger sein und einen Sohn gebären, und sie werden seinen Namen Immanuel heißen", das ist verdolmetscht: Gott mit uns.

१-२४ अनन्तरं यूषफ् निद्रातो जागरित उत्थाय परमेश्वरीयदूतस्य निदेशानुसारेण निजां जायां जग्राह

1-24 anantaraṃ yūṣaph nidrāto jāgarita ut-thāya parameśvariya-dūtasya nideśānusāreṇa nijāṃ jāyāṃ jagrāha

1-24 Da nun Joseph vom Schlaf erwachte, tat er, wie ihm des HERRN Engel befohlen hatte, und nahm sein Gemahl zu sich.

१-२५ किंतु यावत् सा निजं प्रथमसुतं न सुषुवे तावत् तां नोपागच्छत् । ततः सुतस्य नाम यीशुं चक्रे

1-25 kiṃ_tu yāvat sâ nijam prathama-sutaṃ na suṣuve tāvat tām nopāgacchat । tataḥ sutasya nāma yīśuṃ cakre

1-25 Und er erkannte sie nicht, bis sie ihren ersten Sohn gebar; und hieß seinen Namen Jesus.

२-१ अनन्तरं हेरोदसंज्ञके राज्ञि राज्यं शासति यिहूदीयदेशस्य बैल्लेहमि नगरे यीशौ जातवति च कतिपया ज्योतिर्विदः पूर्वस्या दिशो यिरूशालम्वगरं समेत्य कथयामासुः

2-1 anantaram herod-saṃjñake rājñi rājyam śāsati yihūdiya-deśasya baitlehami nagare yīśau jātavati ca katipayā jyotir-vidah pūrvasyā diśo yirūśālam-nagaraṃ sam-etya kathayām_āsuḥ

2-1 Da Jesus geboren war zu Bethlehem im jüdischen Lande, zur Zeit des Königs Herodes, siehe, da kamen die Weisen vom Morgenland nach Jerusalem und sprachen:

२-२ यो यिहूदीयानां राजा जातवान् स कुत्रास्ते । वयं पूर्वस्यां दिशि तिष्ठन्तस्तदीयां तारकाम् अपश्याम । तस्मात् तम् प्रणन्तुम् आगमाम

2-2 yo yihūdiyānām rājā jātavān sa kutrāste । vayam pūrvasyām diśi tiṣṭhantas_tadiyām tārakām apaśyāma । tasmāt tam praṇantum āgamāma

2-2 Wo ist der neugeborene König der Juden? Wir haben seinen Stern gesehen im Morgenland und sind gekommen, ihn anzubeten.

२-३ तदा हेरोद् राजा कथाम् एतां निशम्य यिरूशालम्वगरस्थितैः सर्वमानवैः सार्धम् उद्विज्य

2-3 tadā herod rājā kathām etaṃ ni-śamya yirūśālam-nagara-sthitaiḥ sarva-mānavaiḥ sārddham ud-vijya

2-3 Da das der König Herodes hörte, erschrak er und mit ihm das ganze Jerusalem.

२-४ सर्वान् प्रधानयाजकान् अध्यापकांश्च समाहूयानीय पप्रच्छ । ख्रीष्टः कुत्र जनिष्यते

2-4 sarvān pradhāna-yājakan् adhyāpakāṃśch samāhūyāniya papraccha । khriṣṭaḥ kutra janiṣyate

2-4 Und ließ versammeln alle Hohenpriester und Schriftgelehrten unter dem Volk und erforschte von ihnen, wo Christus sollte geboren werden.

२-५ तदा ते कथयामासुः । यिहूदीयदेशस्य बैल्लेहमि नगरे यतो भविष्यद्वादिना इत्थं लिखितम् आस्ते

2-5 tadā te kathayām_āsuḥ । yihūdiya-deśasya bailehami nagare yato bhaviṣyad-vādinā itthaṃ likhitam āste

2-5 Und sie sagten ihm: Zu Bethlehem im jüdischen Lande; denn also steht geschrieben durch den Propheten:

२-६ सर्वाभ्यो राजधानीभ्यो यिहूदीयस्य नीवृतः । हे यिहूदीयदेशस्य बैल्लेहम् त्वं न चावरा ।

इस्त्रायेलीयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति । तादृग् एको महाराजस् त्वन्मध्य उद्भविष्यति ॥

2-6 sarvābhyo rāja-dhānibhyo yihūdiyasya nī-vṛtaḥ । he yihūdiya-deśasye baitleham tvaṃ na cāvarā । isrāyeliya-lokān me yato yaḥ pālayiṣyati । tādṛg eko mahā-rājas tvan-madhya ud_bhaviṣyati ॥

2-6 "Und du Bethlehem im jüdischen Lande bist mitnichten die kleinste unter den Fürsten Juda's; denn aus dir soll mir kommen der Herzog, der über mein Volk Israel ein HERR sei."

२-७ तदानीं हेरोद् राजा तान् ज्योतिर्विदो गोपनम् आहूय । सा तारका कदा दृष्टाभवत् तद् विनिश्चयामास

2-7 tadāniṃ herod rājā tān jyotir-vido gopanam ā-hūya । sâ tārakā kadā dṛṣṭābhavat tad viniścayām_āsa

2-7 Da berief Herodes die Weisen heimlich und erlernte mit Fleiß von ihnen, wann der Stern erschienen wäre,

२-८ अपरं तान् बैल्लेहमं प्रहित्य गदितवान् यूयं यात् यत्नान् तं शिशुम् अन्विष्य तदुद्देशे प्राप्ते मह्यं वार्त्ता दास्यथ । ततो मयापि गत्वा स प्रणंस्यते

2-8 aparaṃ tān baitlehamam pra-hitya gaditavān yūyam yāt yatnān taṃ śiśuṃ anv-iṣya tad-uddeśe prāpte mahyam vārttām dāsyatha । tato mayāpi gatvā sa pra_ṇamsyate

2-8 und wies sie gen Bethlehem und sprach: Ziehet hin und forschet fleißig nach dem Kindlein; wenn ihr's findet, so sagt mir's wieder, daß ich auch komme und es anbete.

२-९ तदानीं राज्ञ एतादृशीम् आज्ञां प्राप्य ते प्रतिस्थिरे । ततः पूर्वस्यां दिशि स्थितैस्तैर्या तारका दृष्ट्वा सा तारका तेषाम् अग्रे गत्वा यत्र स्थाने शिशुरास्ते तस्य स्थानस्योपरि स्थगिता तस्थौ

2-9 tadāniṃ rājñā etaḍṛśīm ājñāṃ prāpya te pra_tisthira । tataḥ pūrvasyām diśi sthitais_tair_yā tārakā dṛṣṭvā sâ tārakā teṣām agne gatvā yatra sthāne śiśur_āste tasya sthānasyopari sthagitā tasthau

2-9 Als sie nun den König gehört hatten, zogen sie hin. Und siehe, der Stern, den sie im Morgenland gesehen hatten, ging vor ihnen hin, bis daß er kam und stand oben über, da das Kindlein war.

२-१० तद् दृष्ट्वा ते महानन्दिता बभूवुः

2-10 tad dr̥ṣṭvā te mahā-nanditā babhūvuḥ

2-10 Da sie den Stern sahen, wurden sie hoch erfreut

२-११ ततो गेहमध्यं प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा सार्धं तं शिशुं निरीक्ष्य दण्डवद् भूत्वा प्रणेमुः । अपरं स्वेषां धनसम्पत्तिं मोचयित्वा सुवर्णं कुन्दुरुं गन्धरमं च तस्मै दर्शनीयं दत्तवन्तः

2-11 tato geḥa-madhyam̐ pra-viśya tasya mātṛā mariyamā sārḍham̐ taṁ śiśuṁ nir-ikṣya daṇḍavad bhūtvā pra_ṇemuḥ | aparaṁ sveṣāṁ dhana-sampattiṁ mocayitvā suvarṇaṁ kunduruṁ gandha-ramaṁ ca tasmai darśaniyam̐ dattavantaḥ

2-11 und gingen in das Haus und fanden das Kindlein mit Maria, seiner Mutter, und fielen nieder und beteten es an und taten ihre Schätze auf und schenkten ihm Gold, Weihrauch und Myrrhe.

२-१२ पश्चाद् हेरोद्राजस्य समीपं पुनर् अपि गन्तुं स्वप्न ईश्वरेण निषिद्धाः सन्तोऽन्येन पथा ते निजदेशं प्रति प्रतस्थिरे

2-12 paścād herod-rājasya samīpaṁ punar api gantuṁ svapna īśvareṇa ni-ṣiddhāḥ santo'nyena pathā te nija-deśam̐ prati pra_tasthire

2-12 Und Gott befahl ihnen im Traum, daß sie sich nicht sollten wieder zu Herodes lenken; und sie zogen durch einen anderen Weg wieder in ihr Land.

२-१३ अनन्तरं तेषु गतवत्सु परमेश्वरस्य दूतो यूषफे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा जगाद । त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरं च गृहीत्वा मिसर्देशं प्लायस्व । अपरं यावद् अहं तुभ्यं वार्त्ता न कथयिष्यामि तावत् तत्रैव निवस । यतो राजा हेरोद् शिशुं नाशयितुं मृगयिष्यते

2-13 anantaram̐ teṣu gatavatsu parameśvarasya dūto yūṣape svapne darśanam̐ dattvā jagāda | tvam ut-thāya śiśuṁ tan-mātaram̐ ca gṛhītvā misar-deśam̐ plāyasva | aparaṁ yāvad aham̐ tubhyaṁ vārttāṁ na kathayiṣyāmi tāvat tatraiva ni_vasa | yato rāja herod śiśuṁ nāśayitūṁ mṛgayiṣyate

2-13 Da sie aber hinweggezogen waren, siehe, da erschien der Engel des HERRN dem Joseph im Traum und sprach: Stehe auf und nimm das Kindlein und seine Mutter zu dir und flieh nach Ägyptenland und bleib allda, bis ich dir sage; denn es ist vorhanden, daß Herodes das Kindlein suche, dasselbe umzubringen.

२-१४ तदानीं यूषफ् उत्थाय रजन्यां शिशुं तन्मातरं च गृहीत्वा मिसर्देशं प्रति प्रतस्थे

2-14 tadāniṁ yūṣaph ut-thāya rajanyāṁ śiśuṁ tan-mātaram̐ ca gṛhītvā misar-deśam̐ prati pra_tasthe

2-14 Und er stand auf und nahm das Kindlein und seine Mutter zu sich bei der Nacht und entwich nach Ägyptenland.

२-१५ गत्वा च हेरोदो नृपतेर्मरणपर्यन्तं तत्र देशे न्युवास । तेन मिसर्देशाद् अहं पुत्रं स्वकीयं समुपाह्वयम् । यद् एतद् वचनम् ईश्वरेण भविष्यद्वादिना कथितं तत् सफलम् अभूत्

2-15 gatvā ca herodo nṛpater_maraṇa-paryantaṁ tatra deśe ny-uvāsa | tena misar-deśād aham̐ putram̐ svakīyam̐ sam_upāhvayam̐ | yad etad vacanam̐ īśvareṇa bhaviṣyad-vādinā kathitaṁ tat saphalam̐ abhūt

2-15 Und blieb allda bis nach dem Tod des Herodes, auf daß erfüllet würde, was der HERR durch den Propheten gesagt hat, der da spricht: "Aus Ägypten habe ich meinen Sohn gerufen."

२-१६ अनन्तरं हेरोद् ज्योतिर्विद्विरात्मानं प्रवञ्चितं विज्ञाय भृशं चुकोप । अपरं ज्योतिर्विद्व्यस्तेन विनिश्चितं यद् दिनं तद्दिनाद् गणयित्वा द्वितीयवत्सरं प्रविष्टा यावन्तो बालका अस्मिन् बैत्लेहमगरे तत्समीपमध्ये चासन् । लोकान् प्रहित्य तान् सर्वान् घातयामास

2-16 anantaram̐ herod jyotir-vidbhir_ātmanam̐ pra-vañcitaṁ vi-jñāya bhṛśam̐ cukopa | aparaṁ jyotir-vidbhyas_tena vi-niś-citaṁ yad dinaṁ tad-dinād gaṇayitvā dvitīya-vatsaram̐ pra-viṣṭā yāvanto bālakā asmin baitleham-nagare tat-samīpa-madhye cāsan | lokān pra-hitya tān sarvān ghātayām_āsa

2-16 Da Herodes nun sah, daß er von den Weisen betrogen war, ward er sehr zornig und schickte aus und ließ alle Kinder zu Bethlehem töten und an seinen ganzen Grenzen, die da zweijährig und darunter waren, nach der Zeit, die er mit Fleiß von den Weisen erlernt hatte.

२-१७ अतः । अनेकस्य विलापस्य निनादः क्रन्दनस्य च । शोकेन कृतशब्दश्च रामायां संनिशम्यते । स्वबालगणहेतोर्वै राहेल् नारी तु रोदिनी । न मन्यते प्रबोधन्तु यतस्ते नैव सन्ति हि

2-17 ataḥ | an-ekasya vi-lāpasya ni-nādaḥ krandanasya ca | śokena kṛta-śabdaś_ca rāmāyām̐ saṁ-ni-śamyate | sva-bāla-gaṇa-hetor_vai rāhel nārī tu rodinī | na manyate pra-bodhan_tu yatas_te naiva santi hi

2-17 Da ist erfüllt, was gesagt ist von dem Propheten Jeremia, der da spricht:

२-१८ यद् एतद् वचनं यिरिमियनामकभविष्यद्वादिना कथितं तत् तदानीं सफलम् अभूत्

2-18 yad etad vacanam̐ yirimiya-nāmaka-bhaviṣyad-vādinā kathitaṁ tat tadāniṁ sa-phalam̐ abhūt

2-18 "Auf dem Gebirge hat man ein Geschrei gehört, viel Klagens, Weinens und Heulens; Rahel beweinte ihre Kinder und wollte sich nicht trösten lassen, denn es war aus mit ihnen."

२-१९ तदनन्तरं हेरोदि राजनि मृते परमेश्वरस्य दूतो मिसर्देशे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा यूषफे कथितवान्

2-19 tad-anantaram herodi rajani mrte parameśvarasya dūto misar-deše svapne darśanam dattvā yūṣaphe kathitavān
2-19 Da aber Herodes gestorben war, siehe, da erschien der Engel des HERRN dem Joseph im Traum in Ägyptenland

२-२० त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरं च गृहीत्वा पुनरपीस्त्रायेलो देशं याहि । ये जनाः शिशुं नाशयितुम्
अमृगयन्त ते मृतवन्तः

2-20 tvam ut-thāya śiśuṃ tan-mātaram ca gṛhītvā punar_apisrāyelo deśam yāhi | ye janāḥ śiśuṃ nāśayitum amṛgayanta te mṛtavantaḥ

2-20 und sprach: Stehe auf und nimm das Kindlein und seine Mutter zu dir und zieh hin in das Land Israel; sie sind gestorben, die dem Kinde nach dem Leben standen.

२-२१ तदानिं स उत्थाय शिशुं तन्मातरं च गृह्णन् ईस्त्रायेल्देशम् आजगाम

2-21 tadāniṃ sa ut-thāya śiśuṃ tan-mātaram ca gṛhṇan īsrāyel-deśam ājagāma

2-21 Und er stand auf und nahm das Kindlein und sein Mutter zu sich und kam in das Land Israel.

२-२२ किंतु यहूदीयदेशे अर्खिलायनामा राजकुमारो निजपितुर्हेरोदः पदं प्राप्य राजत्वं करोतीति

निशम्य तत् स्थानं यातुं शङ्कितवान् । पश्चात् स्वप्न ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गालीलदेशस्य प्रदेशैकं प्रस्थाय

2-22 kiṃtu yihūdīya-deše arkhilāya-nāmā rāja-kumāro nija-pituru_herodaḥ padaṃ prāpya rājatvaṃ karotīti ni-śamy tat sthānam yātuṃ śaṅkitavān | paścāt svapna īśvarāt pra-bodhaṃ prāpya gālil-deśasya pra-deśaikam pra-sthāya

2-22 Da er aber hörte, daß Archelaus im jüdischen Lande König war anstatt seines Vaters Herodes, fürchtete er sich, dahin zu kommen. Und im Traum empfing er Befehl von Gott und zog in die Örter des galiläischen Landes.

२-२३ नासरात्नाम नगरं गत्वा तत्र न्युषितवान् । तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति यद् एतद्वाक्यं
भविष्यद्वादिभिरुक्तं तत् सफलम् अभवत्

2-23 nāsarāt-nāma nagaram gatvā tatra nyu-ṣitavān | tena taṃ nāsaratiyaṃ kathayiṣyanti yad etad-vākyaṃ bhaviṣyad-vādiḥhir_uktaṃ tat sa-phalam abhavat

2-23 und kam und wohnte in der Stadt die da heißt Nazareth; auf das erfüllet würde, was da gesagt ist durch die Propheten: Er soll Nazarene heißen.

३-१ तदानीं योहन्नामा मज्जयिता यहूदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाय प्रचारयन् कथयामास

3-1 tadāniṃ yohan-nāmā majjayitā yihūdīya-deśasya prāntaram upa-sthāya pra-cārayan kathayām_āsa

3-1 Zu der Zeit kam Johannes der Täufer und predigte in der Wüste des jüdischen Landes

३-२ मनांसि परावर्तयत स्वर्गीयराजत्वं समीपम् आगतम्

3-2 manāṃsi parāvarttayata svargīya-rājatvaṃ samīpam āgatam

3-2 und sprach: Tut Buße, das Himmelreich ist nahe herbeigekommen!

३-३ परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः । तस्य राजपन्थांश्चैव समीकुरुत सर्वथा । इत्येतत् प्रान्तरे
वाक्यं वदतः कस्यचिद्रवः ॥ एतद्वचनं यिशयियभविष्यद्वादिना योहनम् उद्दिश्य भाषितम्

3-3 parameśasya panthānam pariṣkuruta sarvataḥ | tasya rāja-panthāṃś_caiva samīkuruta sarvathā | ity_etat prāntare vākyaṃ vadataḥ kasya_cid_ravaḥ || etad-vacanam yīśayiya-bhaviṣyad-vādinā yohanam ud-diśya bhāṣitam

3-3 Und er ist der, von dem der Prophet Jesaja gesagt hat und gesprochen: "Es ist eine Stimme eines Predigers in der Wüste: Bereitet dem HERRN den Weg und macht richtig seine Steige!"

३-४ योहनो वसनं महाङ्गरोमजं । तस्य कटौ चर्मकटिबन्धनं । स च शूककीटान् मधु च भुक्तवान्

3-4 yohano vasaṃ mahāṅga-roma-jaṃ | tasya kaṭau carma-kaṭi-bandhanam | sa ca śūkakiṭān madhu ca bhuktavān

3-4 Er aber, Johannes, hatte ein Kleid von Kamelhaaren und einen ledernen Gürtel um seine Lenden; seine Speise aber war Heuschrecken und wilder Honig.

३-५ तदानीं यिरूशालमगरनिवासिनः सर्वे यहूदिदेशीया यदन्तटिन्या उभयतटस्थाश्च मानवा

बहिरागत्य

3-5 tadāniṃ yirūśālam-nagara-ni-vāsiṇaḥ sarve yihūdi-deśīyā yardan-taṭinyā ubhaya-taṭa-sthāś_ca mānavā bahir-ā-gatya

3-5 Da ging zu ihm hinaus die Stadt Jerusalem und das ganze jüdische Land und alle Länder an dem Jordan

३-६ तस्य समीपे स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यर्दनि तेन मञ्जिता बभूवुः

3-6 tasya samīpe sviyaṃ sviyaṃ duritam aṅgī-kṛtya tasyāṃ yardani tena majjitā babhūvuḥ
3-6 und liebten sich taufen von ihm im Jordan und bekannten ihre Sünden.

३-७ अपरं बहून् फिरूशिनः सिदूकिनश्च मनुजान् मङ्कुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिदधौ । रे रे भुजगवंशा आगामिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतितवान्

3-7 aparaṃ bahūn phirūśinaḥ sidūkinaś_ca manu-jān maṅkūṃ sva-samīpam ā-gacchato vi-lokya sa tān abhi_dadhau |
re re bhujaga-vaṃśā ā-gāminaḥ kopāt palāyituṃ yuṣmān kaś_chetitavān
3-7 Als er nun viele Pharisäer und Sadduzäer sah zu seiner Taufe kommen, sprach er zu ihnen: Ihr Otterngezüchte, wer hat denn euch gewiesen, daß ihr dem künftigen Zorn entrinnen werdet?

३-८ मनःपरावर्तनस्य समुचितं फलं फलत

3-8 manaḥ-parāvarttanasya sam-ucitaṃ phalaṃ phalata
3-8 Sehst zu, tut rechtschaffene Frucht der Buße!

३-९ किंत्वस्माकं तात इब्राहीम् अस्तीति । स्वेषु मनःसु चिन्तयन्तो मा व्याहरत । यतो युष्मान् अहं वदामि । ईश्वर एतेभ्यः पाषाणेभ्य इब्राहीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति

3-9 kiṃ_tv_asmākaṃ tāta ibrahīm astīti | sveṣu manaḥsu cintayanto mā vy_ā_harata | yato yuṣmān ahaṃ vadāmi |
īśvara etebhyaḥ pāṣāṇebhya ibrahīmaḥ santānān ut-pādayituṃ śaknoti
3-9 Denket nur nicht, daß ihr bei euch wollt sagen: Wir haben Abraham zum Vater. Ich sage euch: Gott vermag dem Abraham aus diesen Steinen Kinder zu erwecken.

३-१० अपरं पादपानां मूले कुठार इदानीमपि लगनास्ते । तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तमं फलं न भवति । स कृत्तो मध्येऽग्निं निक्षेप्यते

3-10 aparaṃ pāda-pānāṃ mūle kuṭhāra idānīm_ api lagan_āste | tasmād yasmin pāda-pe uttamaṃ phalaṃ na bhavati |
sa kṛtto madhye'gṇiṃ ni_kṣepsyate
3-10 Es ist schon die Axt den Bäumen an die Wurzel gelegt. Darum, welcher Baum nicht gute Frucht bringt, wird abgehauen und ins Feuer geworfen.

३-११ अपरम् अहं मनःपरावर्तनसूचकेन मञ्जनेन युष्मान् मञ्जयामीति सत्यं किंतु मम पश्चाद् य आगच्छति स मत्तोऽपि महान् । अहं तदीयोपानहौ वोढुमपि न हि योग्योऽस्मि । स युष्मान् वह्निरूपे पवित्र आत्मनि संमञ्जयिष्यति

3-11 aparaṃ ahaṃ manaḥ-parāvarttana-sūcakena majjanena yuṣmān majjayāmiṭi satyaṃ kiṃ_tu mama paścād ya
ā_gacchati sa matto'pi mahān | ahaṃ tadīyopānahau voḍhum_ api na hi yogyo'smi | sa yuṣmān vahni-rūpe pavitra
ātmani saṃ_majjayiṣyati

3-11 Ich taufe euch mit Wasser zur Buße; der aber nach mir kommt, ist stärker denn ich, dem ich nicht genugsam bin, seine Schuhe zu tragen; der wird euch mit dem Heiligen Geist und mit Feuer taufen.

३-१२ तस्य करे सूर्प आस्ते । स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रस्फोट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति । किंतु सर्वाणि वृषाण्यनिर्वाणवह्निना दाहयिष्यति

3-12 tasya kare sūrpa āste | sa svi-yaśasyāni samyak pra-sphoṭya ni-jān sakala-godhūmān saṃ-grhya bhāṇḍāgāre
sthāpayiṣyati | kiṃ_tu sarvāṇi vṛṣāṇy_a-nirvāṇa-vahniṇā dāhayiṣyati
3-12 Und er hat seine Wurfschaufel in der Hand: er wird seine Tenne fegen und den Weizen in seine Scheune sammeln; aber die Spreu wird er verbrennen mit ewigem Feuer.

३-१३ अनन्तरं यीशुर्योहना मञ्जितो भवितुं गोलिलप्रदेशाद् यर्दनि तस्य समीपम् आजगाम

3-13 anantaraṃ yīśur_yohanā majjito bhavitum golil-pradeśād yardani tasya samīpam ā_jaḡāma
3-13 Zu der Zeit kam Jesus aus Galiläa an den Jordan zu Johannes, daß er sich von ihm taufen ließe.

३-१४ किंतु योहन् तं निषिध्य बभाषे । त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि वरं त्वया मञ्जनं मम प्रयोजनम् आस्ते

3-14 kiṃ_tu yohan taṃ ni-ṣidhya babhāṣe | tvam kiṃ mama samīpam ā_gacchasi varaṃ tvayā majjanaṃ mama pra-
yojanam āste
3-14 Aber Johannes wehrte ihm und sprach: Ich bedarf wohl, daß ich von dir getauft werde, und du kommst zu mir?

३-१५ तदानीं यीशुः प्रत्यवोचत् । इदानीम् अनुमन्यस्व यत इत्थं सर्वधर्मसाधनम् अस्माकं कर्तव्यं ततः सोऽन्वमन्यत

3-15 tadānim yīśuḥ praty_avocat | idānim anu_manyasva yata itthaṃ sarva-dharma-sādhanam asmākaṃ kartavyam tataḥ so'nv_amanayata

3-15 Jesus aber antwortete und sprach zu ihm: Laß es jetzt also sein! also gebührt es uns, alle Gerechtigkeit zu erfüllen. Da ließ er's ihm zu.

३-१६ अनन्तरं यीशुरम्भसि मञ्जितः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम । तदा जीमूतद्वारे मुक्ते जाते स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुह्य स्वोपर्यागच्छन्तं वीक्षां चक्रे

3-16 anantaraṃ yīśu-rambhasi majjitaḥ san tat-kṣaṇāt toya-madhyād ut-thāya jagāma | tadā jīmūta-dvāre mukte jāte sa īśvarasyātmānaṃ kapotavad ava-ruhya svopary_ā-gacchantaṃ vīkṣāṃ cakre

3-16 Und da Jesus getauft war, stieg er alsbald herauf aus dem Wasser; und siehe, da tat sich der Himmel auf Über ihm. Und er sah den Geist Gottes gleich als eine Taube herabfahren und über ihn kommen.

३-१७ अपरम् एष मम प्रियः पुत्र एतस्मिन्नेव मम महासन्तोष एतादृशी व्योमजा वाग् बभूव

3-17 aparaṃ eṣa mama priyaḥ putra etasmin_neva mama mahā-santoṣa etādṛśī vyoma-jā vāg babhūva

3-17 Und siehe, eine Stimme vom Himmel herab sprach: Dies ist mein lieber Sohn, an welchem ich Wohlgefallen habe.

४-१ ततः परं यीशुः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः सन्

4-1 tataḥ paraṃ yīśuḥ pra-tārakeṇa parīkṣito bhavitum ātmanā prāntaram ā-kṛṣṭaḥ san

4-1 Da ward Jesus vom Geist in die Wüste geführt, auf daß er von dem Teufel versucht würde.

४-२ चत्वारिंशद् अहोरात्रान् अनाहारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव

4-2 catvāriṃśad aho-rātrān an-āhāras_tiṣṭhan kṣudhito babhūva

4-2 Und da er vierzig Tage und vierzig Nächte gefastet hatte, hungerte ihn.

४-३ तदानीं प्रीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान् । यदि त्वमीश्वरात्मजो भवेस्तर्ह्याज्ञया पाषाणानेतान् पूपान् विधेहि

4-3 tadānim prikṣitā tat-samīpam ā-gatya vy-ā-hṛtavān | yadi tvam_īśvarātma-jo bhaves_tarhy_ā-jñayā pāṣāṇān_etān pūpān vi_dhehi

4-3 Und der Versucher trat zu ihm und sprach: Bist du Gottes Sohn, so sprich, daß diese Steine Brot werden.

४-४ ततः स प्रत्यब्रवीत् । इत्थं लिखितमास्ते । अनुजः केवलपूपेन न जीविष्यति किंत्वीश्वरस्य वदनाद् । यानि यानि वचांसि निःसरन्ति तैरेव जीविष्यति

4-4 tataḥ sa praty_abravīt | itthaṃ likhitam_āste | anu-jaḥ kevala-pūpena na jīviṣyati kiṃ_tv_īśvarasya vadanād | yāni yāni vacāṃsi niḥ_saranti tair_eva jīviṣyati

4-4 Und er antwortete und sprach: Es steht geschrieben: "Der Mensch lebt nicht vom Brot allein, sondern von einem jeglichen Wort, das durch den Mund Gottes geht."

४-५ तदा प्रतारकस्तं पुण्यनगरं नीत्वा मन्दिरस्य चूडोपरि निधाय गदितवान्

4-5 tadā pra-tārakas_tam puṇya-nagaraṃ nītvā mandirasya cūḍopari nidhāya gaditavān

4-5 Da führte ihn der Teufel mit sich in die Heilige Stadt und stellte ihn auf die Zinne des Tempels

४-६ त्वं यदीश्वरस्य तनयो भवेस्तर्हीतोऽधः पत यत इत्थं लिखितम् आस्ते । आदेक्ष्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परेश्वरः । यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीयचरणद्वये । न लगेत् प्रस्तराघास्त्वां धरिष्यन्ति ते करैः ॥

4-6 tvam_yad_īśvarasya tanayo bhaves_tarhīto'dhaḥ pata yata itthaṃ likhitam_āste | ā-dekṣyati ni-jān dūtān rakṣitum tvām_pareśvaraḥ | yathā sarveṣu mārgēṣu tvādīya-carāṇa-dvaye | na laget pra-starāghās_tvām_dhariṣyanti te karaiḥ ||

4-6 und sprach zu ihm: Bist du Gottes Sohn, so laß dich hinab; denn es steht geschrieben: Er wird seinen Engeln über dir Befehl tun, und sie werden dich auf Händen tragen, auf daß du deinen Fuß nicht an einen Stein stoßest.

४-७ तदानीं यीशुस् तस्मै कथितवान् । एतदपि लिखितमास्ते । त्वं निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्व

4-7 tadānim yīśuḥ_tasmai kathitavān | etad_āpi likhitam_āste | tvam_nija-prabhuṃ parameśvaraṃ mā parīkṣasva

4-7 Da sprach Jesus zu ihm: Wiederum steht auch geschrieben: "Du sollst Gott, deinen HERRN, nicht versuchen."

४-८ अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युच्चधराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तदैश्वर्याणि च दर्शयां चकार कथयां चकार च

4-8 anantaram pra-tāraḥ punar api tam aty-ucca-dharādharo pari nitvā jagataḥ sakala-rājyāni tad-aiśvaryaṇi ca darśayāṃ cakāra kathayāṃ cakāra ca

4-8 Wiederum führte ihn der Teufel mit sich auf einen sehr hohen Berg und zeigte ihm alle Reiche der Welt und ihre Herrlichkeit

४-९ यदि त्वं दण्डवद् भवन् मां प्रणमेस्तर्ह्यहम् एतानि तुभ्यं प्रदास्यामि

4-9 yadi tvam daṇḍavad bhavan mām praṇames tarhy aham etāni tubhyaṃ pra-dāsyāmi

4-9 und sprach zu ihm: Das alles will ich dir geben, so du niederfällst und mich anbetest.

४-१० तदानीं यीशुस्तम् अवोचत् । दुरीभव प्रतारक । लिखितम् इदम् आस्ते । त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणम्यः केवलः स सेव्यश्च

4-10 tadāniṃ yīśuṣ tam avocat | durī-bhava pratāraḥ | likhitam idam āste | tvayā ni-jaḥ pra-bhuḥ parameśvaraḥ pra-namyaḥ kevalaḥ sa sevyaś ca

4-10 Da sprach Jesus zu ihm: Hebe dich weg von mir Satan! denn es steht geschrieben: "Du sollst anbeten Gott, deinen HERRN, und ihm allein dienen."

४-११ ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि । तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे

4-11 tataḥ pra-tārakeṇa sa pary-atyāji | tadā svargīya-dūtair ā-gatya sa siṣeve

4-11 Da verließ ihn der Teufel; und siehe, da traten die Engel zu ihm und dienten ihm.

४-१२ तदनन्तरं योहन् कारायां बबन्धे । तद्वार्ता निशम्य यीशुना गालील प्रास्थीयत

4-12 tad-anantaram yohan kārayāṃ babandhe | tad-vārttāṃ ni-śamya yīśunā gālil prāsthiyata

4-12 Da nun Jesus hörte, daß Johannes überantwortet war, zog er in das galiläische Land.

४-१३ ततः परम् स नासरात्रगरं विहाय जलधेस्तटे सिबूलून्नप्ताली एतयोरुभयोः प्रदेशयोः सीमोर्मध्यवर्ती यः कफर्नाहूम तन्नगरम् इत्वा न्यवसत्

4-13 tataḥ param sa nāsarāt-nagaraṃ vi-hāya jala-dhes taṭe sibūlūn-naptāli etayor ubhayoḥ pra-deśayoḥ sīmnor madhya-vartī yaḥ kapharnāhūm tan-nagaraṃ ittvā ny-avasat

4-13 Und verlieb die Stadt Nazareth, kam und wohnte zu Kapernaum, das da liegt am Meer, im Lande Sebulon und Naphthali,

४-१४ तस्मात् । अन्यदेशीयगालीलिल यर्दन्पारेऽब्धिरोधसि । नप्तालिसिबूलून्देशौ यत्र स्थाने स्थितौ पुरा

4-14 tasmāt | anya-deśīya-gālīli yardan-pāre 'bdhi-rodhasi | naptāli-sibūlūn-deśau yatra sthāne sthitau purā

4-14 auf das erfüllt würde, was da gesagt ist durch den Propheten Jesaja, der da spricht:

४-१५ तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यभ्राम्यन् तमिस्रिके । तैर्जनैर्बृहदालोकः परिदर्शिष्यते तदा । अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छायास्वरूपके । तेषामुपरि लोकानामालोकः संप्रकाशितः

4-15 tatratiyā manu-jā ye ye pary-abhrāmyan tamisrike | tair janair bṛhad-ālokaḥ pari darśiṣyate tadā | avasan ye janā deśe mṛtyuc-chāyā-sva-rūpake | teṣām upari lokānām ā-lokaḥ saṃ-pra-kāśitaḥ

4-15 "Das Land Sebulon und das Land Naphthali, am Wege des Meeres, jenseit des Jordans, und das heidnische Galiläa,

४-१६ यदेतद् वचनं यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत्तदा सफलम् अभूत्

4-16 yad-etad vacanaṃ yīśaiya-bhaviṣyad-vādinā proktaṃ tat tadā sa-phalam abhūt

4-16 das Volk, das in Finsternis saß, hat ein großes Licht gesehen; und die da saßen am Ort und Schatten des Todes, denen ist ein Licht aufgegangen."

४-१७ अनन्तरं यीशुः सुसंवादं प्रचारयन् एतां कथां कथयितुम् आरेभे । मनांसि परावर्तयत ।

स्वर्गीयराजत्वं सविधमभवत्

4-17 anantaram yīśuḥ su-saṃ-vādaṃ pra-cārayan etāṃ kathāṃ kathayitum ā-rebhe | manāṃsi parāvartayata | svargīya-rājatvaṃ sa-vidham abhavat

4-17 Von der Zeit an fing Jesus an, zu predigen und zu sagen: Tut Buße, das Himmelreich ist nahe herbeigekommen!

४-१८ ततः परम् यीशुर्गालीलौ जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन् अर्थतो यं पितरं वदन्ति एतावुभौ जलधौ जालं क्षिपन्तौ ददर्श । यतस्तौ मीनधरिणावास्ताम् ।

4-18 tataH param yīśur_gālīlo jala-dhes_tateṇa gacchan gacchan āndriyas_tasya bhrātā śimona arthato yaṃ pitaraṃ vadanti etāv_ubhau jala-dhau jālaṃ kṣipantau dadarśa | yatas_tau mīna-dharaṇāv_āstām |

4-18 Als nun Jesus an dem Galiläischen Meer ging, sah er zwei Brüder, Simon, der da heißt Petrus, und Andreas, seinen Bruder, die warfen ihre Netze ins Meer; denn sie waren Fischer.

४-१९ तदा स तावाहूय व्याजहार । युवां मम पश्चाद् आगच्छतं । युवामहं मनुजधारिणौ करिष्यामि ।

4-19 tadā sa tāv_ā-hūya vy-ā-jahāra | yuvāṃ mama paścād ā_gacchataṃ | yuvām_ahaṃ manu-ja-dhāriṇau kariṣyāmi |

4-19 Und er sprach zu ihnen: Folget mir nach; ich will euch zu Menschenfischern machen!

४-२० तेनैव तौ जालं विहाय तस्य पश्चाद् आगच्छताम्

4-20 tenaiva tau jālaṃ vi-hāya tasya paścād ā_gacchatām

4-20 Alsbald verließen sie ihre Netze und folgten ihm nach.

४-२१ अनन्तरं तस्मात् स्थानात् व्रजन् व्रजन् सिवदियस्य सुतौ याकूब्योहन्नामानौ द्वौ सहजौ तातेन सार्धं नौकोपरि जालस्य जीर्णोद्धारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाहूतवान्

4-21 anantaraṃ tasmāt sthānāt vrajan vrajan sivadiyasya sutau yākūb-yohan-nāmānau dvau saha-jau tātena sārḍhaṃ naukopari jālasya jīrṇo-dhāraṃ kurvantau vīkṣya tāv_ā-hūtavān

4-21 Und da er von da weiterging, sah er zwei andere Brüder, Jakobus, den Sohn des Zebedäus, und Johannes, seinen Bruder, im Schiff mit ihrem Vater Zebedäus, daß sie ihre Netze flickten; und er rief sie.

४-२२ तत्क्षणात्तौ नावं स्वतातं च विहाय तस्य पश्चाद्गामिनौ बभूवतुः

4-22 tat-kṣaṇāt_tau nāvaṃ svatātaṃ ca vi-hāya tasya paścād-gāminau babhūvatuḥ

4-22 Alsbald verließen sie das Schiff und ihren Vater und folgten ihm nach.

४-२३ अनन्तरं भजनभवेन समुपदिशन् समुपदिशन् राज्यस्य सुसंवादं प्रचारयन् प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडांश्च शमयञ् शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालील्लदेशं भ्रमितुम् आरभत

4-23 anantaraṃ bhajana-bhavena sam-upa-diśan sam-upa-diśan rājyasya su-saṃ-vādaṃ pra-cārayan pra-cārayan manu-jānāṃ sarva-prakārān rogān sarva-prakāra-pīḍāṃś_ca śamayaṇ śamayan yīśuḥ kṛtsnaṃ gālīl-deśaṃ bhramitum ārabhata

4-23 Und Jesus ging umher im ganzen galiläischen Lande, lehrte sie in ihren Schulen und predigte das Evangelium von dem Reich und heilte allerlei Seuche und Krankheit im Volk.

४-२४ तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्नोत् । अपरं भूतग्रस्ता अपस्माररोगिणः

पक्षाघातिप्रभृतयश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन् । तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् चकार

4-24 tena kṛtsna-suriyā-deśasya madhyaṃ tasya yaśo vy_āpnot | aparaṃ bhūta-grastā apa-smāra-rogiṇaḥ pakṣāghāti-prabhṛtayaś_ca yāvanto manu-jā nānā-vidha-vyādhibhiḥ klišṭā āsan | teṣu sarveṣu tasya samīpam ā-nīteṣu sa tān sva-sthān cakāra

4-24 Und sein Gerücht erscholl in das ganze Syrienland. Und sie brachten zu ihm allerlei Kranke, mit mancherlei Seuchen und Qual behaftet, die Besessenen, die Mondsüchtigen und Gichtbrüchigen; und er machte sie alle gesund.

४-२५ एतेन गालील्लिकपलियिरूशालम्यिहूदीयदेशेभ्यो यर्दनः पाराञ्च बहवो मनुजास् तस्य

पश्चादगच्छन्

4-25 etena gālīl-dikapali-yirūśālam-yihūdiya-deśebhyo yardanaḥ pārāñ_ca bahavo manu-jās tasya paścād_agacchan

4-25 Und es folgte ihm nach viel Volks aus Galiläa, aus den Zehn-Städten, von Jerusalem, aus dem jüdischen Lande und von jenseits des Jordans.

५-१ अनन्तरं स जननिवहं निरीक्ष्य भूधरोपरि व्रजित्वा समुपविवेश

5-1 anantaraṃ sa jana-nivahaṃ nirīkṣya bhū-dharopari vrajitivā sam-upa-viveśa

5-1 Da er aber das Volk sah, ging er auf einen Berg und setzte sich; und seine Jünger traten zu ihm,

५-२ तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य एषा कथा कथयांचक्रे

5-2 tadāniṃ śiṣyeṣu tasya samīpam ā-gateṣu tena tebhya eṣā kathā kathayāṃ_cakre

5-2 Und er tat seinen Mund auf, lehrte sie und sprach:

५-३ अभिमानहीना जना धन्या यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति

5-3 abhi-māna-hinā janā dhanyā yatas_te svargīya-rājyam adhi_kariṣyanti
5-3 Selig sind, die da geistlich arm sind; denn das Himmelreich ist ihr.

५-४ खिद्यमाना मनुजा धन्या यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति

5-4 khidyamānā manu-jā dhanyā yasmāt te sāntvanām prāpsanti
5-4 Selig sind, die da Leid tragen; denn sie sollen getröstet werden.

५-५ नम्रा मानवाश्च धन्या यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति

5-5 namrā mānavāś_ca dhanyā yasmāt te medinīm adhi_kariṣyanti
5-5 Selig sind die Sanftmütigen; denn sie werden das Erdreich besitzen.

५-६ धर्माय बुभुक्षिताः तृषार्ताश्च मनुजा धन्या यस्मात् ते परितर्प्यन्ति

5-6 dharmāya bubhuṣitāḥ tṛṣārtāś_ca manujā dhanyā yasmāt te pari_tarpsyanti
5-6 Selig sind, die da hungert und dürstet nach der Gerechtigkeit; denn sie sollen satt werden.

५-७ कृपालवो मानवा धन्या यस्मात् ते कृपां प्राप्सन्ति

5-7 kṛpālavō mānavā dhanyā yasmāt te kṛpām prāpsanti
5-7 Selig sind die Barmherzigen; denn sie werden Barmherzigkeit erlangen.

५-८ निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्या यस्मात् त ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति

5-8 nirmala-hṛdayā manujāś_ca dhanyā yasmāt ta īśvaram drakṣyanti
5-8 Selig sind, die reines Herzens sind; denn sie werden Gott schauen.

५-९ मेलयितारो मानवा धन्या यस्मात् त ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विख्यास्यन्ति

5-9 melayitāro mānavā dhanyā yasmāt ta īśvarasya santānatvena vi_khyāsyanti
5-9 Selig sind die Friedfertigen; denn sie werden Gottes Kinder heißen.

५-१० धर्मकारणात् ताडिता मनुजा धन्या यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषाम् अधिकारो विद्यते

5-10 dharma-kāranāt tāḍitā manu-jā dhanyā yasmāt svargīya-rājye teṣām adhi-kāro vidyate
5-10 Selig sind, die um Gerechtigkeit willen verfolgt werden; denn das Himmelreich ist ihr.

५-११ यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुर्वाक्यानि वदन्ति च तदा यूयं धन्याः

5-11 yadā manu-jā mama nāma-kṛte yuṣmān nindanti tāḍayanti mṛṣā nānā-durvākyaṇi vadanti ca tadā yūyaṃ dhanyāḥ
5-11 Selig seid ihr, wenn euch die Menschen um meinetwillen schmähen und verfolgen und reden allerlei Übles gegen euch, so sie daran lügen.

५-१२ तदा आनन्दत तथा भृशं ह्लादयध्वं च यतः स्वर्गे भूयांसि फलानि लप्स्यध्वे । ते युष्माकं

पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृगताडयन्

5-12 tadā ā_nandata tathā bhṛśaṃ hlādayadhvaṃ ca yataḥ svarge bhūyāṃsi phalāni lapsyadhve | te yuṣmākaṃ purātānān bhaviṣyad-vādinō'pi tāḍṛg_atāḍayan

5-12 Seid fröhlich und getrost; es wird euch im Himmel wohl belohnt werden. Denn also haben sie verfolgt die Propheten, die vor euch gewesen sind.

५-१३ यूयं मेदिन्यां लवणरूपाः । किंतु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादुयुक्तं भविष्यति । तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तुं नराणां पदतलेन दलयितुं च योग्यं भवति

5-13 yūyaṃ medinyāṃ lavaṇa-rūpāḥ | kiṃ_tu yadi lavaṇasya lavaṇatvam apa_yāti tarhi tat kena pra-kāreṇa svādu-yuktaṃ bhaviṣyati | tat kasyāpi kāryasyāyogyatvāt kevalaṃ bahiḥ pra-kṣeptuṃ narāṇāṃ pada-talena dalayituṃ ca yogyaṃ bhavati

5-13 Ihr seid das Salz der Erde. Wo nun das Salz dumm wird, womit soll man's salzen? Es ist hinfort zu nichts nütze, denn das man es hinausschützte und lasse es die Leute zertreten.

५-१४ यूयं जगति दीप्तिरूपाः । भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नहि ङ्खजक्ष्यति

5-14 yūyaṃ jagati dipti-rūpāḥ | bhū-dharopari sthitaṃ nagaraṃ guptaṃ bhavituṃ na_hi zakṣyati

5-14 Ihr seid das Licht der Welt. Es kann die Stadt, die auf einem Berge liegt, nicht verborgen sein.

५-१५ अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाधो न स्थापयन्ति । किंतु दीपाधारोपर्येव स्थापयन्ति । तेन ते दीपा गेहस्थितान् सकलान् प्रकाशयन्ति

5-15 aparaṃ manu-jāḥ pra-dīpān pra-jvālya droṇādho na sthāpayanti | kiṃ tu dipādhāropary_eva sthāpayanti | tena te dipā geḥa-sthitān sa-kalān pra-kāśayanti

5-15 Man zündet auch nicht ein Licht an und setzt es unter einen Scheffel, sondern auf einen Leuchter; so leuchtet es denn allen, die im Hause sind.

५-१६ येन मानवा युष्माकं सत्कर्माणि विलोक्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति तेषां समक्षं युष्माकं दीप्तिस्तादृक् प्रकाशताम्

5-16 yena mānavā yuṣmākaṃ sat-karmāṇi vi-lokya yuṣmākaṃ svarga-sthaṃ pitaraṃ dhanyaṃ vadanti teṣāṃ samakṣaṃ yuṣmākaṃ dīptiś_tādṛk pra-kāśatām

5-16 Also laßt euer Licht leuchten vor den Leuten, daß sie eure guten Werke sehen und euren Vater im Himmel preisen.

५-१७ अहं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यं च लोप्तुम् आगतवान् । इत्थं मानुभवत । ते द्वे लोप्तुं नागतवान् । किंतु सफले कर्तुम् आगतोऽस्मि

5-17 ahaṃ vyavasthāṃ bhaviṣyad-vākyaṃ ca loptum ā-gatavān | itthaṃ mānu bhavata | te dve loptum nā_gatavān | kiṃ tu sa-phale kartum ā-gato'smi

5-17 Ihr sollt nicht wähen, daß ich gekommen bin, das Gesetz oder die Propheten aufzulösen; ich bin nicht gekommen, aufzulösen, sondern zu erfüllen.

५-१८ अपरं युष्मान् अहं तथ्यं वदामि यावद् व्योममेदिन्योर्ध्वसो न भविष्यति तावत् सर्वस्मिन् सफले न जाते व्यवस्थाया एका मात्रा विन्दुरेकोऽपि वा न लप्स्यते

5-18 aparaṃ yuṣmān ahaṃ tathyāṃ vadāmi yāvad vyoma-medinyor_dhvaṃso na bhaviṣyati tāvat sarvasmin sa-phale na jāte vy-ava-sthāyā ekā mātṛā vindur_eko'pi vā na lapsyate

5-18 Denn ich sage euch wahrlich: Bis daß Himmel und Erde zergehe, wird nicht zergehen der kleinste Buchstabe noch ein Tüttel vom Gesetz, bis daß es alles geschehe.

५-१९ तस्मात् यो जन एतासाम् आज्ञानाम् अतिक्षुद्राम् एकाज्ञामपि लङ्घते मनुजांश्च तथैव शिक्षयति स स्वर्गीयराज्ये सर्वेभ्यः क्षुद्रत्वेन विख्यास्यते । किंतु जनस्तां पालयति तथैव द्विजक्षयति च स स्वर्गीयराज्ये प्रधानत्वेन विख्यास्यते

5-19 tasmāt yo jana etāsām ā-jñānām ati-kṣudrām ekājñām_ api laṅghate manujāṃś_ca tathaiva śikṣayati sa svargīya-rājye sarvebhyaḥ kṣudratvena vi_khyāsyate | kiṃ tu janas_tām pAlayati tathaiva zikṣayati ca sa svargīya-rājye pradhānatvena vi-khyāsyate

5-19 Wer nun eines von diesen kleinsten Geboten auflöst und lehrt die Leute also, der wird der Kleinste heißen im Himmelreich; wer es aber tut und lehrt, der wird groß heißen im Himmelreich.

५-२० अपरं युष्मान् अहं वदामि । अध्यापकफिरूशिमानवानां धर्मानुष्ठानाद् युष्माकं धर्मानुष्ठाने नोत्तमे जाते यूयम् ईश्वरीयराज्यं प्रवेष्टुं न शक्यथ

5-20 aparaṃ yuṣmān ahaṃ vadāmi | adhyāpaka-phirūśi-mānavānāṃ dharmānu-ṣṭhānād yuṣmākaṃ dharmānu-ṣṭhāne nottame jāte yūyam īśvariya-rājyaṃ praveṣṭum na śakṣyatha

5-20 Denn ich sage euch: Es sei denn eure Gerechtigkeit besser als der Schriftgelehrten und Pharisäer, so werdet ihr nicht in das Himmelreich kommen.

५-२१ अपरं च त्वं नरं मा बधीः । अस्माद् यो नरं हन्ति स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति । पूर्वकालीनजनेभ्य इति कथितमासीत् । युष्माभिश्चावि

5-21 aparaṃ ca tvam naraṃ mā badhīḥ | asmād yo naraṃ hanti sa vicāra-sabhāyāṃ daṇḍārḥo bhaviṣyati | pūrva-kālīna-janebhya iti kathitam_āsīt | yuṣmābhi_āśrāvi

5-21 Ihr habt gehört, daß zu den Alten gesagt ist: "Du sollst nicht töten; wer aber tötet, der soll des Gerichts schuldig sein."

५-२२ किंत्वहं युष्मान् वदामि यः कश्चित् कारणं विना निजभात्रे कुप्यति स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति । यः कश्चिच्च स्वीयसहजं निर्बोधं वदति स महासभायां दण्डार्हो भविष्यति । पुनश्च त्वं मूढ इति वाक्यं यदि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति तर्हि नरकाग्नौ स दण्डार्हो भविष्यति

5-22 kiṃ tv_ahaṃ yuṣmān vadāmi yaḥ kaś_cit kāraṇaṃ vinā nija-bhātre kupyati sa vicāra-sabhāyāṃ daṇḍārḥo bhaviṣyati | yaḥ kaś_cic_ca svīya-sahajaṃ nir-bodhaṃ vadati sa mahā-sabhāyāṃ daṇḍārḥo bhaviṣyati | punaś_ca tvam mūḍha iti vākyaṃ yadi kaś_cit svīya-bhrātaraṃ vakti tarhi narakāgnau sa daṇḍārḥo bhaviṣyati

5-22 Ich aber sage euch: Wer mit seinem Bruder zürnet, der ist des Gerichts schuldig; wer aber zu seinem Bruder sagt: Racha! der ist des Rats schuldig; wer aber sagt: Du Narr! der ist des höllischen Feuers schuldig.

५-२३ अतो वेद्याः समीपं निजनैवेद्ये समानीतेऽपि निजभ्रातरं प्रति कस्माच्चित् करणात् त्वं यदि दोषी विद्यसे तदानीं तव तस्य स्मृतिर्जायते च

5-23 ato vedyāḥ samīpaṃ nija-naivedye samānīte'pi nija-bhrātaraṃ prati kasmāc_cit karaṇāt tvam yadi doṣī vidyase tadānīm tava tasya smṛtir_jāyate ca

5-23 Darum, wenn du deine Gabe auf dem Altar opferst und wirst allda eingedenk, daß dein Bruder etwas wider dich habe,

५-२४ तर्हि तस्या वेद्याः समीपे निजनैवेद्यं निधाय तदैव गत्वा पूर्वं तेन सार्धं मिल पश्चाद् आगत्य निजनैवेद्यं निवेदय

5-24 tarhi tasyā vedyāḥ samīpe nija-naivedyaṃ ni-dhāya tadaiva gatvā pūrvaṃ tena sārḍhaṃ mila paścād ā-gatya nija-naivedyaṃ ni-vedaya

5-24 so laß allda vor dem Altar deine Gabe und gehe zuvor hin und versöhne dich mit deinem Bruder, und alsdann komm und opfere deine Gabe.

५-२५ अन्यच्च यावद् विवादिना सार्धं वर्त्मानि तिष्ठसि तावत् तेन सार्धं मेलनं कुरु । नो चेद् विवादी विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता च रक्षिणः सन्निधौ समर्पयति तदा त्वं कारायां बध्येथाः

5-25 anyac_ca yāvad vi-vādinā sārḍhaṃ vartmāni tiṣṭhasi tāvat tena sārḍhaṃ melanaṃ kuru | no ced vivādī vi-cārayituḥ samīpe tvāṃ sam-arpayati vi-cārayitā ca rakṣiṇaḥ san-nidhau sam-arpayati tadā tvam kārayāṃ badhyethāḥ

5-25 Sei willfährig deinem Widersacher bald, die weil du noch bei ihm auf dem Wege bist, auf daß dich der Widersacher nicht dermaleinst überantworte dem Richter, und der Richter überantworte dich dem Diener, und wirst in den Kerker geworfen.

५-२६ तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि । शेषकपर्दकेऽपि न परिशोधिते तस्मात् स्थानात् कदापि बहिरागन्तुं न शक्यसि

5-26 tarhi tvām_aḥam tathyaṃ bravimi | śeṣa-kapardake'pi na pari-śodhite tasmāt sthānāt kadāpi bahir-ā-gantaṃ na śakṣyasi

5-26 Ich sage dir wahrlich: Du wirst nicht von dannen herauskommen, bis du auch den letzten Heller bezahlest.

५-२७ अपरं त्वं मा व्यभिचर । यदेतद् वचनं पूर्वकालीनलोकेभ्यः कथितमासीत् तद् यूयं श्रुतवन्तः

5-27 aparaṃ tvam mā vy-abhi-cara | yad_etad vacanaṃ pūrva-kālīna-lokebhyaḥ kathitam_āsīt tad yūyaṃ śrutavantaḥ

5-27 Ihr habt gehört, daß zu den Alten gesagt ist: "Du sollst nicht ehebrechen."

५-२८ किंत्वहं युष्मान् वदामि । यदि कश्चित् कामतः काञ्चन योषितं पश्यति तर्हि स मनसा तदैव व्यभिचरितवान्

5-28 kiṃ_tv_aḥam yuṣmān vadāmi | yadi kaś_cit kāmataḥ kāñ_cana yoṣitaṃ paśyati tarhi sa manasā tadaiva vy-abhi-caritavān

5-28 Ich aber sage euch: Wer ein Weib ansieht, ihrer zu begehren, der hat schon mit ihr die Ehe gebrochen in seinem Herzen.

५-२९ तस्मात् तव दक्षिणं नेत्रं यदि त्वां दाधते तर्हि तन्नेत्रम् उत्पाट्य दूरे निक्षिप । यस्मात् तव सर्ववपुषो नरके निक्षेपात् तवैकाङ्गस्य नाशो वरम्

5-29 tasmāt tava dakṣiṇaṃ netraṃ yadi tvāṃ dādḥate tarhi tan-netraṃ ut-pāṭya dūre ni-kṣipa | yasmāt tava sarva-vapuṣo narake ni-kṣepāt tavaikāṅgasya nāśo varam

5-29 Ärgert dich aber dein rechtes Auge, so reiß es aus und wirf's von dir. Es ist dir besser, daß eins deiner Glieder verderbe, und nicht der ganze Leib in die Hölle geworfen werde.

५-३० यद्वा तव दक्षिणः करो यदि त्वां बाधते तर्हि तं करं छित्त्वा दूरे निक्षिप । यतः सर्ववपुषो नरके निक्षेपाद् एकाङ्गस्य नाशो वरम्

5-30 yad_vā tava dakṣiṇaḥ karo yadi tvāṃ bādḥate tarhi taṃ karaṃ chittvā dūre ni-kṣipa | yataḥ sarva-vapuṣo narake ni-kṣepād ekāṅgasya nāśo varam

5-30 Ärgert dich deine rechte Hand, so haue sie ab und wirf sie von dir. Es ist dir besser, daß eins deiner Glieder verderbe, und nicht der ganze Leib in die Hölle geworfen werde.

५-३१ उक्तमास्ते । यदि कश्चिन् निजजायां परित्यक्तुम् इच्छति तर्हि स तस्यै त्यागपत्रं ददातु

5-31 uktam_āste | yadi kaś_cin nija-jāyāṃ parityaktum icchati tarhi sa tasyai tyāga-patraṃ dadātu

5-31 Es ist auch gesagt: "Wer sich von seinem Weibe scheidet, der soll ihr geben einen Scheidebrief."

५-३२ किंत्वहं युष्मान् व्याहरामि । व्यभिचारदोषे न जाते यदि कश्चिन् निजजायां परित्यजति तर्हि स तां व्यभिचारयति । यतश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवहति सोऽपि व्यभिचरति

5-32 kiṃ_tv_ahaṃ yuṣmān vy_ā_harāmi | vy-abhi-cāra-doṣe na jāte yadi kaś_cin nija-jāyāṃ parityajati tarhi sa tāṃ vy_abhi_cārayati | yataś_ca tāṃ tyaktāṃ striyaṃ vi-vahati so'pi vy_abhi_carati

5-32 Ich aber sage euch: Wer sich von seinem Weibe scheidet (es sei denn um Ehebruch), der macht, daß sie die Ehe bricht; und wer eine Abgeschiedene freit, der bricht die Ehe.

५-३३ पुनश्च त्वं मृषा शपथं न कुर्वन् ईश्वराय निजशपथं पालय । पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता ताम् अपि यूयं श्रुतवन्तः

5-33 punaś_ca tvam mṛṣā śapatham na kurvan īśvarāya nija-śapatham pālaya | pūrva-kālīna-lokebhyo yaiṣā kathā kathitā tāṃ api yūyaṃ śrutavantaḥ

5-33 Ihr habt weiter gehört, daß zu den Alten gesagt ist: "Du sollst keinen falschen Eid tun und sollst Gott deinen Eid halten."

५-३४ किंत्वहं युष्मान् वदामि । किमपि शपथं मा कार्ष्ण । अर्थतः स्वर्गनाम्ना न । यतः स ईश्वरस्य सिंहासनम्

5-34 kiṃ_tv_ahaṃ yuṣmān vadāmi | kim_apa śapatham mā kārṣṭa | arthataḥ svarga-nāmnā na | yataḥ sa īśvarasya siṃhāsanam

5-34 Ich aber sage euch, daß ihr überhaupt nicht schwören sollt, weder bei dem Himmel, denn er ist Gottes Stuhl,

५-३५ पृथिव्या नाम्नापि न । यतः सा तस्य पादपीठम् । यिरूशालमो नाम्नापि न । यतः सा महाराजस्य पुरी ।

5-35 pṛthivyā nāmnāpi na | yataḥ sā tasya pāda-pīṭham | yirūśālamō nāmnāpi na | yataḥ sā mahā-rājasya purī |

5-35 noch bei der Erde, denn sie ist seiner Füße Schemel, noch bei Jerusalem, denn sie ist des großen Königs Stadt.

५-३६ निजशिरोनाम्ना न । यस्मात् तस्यैकं कचमपि सितम् असितं वा कत्रुं त्वया न शक्यते

5-36 nija-śiro-nāmnā na | yasmāt tasyaikam kacam_apa sitam asitam vā katruṃ tvayā na śakyate

5-36 Auch sollst du nicht bei deinem Haupt schwören, denn du vermagst nicht ein einziges Haar schwarz oder weiß zu machen.

५-३७ अपरं यूयं संलापसमये केवलं भवतीति न भवतीति च वदत यत इतोऽधिकं यत्तत्पापात्मनो जायते

5-37 aparaṃ yūyaṃ saṃ-lāpa-samaye kevalam bhavatīti na bhavatīti ca vadata yata ito'dhikam yat_tat_pāpātmano jāyate

5-37 Eure Rede aber sei: Ja, ja; nein, nein. Was darüber ist, das ist vom Übel.

५-३८ अपरं लोचनस्य विनिमयेन लोचनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वोक्तमिदं वचनं च युष्मभिरश्रूयत

5-38 aparaṃ locanasya vi-ni-mayena locanam dantasya vi-ni-mayena dantaḥ pūrvoktam_idam vacanaṃ_ca yuṣmabhir_aśrūyata

5-38 Ihr habt gehört, daß da gesagt ist: "Auge um Auge, Zahn um Zahn."

५-३९ किंत्वहं युष्मान् वदामि यूयं हिंसकं नरं मा व्याघातयत । किंतु केनचित् तव दक्षिणकपोले चपेटाघाते कृते तं प्रति वामं कपोलं च व्याघोटय

5-39 kiṃ_tv_ahaṃ yuṣmān vadāmi yūyaṃ hiṃsakaṃ naraṃ mā vy_ā_ghātayata | kiṃ_tu kena_cit tava dakṣiṇa-kapole capetāghāte kṛte taṃ prati vāmaṃ kapolaṃ_ca vyāghoṭaya

5-39 Ich aber sage euch, daß ihr nicht widerstreben sollt dem Übel; sondern, so dir jemand einen Streich gibt auf deinen rechten Backen, dem biete den andern auch dar.

५-४० अपरं केनचित् त्वया सार्धं विवादं कृत्वा तव परिधेयवसने जिघृक्षिते तस्मायुत्तरीयवसनमपि देहि

5-40 aparaṃ kena_cit tvayā sārḍham vi-vādam kṛtvā tava pari-dheya-vasane jighṛkṣite tasmāyuttariya-vasanam_apa dehi

5-40 Und so jemand mit dir rechten will und deinen Rock nehmen, dem laß auch den Mantel.

५-४१ यदि कश्चित् त्वां क्रोशमेकं नयनार्थम् अन्यायतो धरति तदा तेन सार्धं क्रोशद्वयं याहि

5-41 yadi kaś_cit tvāṃ krośam_ekam nayanārtham anyāyato dharati tadā tena sārḍham krośa-dvayaṃ yāhi

5-41 Und so dich jemand nötigt eine Meile, so gehe mit ihm zwei.

५-४२ यश्च मानवस्त्वां याचते तस्मै देहि । यदि कश्चित् तुभ्यं धारयितुम् इच्छति तर्हि तं प्रति परामुखो
मा भूः

5-42 yaś_ca mānavas_tvām yācate tasmai dehi | yadi kaś_cit tubhyaṃ dhārayitum icchati tarhi taṃ prati parām-mukho mā bhūḥ

5-42 Gib dem, der dich bittet, und wende dich nicht von dem, der dir abborgen will.

५-४३ निजसमीपवासिनि प्रेम कुरु । किंतु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु । यदेतद् पुरोक्तं वचनम् एतदपि यूयं
श्रुतवन्तः

5-43 nija-samīpa-vāsini prema kuru | kiṃ_tu śatruṃ prati dveṣaṃ kuru | yad_etad puroktaṃ vacanam etad_api yūyaṃ śrutavantaḥ

5-43 Ihr habt gehört, daß gesagt ist: "Du sollst deinen Nächsten lieben und deinen Feind hassen."

५-४४ किंत्वहं युष्मान् वदामि । यूयं रिपुष्वपि प्रेम कुरुत । ये च युष्मान् शपन्ते तान् आशिषं वदत ।
ये च युष्मान् अतीयन्ते तेषां मङ्गलं कुरुत । ये च युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति च तेषां कृते प्रार्थयध्वम्

5-44 kiṃ_tv_aḥaṃ yuṣmān vadāmi | yūyaṃ ripuṣv_api prema kuruta | ye ca yuṣmān śapante tān āśiṣaṃ vadata | ye ca yuṣmān atiyante teṣāṃ maṅgalaṃ kuruta | ye ca yuṣmān nindanti tāḍayanti ca teṣāṃ kṛte prārthayadhvam

5-44 Ich aber sage euch: Liebet eure Feinde; segnet, die euch fluchen; tut wohl denen, die euch hassen; bittet für die, so euch beleidigen und verfolgen,

५-४५ तत्र यः सतामसतां चोपरि प्रभाकरम् उदाययति तथा धार्मिकानाम् अधार्मिकानां चोपरि नीरं
वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथ

5-45 tatra yaḥ satām_asatām copari prabhā-karam ud-āyayati tathā dhārmikānām a-dhārmikānām copari nīraṃ varṣayati tādrīṣo yo yuṣmākaṃ svarga-sthaḥ pitā yūyaṃ tasyaiva santānā bhaviṣyatha

5-45 auf daß ihr Kinder seid eures Vater im Himmel; denn er läßt seine Sonne aufgehen über die Bösen und über die Guten und läßt regnen über Gerechte und Ungerechte.

५-४६ ये युष्माकं प्रेम कुर्वन्ति यूयं यदि केवलं तेष्वेव प्रेम कुरुथ तर्हि युष्मकं किं फलं भविष्यति ।
चण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति

5-46 ye yuṣmākaṃ prema kurvanti yūyaṃ yadi kevalaṃ teṣv_eva prema kurutha tarhi yuṣmakaṃ kiṃ phalaṃ bhaviṣyati | caṇḍālā api tādrīṣaṃ kiṃ na kurvanti

5-46 Denn so ihr liebet, die euch lieben, was werdet ihr für Lohn haben? Tun nicht dasselbe auch die Zöllner?

५-४७ अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयभ्रातृत्वेन नमत तर्हि किं महत् कर्म कुरुथ । चण्डाला अपि तादृशं
किं न कुर्वन्ति

5-47 aparaṃ yūyaṃ yadi kevalaṃ svīya-bhrātr̥tvena namata tarhi kiṃ mahat karma kurutha | caṇḍālā api tādrīṣaṃ kiṃ na kurvanti

5-47 Und so ihr euch nur zu euren Brüdern freundlich tut, was tut ihr Sonderliches? Tun nicht die Zöllner auch also?

५-४८ तस्माद् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति यूयम् अपि तादृशा भवत

5-48 tasmād yuṣmākaṃ svarga-sthaḥ pitā yathā pūrṇo bhavati yūyam api tādrīṣā bhavata

5-48 Darum sollt ihr vollkommen sein, gleichwie euer Vater im Himmel vollkommen ist.

६-१ सावधाना भवत । मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत । तथा कृते युष्माकं
स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किंचन फलं न प्राप्स्यथ

6-1 sāvadhānā bhavata | manu-jān darśayitum teṣāṃ gocare dharmakarma mā kuruta | tathā kṛte yuṣmākaṃ svarga-sthapituḥ sa-kāśāt kiṃ_cana phalaṃ na prāpsyatha

6-1 Habt acht auf eure Almosen, daß ihr die nicht gebet vor den Leuten, daß ihr von ihnen gesehen werdet; ihr habt anders keinen Lohn bei eurem Vater im Himmel.

६-२ त्वं यदा ददासि तदा कप्टिनो जना यथा मनुजेभ्यः प्रशम्सां प्राप्तुं भजनभवने राजमार्गे च तूरीं
वादयन्ति । तथा मा कुरु । अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि । ते स्वकीयं फलम् अलभन्त

6-2 tvam yadā dadāsi tadā kapṭino janā yathā manu-jebhyaḥ pra-śamsāṃ prāptuṃ bhajana-bhavane rāja-mārgē ca tūriṃ vādayanti | tathā mā kuru | ahaṃ tubhyaṃ yathārthaṃ kathayāmi | te svakīyaṃ phalam alabhanta

6-2 Wenn du Almosen gibst, sollst du nicht lassen vor dir posaunen, wie die Heuchler tun in den Schulen und auf den Gassen, auf daß sie von den Leuten gepriesen werden. Wahrlich ich sage euch: Sie haben ihren Lohn dahin.

६-३ किंतु त्वं यदा ददासि तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति तद् वामकरं मा ज्ञापय

6-3 kiṁ_tu tvam yadā dadāsi tadā nija-dakṣiṇa-karo yat karoti tad vāma-karam mā jñāpaya
6-3 Wenn du aber Almosen gibst, so laß deine linke Hand nicht wissen, was die rechte tut,

६-४ तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति

6-4 tena tava dānaṁ guptaṁ bhaviṣyati yas_tu tava pitā gupta-darśī sa pra-kāśya tubhyaṁ phalaṁ dāsyati
6-4 auf daß dein Almosen verborgen sei; und dein Vater, der in das Verborgene sieht, wird dir's vergelten öffentlich.

६-५ अपरं यदा प्रार्थयसे तदा कपटिन इव मा कुरु । यस्मात् ते भजनभवने राजमार्गस्य कोणे तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयन्ते । अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । ते स्वकीयफलं प्राप्नुवन् ।

6-5 aparaṁ yadā prārthayase tadā kapaṭina iva mā kuru | yasmāt te bhajana-bhavane rāja-mārgasya koṇe tiṣṭhanto lokān darśayantaḥ prārthayituṁ priyante | ahaṁ yuṣmān tathyaṁ vadāmi | te svakīya-phalaṁ prāpnuvan |
6-5 Und wenn du betest, sollst du nicht sein wie die Heuchler, die da gerne stehen und beten in den Schulen und an den Ecken auf den Gassen, auf daß sie von den Leuten gesehen werden. Wahrlich ich sage euch: Sie haben ihren Lohn dahin.

६-६ तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारं रुद्ध्वा गुप्तं पश्यतस्तव पितुः समीपे प्रार्थयस्व । तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति

6-6 tasmāt prārthanā-kāle antarāgāraṁ pra-viśya dvāraṁ ruddhvā guptaṁ paśyatas_tava pituḥ samīpe prārthayasva | tena tava yaḥ pitā gupta-darśī sa pra-kāśya tubhyaṁ phalaṁ dāsyati
6-6 Wenn aber du betest, so gehe in dein Kämmerlein und schließ die Tür zu und bete zu deinem Vater im Verborgenen; und dein Vater, der in das Verborgene sieht, wird dir's vergelten öffentlich.

६-७ अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजका इव मुधा पुनरुक्तिं मा कुरु । यस्मात् ते बोधन्ते बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना ग्राहिष्यते

6-7 aparaṁ prārthanā-kāle deva-pūjakā iva mudhā punar_uktiṁ mā kuru | yasmāt te bodhante bahuvarāṁ kathāyāṁ kathitāyāṁ teṣāṁ prārthanā grāhiṣyate
6-7 Und wenn ihr betet, sollt ihr nicht viel plappern wie die Heiden; denn sie meinen, sie werden erhört, wenn sie viel Worte machen.

६-८ यूयं तेषाम् इव मा कुरुत । यस्मात् युष्माकं यद्यत्प्रयोजनं याचनातः प्रागेव युष्माकं पिता तज्जानाति

6-8 yūyaṁ teṣāṁ iva mā kuruta | yasmāt yuṣmākaṁ yad_yat_pra-yojanaṁ yācanātaḥ prāg_eva yuṣmākaṁ pitā taj_jānāti
6-8 Darum sollt ihr euch ihnen nicht gleichstellen. Euer Vater weiß, was ihr bedürft, ehe ihr ihn bittet.

६-९ अत एव यूयम् ईदृक् प्रार्थयध्वं । हे अस्माकं स्वर्गस्थपितः । तव नाम पूज्यं भवतु

6-9 ata eva yūyam idṛk prārthayadhvaṁ | he asmākaṁ svarga-sthapitaḥ | tava nāma pūjyaṁ bhavatu
6-9 Darum sollt ihr also beten: Unser Vater in dem Himmel! Dein Name werde geheiligt.

६-१० तव राजत्वं भवतु । तवेच्छा स्वर्गे यथा तथैव मेदिन्याम् सफला भवतु

6-10 tava rājatvaṁ bhavatu | tavecchā svarge yathā tathaiva medinyām sa-phalā bhavatu
6-10 Dein Reich komme. Dein Wille geschehe auf Erden wie im Himmel.

६-११ अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य देहि ।

6-11 asmākaṁ pra-yojaniyam ā-hāram adya dehi |
6-11 Unser täglich Brot gib uns heute.

६-१२ वयं यथा निजापराधिनः क्षमामहे तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्व

6-12 vayaṁ yathā nijāparādhiṇaḥ kṣamāmahe tathaivāsmākam apa-rādhān kṣamasva
6-12 Und vergib uns unsere Schuld, wie wir unseren Schuldigern vergeben.

६-१३ अस्मान् परीक्षां मानय किंतु पापात्मनो रक्ष । राजत्वं गौरवं पराक्रमः एते सर्वे सर्वदा तव । तथास्तु

6-13 asmān parikṣāṁ mā_naya kiṁ_tu pāpātmano rakṣa | (rājatvaṁ gauravaṁ parā-kramaḥ ete sarve sarvadā tava | tathāstu)
6-13 Und führe uns nicht in Versuchung, sondern erlöse uns von dem Übel. Denn dein ist das Reich und die Kraft und die Herrlichkeit in Ewigkeit. Amen.

६-१४ यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते

6-14 yadi yūyam anyeṣām apa-rādhān kṣamadhve tarhi yuṣmākaṁ svarga-stha-pitāpi yuṣmān kṣamiṣyate
6-14 Denn so ihr den Menschen ihre Fehler vergebet, so wird euch euer himmlischer Vater auch vergeben,

६-१५ किंतु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे तर्हि युष्माकं जनकोऽपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते

6-15 kiṁ_tu yadi yūyam anyeṣām apa-rādhān na kṣamadhve tarhi yuṣmākaṁ janako'pi yuṣmākaṁ apa-rādhān na kṣamiṣyate

6-15 Wo ihr aber den Menschen ihre Fehler nicht vergebet, so wird euch euer Vater eure Fehler auch nicht vergeben.

६-१६ अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि म्लानानि कुर्वन्ति । यूयं त इव विषणवदना मा भवत । अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । ते स्वकीतफलम् अलभन्त

6-16 aparam upa-vāsa-kāle kapaṭino janā mānuṣān upa-vāsaṁ jñāpayituṁ sveṣāṁ vadanāni mlanāni kurvanti | yūyaṁ ta iva viṣaṇa-vadanā mā bhavata | ahaṁ yuṣmān tathyāṁ vadāmi | te svakīta-phalam alabhanta

6-16 Wenn ihr fastet, sollt ihr nicht sauer sehen wie die Heuchler; denn sie verstellen ihr Angesicht, auf daß sie vor den Leuten scheinen mit ihrem Fasten. Wahrlich ich sage euch: Sie haben ihren Lohn dahin.

६-१७ यदा त्वम् उपवससि तदा यथा लोकैस्त्वम् उपवासीव न दृश्यसे । किंतु तव योऽगोचरः पिता तेनैव दृश्यसे तत्कृते निजशिरसि तैलं मर्दय वदनं च प्रक्षालय

6-17 yadā tvam upa-vasasi tadā yathā lokaiḥ_tvam upa-vāsīva na dṛśyase | kiṁ_tu tava yo'gocaraḥ pitā tenaiva dṛśyase tat-kṛte nija-śirasi tailaṁ mardaya vadanāṁ ca pra-kṣālaya

6-17 Wenn du aber fastest, so salbe dein Haupt und wasche dein Angesicht,

६-१८ तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति

6-18 tena tava yaḥ pitā gupta-darśī sa pra-kāśya tubhyaṁ phalaṁ dāsyati

6-18 auf daß du nicht scheinst vor den Leuten mit deinem Fasten, sondern vor deinem Vater, welcher verborgen ist; und dein Vater, der in das Verborgene sieht, wird dir's vergelten öffentlich.

६-१९ अपरं यत्र स्थाने कीटाः कलङ्काश्च क्षयं नयन्ति चौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं शक्नुवन्ति । तादृश्यां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संचिनुत

6-19 aparaṁ yatra sthāne kiṭāḥ kalaṅkāś_ca kṣayaṁ nayanti caurāś_ca sandhiṁ karttayitvā corayituṁ śaknuvanti | tādṛśyāṁ medinyāṁ svārthaṁ dhanam mā saṁ_cinuta

6-19 Ihr sollt euch nicht Schätze sammeln auf Erden, da sie die Motten und der Rost fressen und da die Diebe nachgraben und stehlen.

६-२० किंतु यत्र स्थाने कीटाः कलङ्काश्च क्षयं नयन्ति चौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं न शक्नुवन्ति । तादृशे स्वर्गे धनं संचिनुत

6-20 kiṁ_tu yatra sthāne kiṭāḥ kalaṅkāś_ca kṣayaṁ na nayanti caurāś_ca sandhiṁ karttayitvā corayituṁ na śaknuvanti | tādṛše svarge dhanam saṁ_cinuta

6-20 Sammelt euch aber Schätze im Himmel, da sie weder Motten noch Rost fressen und da die Diebe nicht nachgraben noch stehlen.

६-२१ यस्माद् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव स्थाने युष्माकं मनांसि

6-21 yasmād yatra sthāne yuṣmākaṁ dhanam tatraiva sthāne yuṣmākaṁ manāṁsi

6-21 Denn wo euer Schatz ist, da ist auch euer Herz.

६-२२ लोचनं देहस्य प्रदीपकं । तस्माद् यदि तव लोचनं प्रसन्नं भवति तर्हि तव कृत्स्नं वपुर्दीप्तियुक्तं भविष्यति

6-22 locanaṁ dehasya pra-dīpakaṁ | tasmād yadi tava locanaṁ pra-sannaṁ bhavati tarhi tava kṛtsnaṁ vapur_dīpti_yuktaṁ bhaviṣyati

6-22 Das Auge ist des Leibes Licht. Wenn dein Auge einfältig ist, so wird dein ganzer Leib licht sein;

६-२३ किंतु लोचनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिस्रयुक्तं भविष्यति । अत एव या दीप्तिस्त्वयि विद्यते सा यदि तमिस्रयुक्ता भवति तर्हि तत्तमिस्रं कियन्महत्

6-23 kiṁ_tu locane'pra-sanne tava kṛtsnaṁ vapuḥ tamisra-yuktaṁ bhaviṣyati | ata eva yā dīptiḥ_tvayi vidyate sā yadi tamisra-yuktā bhavati tarhi tat_tamisraṁ kiyan_mahat

6-23 ist aber dein Auge ein Schalk, so wird dein ganzer Leib finster sein. Wenn nun das Licht, das in dir ist, Finsternis ist, wie groß wird dann die Finsternis sein!

६-२४ कोऽपि मनुजो द्वौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति । यस्माद् एकं संमन्य तदन्यं न संमन्यते यद्वा एकत्र मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते । तथा यूयम् अपीश्वरं लक्ष्मीं चेत्युभे सेवितुं न शक्नुथ

6-24 ko'pi manujo dvau prabhū sevituṃ na śaknoti | yasmād ekaṃ saṃ-manyā tad_anyaṃ na saṃ-manyate yad_vā ekatra mano ni-dhāya tad_anyaṃ ava-manyate | tathā yūyam apīśvaraṃ lakṣmīm cety_ubhe sevituṃ na śaknutha

6-24 Niemand kann zwei Herren dienen: entweder er wird den einen hassen und den andern lieben, oder er wird dem einen anhängen und den andern verachten. Ihr könnt nicht Gott dienen und dem Mammon.

६-२५ अपरम् अहं युष्मभ्यं तथ्यं कथयामि । किं भक्षिष्यामः । किं पास्यामः । इति प्राणधारणाय न चिन्तयत । भक्ष्यात् प्राणा वसनाञ्च वपूंषि किं श्रेष्ठाणि न हि

6-25 aparaṃ ahaṃ yuṣṃabhyaṃ tathyaṃ kathayāmi | kiṃ bhakṣiṣyāmaḥ | kiṃ pāsyaṃmaḥ | iti prāṇa-dhāraṇāya na cintayata | bhakṣyāt prāṇā vasaṇāc_ca vapūṃṣi kiṃ śreṣṭhāṇi na hi

6-25 Darum sage ich euch: Sorget nicht für euer Leben, was ihr essen und trinken werdet, auch nicht für euren Leib, was ihr anziehen werdet. Ist nicht das Leben mehr denn Speise? und der Leib mehr denn die Kleidung?

६-२६ विहायसो विहङ्गमान् विलोकयत । तैर्नोप्यते न कृत्यते भाण्डागारे न संचीयतेऽपि । तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य आहारं वितरति

6-26 vihāyaso vihaṅgamān vi-lokayata | tair_nopyate na kṛtyate bhāṇḍāgāre na saṃ-cīyate'pi | tathāpi yuṣmākaṃ svarga-sthaḥ pitā tebhya ā-hāraṃ vi_tarati

6-26 Sehet die Vögel unter dem Himmel an: sie säen nicht, sie ernten nicht, sie sammeln nicht in die Scheunen; und euer himmlischer Vater nährt sie doch. Seid ihr denn nicht viel mehr denn sie?

६-२७ यूयं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ । युष्माकं कश्चिन् मनुजश्चिन्तयन् निजायुषः क्षणमपि वर्धयितुं शक्नोति

6-27 yūyaṃ tebhyaḥ kiṃ śreṣṭhā na bhavatha | yuṣmākaṃ kaś_cin manu-jaś_cintayan nijāyuṣaḥ kṣaṇam_api vardhayituṃ śaknoti

6-27 Wer ist aber unter euch, der seiner Länge eine Elle zusetzen möge, ob er gleich darum sorget?

६-२८ अपरं वसनाय कुतश्चिन्तयत । क्षेत्रात्पन्नानि पुष्पाणि कथं वर्धन्ते तदालोचयत

6-28 aparaṃ vasaṇāya kutaś_cintayata | kṣetrāt_pannāni puṣpāṇi kathaṃ vardhante tad_ā_locayata

6-28 Und warum sorget ihr für die Kleidung? Schaut die Lilien auf dem Felde, wie sie wachsen: sie arbeiten nicht, auch spinnen sie nicht.

६-२९ तानि तन्तून् नोत्पादयन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति । तथाप्यहं युष्मान् वदामि । सुलेमान् तादृगैश्वर्यवानपि तत्पुष्पमिव विभूषितो नासीत्

6-29 tāni tantūn not_pādayanti kim_api kāryaṃ na kurvanti | tathāpy_ahaṃ yuṣmān vadāmi | sulemān tādr_gaiśvarya-vān_api tat-puṣpam_iva vi-bhūṣito nāsīt

6-29 Ich sage euch, daß auch Salomo in aller seiner Herrlichkeit nicht bekleidet gewesen ist wie derselben eins.

६-३० तस्माद् अद्य विद्यमानं श्वः चुल्ल्यां निक्षेप्यते तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तद्यदीश्वर इत्थं विभूषयति तर्हि हे स्तोकप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति

6-30 tasmād adya vidyamānaṃ śvaḥ cullyāṃ ni_kṣepsyate tādrīśaṃ yat kṣetra-sthitaṃ kusumaṃ tad_yad_īśvara itthaṃ vi-bhūṣayati tarhi he stoka-pratyayino yuṣmān kiṃ na pari-dhāpayiṣyati

6-30 So denn Gott das Gras auf dem Felde also kleidet, das doch heute steht und morgen in den Ofen geworfen wird: sollte er das nicht viel mehr euch tun, o ihr Kleingläubigen?

६-३१ तस्माद् अस्माभिः किमत्स्यते । किञ्च पायिष्यते । किं वा परिधापयिष्यत इति न चिन्तयत

6-31 tasmād asmābhiḥ kim_atsyate | kiṃ_ca pāyīṣyate | kiṃ_vā pari_dhāyīṣyata iti na cintayata

6-31 Darum sollt ihr nicht sorgen und sagen: Was werden wir essen, was werden wir trinken, womit werden wir uns kleiden?

६-३२ यस्माद्देवार्चका अपीति चेष्टन्ते । एतेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता जानाति

6-32 yasmād_devārcakā apīti ceṣṭante | eteṣu dravyeṣu pra-yojanam_astīti yuṣmākaṃ svarga-sthaḥ pitā jānāti

6-32 Nach solchem allem trachten die Heiden. Denn euer himmlischer Vater weiß, daß ihr des alles bedürft.

६-३३ अत एव प्रथमत ईश्वरीय्राज्यं धर्मं च चेष्टध्वं तत एतानि वस्तूनि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते

6-33 ata eva prathamata īśvarīy-rājyaṃ dharmaṃ ca ceṣṭadhvaṃ tata etāni vastūni yuṣmabhyaṃ pra-dāyīṣyante

6-33 Trachtet am ersten nach dem Reich Gottes und nach seiner Gerechtigkeit, so wird euch solches alles zufallen.

६-३४ श्वः कृते मा चिन्तयत । श्व एव स्वयं स्वम् उद्दिश्य चिन्तयिष्यति । अद्यतनी या चिन्ता साद्यकृते प्रचुरतरा

6-34 śvaḥ kṛte mā cintayata | śva eva svayaṃ svam ud-diśya cintayiṣyati | adyatani yā cintā sādyakṛte pra-curatarā

6-34 Darum sorgt nicht für den andern Morgen; denn der morgende Tag wird für das Seine sorgen. Es ist genug, daß ein jeglicher Tag seine eigene Plage habe.

७-१ यथा यूयं दोषीकृता न भवथ तत्कृतेऽन्यं दोषिणं मा कुरुत

7-1 yathā yūyaṃ doṣī-kṛtā na bhavatha tat-kṛte'nyam doṣiṇaṃ mā kuruta

7-1 Richtet nicht, auf daß ihr nicht gerichtet werdet.

७-२ यतो यादृशेन दोषेण यूयं परान् दोषिणः कुरुथ तादृशेन दोषेण यूयमपि दोषीकृता भविष्यथ । अन्यच्च येन परिमाणेन युष्माभिः परिमीयते तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमायिष्यते

7-2 yato yādṛśena doṣeṇa yūyaṃ parān doṣiṇaḥ kurutha tādṛśena doṣeṇa yūyam_ api doṣī-kṛtā bhaviṣyatha | anyac_ca yena pari-māṇena yuṣmābhiḥ pari_mīyate tenaiva pari-māṇena yuṣmat-kṛte pari_māyiṣyate

7-2 Denn mit welcherlei Gericht ihr richtet, werdet ihr gerichtet werden; und mit welcherlei Maß ihr messet, wird euch gemessen werden.

७-३ अपरं च निजनयने या नासा विद्यते ताम् अनालोच्य तव सहजस्य लोचने यत् तृणमास्ते तदेव कुतो वीक्षसे

7-3 aparaṃ ca nija-nayane yā nāsā vidyate tām an-ā-locya tava saha-jasya locane yat tṛṇam_āste tad_eva kuto viḥṣase

7-3 Was siehst du aber den Splitter in deines Bruders Auge, und wirst nicht gewahr des Balkens in deinem Auge?

७-४ तव निजलोचने नासायां विद्यमानायां हे भ्रातः तव नयनात्तृणं बहिष्कर्तुम् अनुजानीहि कथामेतां निजसहजाय कथं कथयितुं शक्नोषि

7-4 tava nija-locane nāsāyāṃ vidyamānāyāṃ he bhrātaḥ tava nayanāt_tṛṇam bahiṣ_kartum anu_jānihi kathām_etām nija-sahajāya katham_kathayitum śaknoṣi

7-4 Oder wie darfst du sagen zu deinem Bruder: Halt, ich will dir den Splitter aus deinem Auge ziehen, und siehe, ein Balken ist in deinem Auge?

७-५ हे कपटिन् आदौ निजनयनान्नासां बहिष्कुरु ततो निजदृष्टौ सुप्रसन्नायां तव भ्रातुर्लोचनात् तृणं बहिष्कर्तुं शक्नोषि

7-5 he kapaṭin ādau nija-nayanān_nāsāṃ bahiṣ_kuru tato nija-dṛṣṭau su-pra-sannāyāṃ tava bhrātur_locanāt tṛṇam bahiṣ-kartum śaknoṣi

7-5 Du Heuchler, zieh am ersten den Balken aus deinem Auge; darnach siehe zu, wie du den Splitter aus deines Bruders Auge ziehst!

७-६ अन्यच्च सारमेयेभ्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत । वराहाणां समक्षं च मुक्ता मा निक्षिपत । निक्षेपनात् ते ताः सर्वाः पदैर्दलयिष्यन्ति । परावृत्य युष्मानपि विदारयिष्यन्ति

7-6 anyac_ca sārameyebhyaḥ pavitra-vastūni mā vi_tarata | varāhāṇāṃ sam-akṣam ca muktā mā ni_kṣipata | ni-kṣepanāt te tāḥ sarvāḥ padair_dalayiṣyanti | parā-vṛtya yuṣmān_ api vi_dārayiṣyanti

7-6 Ihr sollt das Heiligtum nicht den Hunden geben, und eure Perlen nicht vor die Säue werfen, auf daß sie dieselben nicht zertreten mit ihren Füßen und sich wenden und euch zerreißen.

७-७ याचध्वं ततो युष्मभ्यं दायिष्यते । मृगयध्वं तत उद्देशं लप्स्यध्वे । द्वारम् आहत ततो युष्मत्कृते मुक्तं भविष्यति

7-7 yācadhvaṃ tato yuṣmabhyaṃ dāyiṣyate | mṛgayadhvaṃ tata ud-deśam lapsyadhve | dvāram ā_hata tato yuṣmat-kṛte muktaṃ bhaviṣyati

7-7 Bittet, so wird euch gegeben; suchet, so werdet ihr finden; klopft an, so wird euch aufgetan.

७-८ युष्माद् येन याच्यते तेन लभ्यते । येन मृग्यते तेनोद्देशः प्राप्यते । येन च द्वारम् आहन्यते तत्कृते द्वारं मोच्यते

7-8 yuṣmād yena yācyate tena labhyate | yena mṛgyate teno-deśaḥ prāpyate | yena ca dvāram ā_hanyate tat-kṛte dvāram_mocyate

7-8 Denn wer da bittet, der empfängt; und wer da sucht, der findet; und wer da anklopft, dem wird aufgetan.

७-९ आत्मजेन पूषे प्रार्थिते तस्मै पाषाणं विश्राणयति

7-9 ātma-jena pūṣe prārthite tasmai pāṣāṇaṃ vi_śrāṇayati

7-9 Welcher ist unter euch Menschen, so ihn sein Sohn bittet ums Brot, der ihm einen Stein biete?

७-१० मीने याचिते च तस्मै भुजगं वितरति । पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते

7-10 mīne yācite ca tasmai bhuja-gaṃ vi_tarati | pitā yuṣmākaṃ madhye ka āste

7-10 oder, so er ihn bittet um einen Fisch, der ihm eine Schlange biete?

७-११ तस्माद् यूयम् अभद्राः सन्तोऽपि यदि निजबालकेभ्य उत्तमं द्रव्यं दातुं जानीथ तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययाचकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दास्यति । युष्मान् प्रतीतरेषां यादृशो व्यवहारो युष्माकं प्रियः

7-11 tasmād yūyam a-bhadrāḥ santo'pi yadi nija-bālakebhya uttamaṃ dravyaṃ dātuṃ jānītha tarhi yuṣmākaṃ svarga-sthaḥ pitā svīya-yācakebhyaḥ kim_uttamāni vastūni na dāsyati | yuṣmān pratītareṣāṃ yādṛśo vy-ava-hāro yuṣmākaṃ priyaḥ

7-11 So denn ihr, die ihr doch arg seid, könnt dennoch euren Kindern gute Gaben geben, wie viel mehr wird euer Vater im Himmel Gutes geben denen, die ihn bitten!

७-१२ यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत् । युष्माद् व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां वचनानाम् इति सारम्

7-12 yūyaṃ tān prati tādṛśān_eva vy-ava-hhārān vi_dhatta | yuṣmād vyavasthā-bhaviṣyad-vādināṃ vacanānām iti sāram

7-12 Alles nun, was ihr wollt, daß euch die Leute tun sollen, das tut ihr ihnen auch. Das ist das Gesetz und die Propheten.

७-१३ सङ्कीर्णद्वारेण प्रविशतः यतो नरकगमनाय यद्द्वारं तद् विस्तीर्णं यच्च वर्त्म तद्बृहत्तेन बहवः प्रविशन्ति

7-13 saṅ-kīrṇa-dvāreṇa pra_viśataḥ yato naraka-gamanāya yad_dvāraṃ tad vi-stīrṇaṃ yac_ca vartma tad_bṛhat_tena bahavaḥ pra_viśanti

7-13 Gehet ein durch die enge Pforte. Denn die Pforte ist weit, und der Weg ist breit, der zur Verdammnis abführt; und ihrer sind viele, die darauf wandeln.

७-१४ अपरं स्वर्गगमनाय यद्द्वारं तत्कीदृक् सङ्कीर्णम् । यच्च वर्त्म तत्कीदृग्दुर्गमम्

7-14 aparaṃ svarga-gamanāya yad_dvāraṃ tat_kīdṛk saṅ-kīrṇam | yac_ca vartma tat_kīdṛg_dur-gamam

7-14 Und die Pforte ist eng, und der Weg ist schmal, der zum Leben führt; und wenige sind ihrer, die ihn finden.

७-१५ अपरं च ये जना मेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति किंत्वन्तर्दुरन्ता वृका एतादृशेभ्यो भविष्यद्वादिभ्यः सावधाना भवत । यूयं फलेन तान् परिचेतुं शक्नुथ

7-15 aparaṃ ca ye janā meṣa-veśena yuṣmākaṃ samīpam ā_gacchanti kiṃ_tv_antar-durantā vṛkā etādṛśebhyo bhaviṣyad-vādibhyaḥ sāvadhānā bhavata | yūyaṃ phalena tān pari-cetuṃ śaknutha

7-15 Seht euch vor vor den falschen Propheten, die in Schafskleidern zu euch kommen, inwendig aber sind sie reißenende Wölfe.

७-१६ मनुजाः किं कण्टकिनो वृक्षाद्वाक्षाफलानि शृगालकोलितश्च उडुम्बरफलानि शातयन्ति

7-16 manu-jāḥ kiṃ kaṅṭakino vṛkṣād_drākṣā-phalāni śṛgāla-kolitaś_ca uḍumbara-phalāni śātayanti

7-16 An ihren Früchten sollt ihr sie erkennen. Kann man auch Trauben lesen von den Dornen oder Feigen von den Disteln?

७-१७ तद्वद् उत्तम एव पादप उत्तमफलानि जनयति । अधमपादप एवाधमफलानि जनयति

7-17 tadvad uttama eva pāda-pa uttama-phalāni janayati | adhama-pādapa evādhama-phalāni janayati

7-17 Also ein jeglicher guter Baum bringt gute Früchte; aber ein fauler Baum bringt arge Früchte.

७-१८ किंतूत्तमपादपः कदाप्यधमफलानि जनयितुं न शक्नोति । तथाधमोऽपि पादप उत्तमफलानि जनयितुं न शक्नोति

7-18 kiṃ_tūttama-pādapaḥ kadāpy_adhama-phalāni janayituṃ na śaknoti | tathādhamo'pi pāda-pa uttama-phalāni janayituṃ na śaknoti

7-18 Ein guter Baum kann nicht arge Früchte bringen, und ein fauler Baum kann nicht gute Früchte bringen.

७-१९ अपरं ये ये पादपा अधमफलानि जनयन्ति ते कृत्ता वह्नौ क्षिप्यन्ते

7-19 aparaṃ ye ye pāda-pā adhama-phalāni janayanti te kṛttā vahnau kṣipyante

7-19 Ein jeglicher Baum, der nicht gute Früchte bringt, wird abgehauen und ins Feuer geworfen.

७-२० अत एव यूयं फलेन तान् परिचेष्यथ

7-20 ata eva yūyaṃ phalena tān pari_ceṣyatha

7-20 Darum an ihren Früchten sollt ihr sie erkennen.

७-२१ ये जना मां प्रभुं वदन्ति ते सर्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तन्न । किंतु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म करोति स एव प्रवेक्ष्यति

7-21 ye janā māṃ pra-bhuṃ vadanti te sarve svarga-rājyaṃ pra_vekṣyanti tan_na | kiṃ_tu yo mānavo mama svarga-sthasya pitur_iṣṭaṃ karma karoti sa eva pra_vekṣyati

7-21 Es werden nicht alle, die zu mir sagen: HERR, HERR! ins Himmelreich kommen, sondern die den Willen tun meines Vaters im Himmel.

७-२२ तद्दिने बहवो मां वदिष्यन्ति हे प्रभो हे प्रभो तव नाम्ना किमस्माभिर्भविष्यद्वाक्यं न व्याहतं । तव नाम्ना भूताः किं न त्याजिताः । तव नाम्ना किं नानाद्भुतानि कर्माणि न कृतानि

7-22 tad_dine bahavo māṃ vadiṣyanti he prabho he prabho tava nāmnā kim_asmābhir_bhaviṣyad-vākyaṃ na vy-ā-hṛtaṃ | tava nāmnā bhūtāḥ kiṃ na tyājitāḥ | tava nāmnā kiṃ nānādbhutāni karmāṇi na kṛtāni

7-22 Es werden viele zu mir sagen an jenem Tage: HERR, HERR! haben wir nicht in deinem Namen geweißt, haben wir nicht in deinem Namen Teufel ausgetrieben, und haben wir nicht in deinem Namen viele Taten getan?

७-२३ तदहं वदिष्यामि हे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेद्मि । यूयं मत्समीपाद्वरीभवत

7-23 tad_ahaṃ vadiṣyāmi he ku-karma-kāriṇo yuṣmān ahaṃ na vedmi | yūyaṃ mat-samīpād_vārībhavata

7-23 Dann werde ich ihnen bekennen: Ich habe euch noch nie erkannt; weicht alle von mir, ihr Übeltäter!

७-२४ यः कश्चिन्ममैताः कथाः श्रुत्वा पालयति स पाषाणोपरि गृहनिर्मात्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते

7-24 yaḥ kaś_cin_mamaitāḥ kathāḥ śrutvā pālayati sa pāṣāṇopari grha-nirmātrā jñāninā saha mayopa_mīyate

7-24 Darum, wer diese meine Rede hört und tut sie, den vergleiche ich einem klugen Mann, der sein Haus auf einen Felsen baute.

७-२५ यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वाते च तेषु तद्देहं लग्नेषु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तन्न पतति

7-25 yato vṛṣṭau satyām ā-plāva ā-gate vāyau vāte ca teṣu tad-gehaṃ lagneṣu pāṣāṇopari tasya bhittes_tan_na patati

7-25 Da nun ein Platzregen fiel und ein Gewässer kam und wehten die Winde und stießen an das Haus, fiel es doch nicht; denn es war auf einen Felsen gegründet.

७-२६ किंतु यः कश्चिन्ममैताः कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्राऽज्ञानिना उपमीयते

7-26 kiṃ_tu yaḥ kaś_cin_mamaitāḥ kathāḥ śrutvā na pālayati sa saikate geha-nirmātrā'jñāninā upa_mīyate

7-26 Und wer diese meine Rede hört und tut sie nicht, der ist einem törichten Manne gleich, der sein Haus auf den Sand baute.

७-२७ यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वाते च तैर्गृहे समाघाते तत्पतति तत्पतनं महद्भवति

7-27 yato jala-vṛṣṭau satyām ā-plāva ā-gate pavane vāte ca tair_grhe sam-ā-ghāte tat_patati tat-patanaṃ mahad_bhavati

7-27 Da nun ein Platzregen fiel und kam ein Gewässer und wehten die Winde und stießen an das Haus, da fiel es und tat einen großen Fall.

७-२८ यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्चर्यं मेनिरे

7-28 yīśunaitēṣu vākyaṣu sam-āpitesu mānavās_tadiyopa-deśam āścaryaṃ menire

7-28 Und es begab sich, da Jesus diese Rede vollendet hatte, entsetzte sich das Volk über seine Lehre.

७-२९ अस्मात् स उपाध्याया इव तान्नोपदिदेश किंतु समर्थपुरुष इव समुपदिदेश

7-29 asmāt sa upādhyāyā iva tān_nopa_dideśa kiṃ_tu samartha-puruṣa iva sam_upa_dideśa

7-29 Denn er predigte gewaltig und nicht wie die Schriftgelehrten.

८-१ यदा स पर्वताद् अवरोहत् तदा बहवो मानवास्तत्पश्चाद् वव्रजुः

8-1 yadā sa parvatād avārohat tadā bahavo mānavās_tat-paścād vavrajuḥ

8-1 Da er aber vom Berg herabging, folgte ihm viel Volks nach.

८-२ एकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्रणम्य बभाषे । हे प्रभो यदि भवान् संमन्यते तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति

8-2 ekaḥ kuṣṭhavān ā-gatya taṃ pra-ṇamya babhāṣe | he prabho yadi bhavān saṃ-manyate tarhi māṃ nir-ā-mayaṃ kartuṃ śaknoti

8-2 Und siehe, ein Aussätziger kam und betete ihn an und sprach: HERR, so du willst, kannst du mich wohl reinigen.

८-३ ततो यीशुः करं प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार । संमन्येऽहं त्वं निरामयो भव । तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनामोचि

8-3 tato yīśuḥ karaṃ pra-sārya tasyāṅgaṃ spaṛśan vy_ā_jahāra | saṃ-manye'haṃ tvaṃ nir-āmayo bhava | tena sa tat-kṣaṇāt kuṣṭhenāmoci

8-3 Und Jesus streckte seine Hand aus, rührte ihn an und sprach: Ich will's tun; sei gereinigt! Und alsbald ward er vom Aussatz rein.

८-४ ततो यीशुस्तं जगाद । अवधेहि कथामेताम् । कश्चिदपि मा ब्रूहि किंतु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुजेभ्यो निजनिरामयत्वं प्रणामयितुं मूसानिरूपितं द्रव्यम् उत्सृज च

8-4 tato yīśus_taṃ jagāda | ava_dhehi kathām_etām | kaś_cid_api mā brūhi kiṃ_tu yājakasya san-ni-dhiṃ gatvā svātmānaṃ darśaya manujebhyo nija-nirāmayatvaṃ pra-ṇamayitum mūsā-nirūpitaṃ dravyam ut_sṛja ca

8-4 Und Jesus sprach zu ihm: Siehe zu, sage es niemand; sondern gehe hin und zeige dich dem Priester und opfere die Gabe, die Mose befohlen hat, zu einem Zeugnis über sie.

८-५ तदनन्तरं यीशुना कफर्नाहूम्नामनि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्समीपम् आगत्य विनीय बभाषे

8-5 tad-anantaraṃ yīśunā kapharnāhūm-nāmani nagare pra-viṣṭe kaś_cit śata-senā-patis_tat-samīpam ā-gatya vi-nīya babhāṣe

8-5 Da aber Jesus einging zu Kapernaum, trat ein Hauptmann zu ihm, der bat ihn

८-६ हे प्रभो मदीय एको दासः पक्षाघातव्याधिना भृशं व्यथितः । स तु शयनीय आस्ते

8-6 he prabho madiya eko dāsaḥ pakṣāghātavyādhiṇā bhṛśaṃ vyathitaḥ | sa tu śayaniya āste

8-6 und sprach: HERR, mein Knecht liegt zu Hause und ist gichtbrüchig und hat große Qual.

८-७ तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् । अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि

8-7 tadāniṃ yīśus_tasmai kathitavān | ahaṃ gatvā taṃ nir-āmayam kariṣyāmi

8-7 Jesus sprach zu ihm: Ich will kommen und ihn gesund machen.

८-८ ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत् । हे प्रभो भवान् यन्मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाहमस्मि । वाङ्मात्रम् आदिशतु तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति

8-8 tataḥ sa śata-senā-patiḥ praty-avadat | he prabho bhavān yan_mama geha-madhyam yāti tad_yogyā-bhājanaṃ nāham_asmi | vāṅ-mātram ā_dīśatu tenaiva mama dāso nirāmayo bhaviṣyati

8-8 Der Hauptmann antwortete und sprach: HERR, ich bin nicht wert, daß du unter mein Dach gehest; sondern sprich nur ein Wort, so wird mein Knecht gesund.

८-९ यतो मयि परनिघ्नेऽपि मम निदेशवश्याः कति कति सेनाः सन्ति तत एकस्मिन् याहीत्युक्ते स उआति तदन्यस्मिन् एहीत्युक्ते स आयाति तथा मम निजदासे कर्मैतत् कुर्वित्युक्ते स तत् करोति

8-9 yato mayi para-nighne'pi mama ni-deśa-vaśyāḥ kati kati senāḥ santi tata ekasmin yāhītyukte sa uāti tad_anyaśmin ehītyukte sa ā_yāti tathā mama nija-dāse karmaitat kurv_ityukte sa tat karoti

8-9 Denn ich bin ein Mensch, der Obrigkeit untertan, und habe unter mir Kriegsknechte; und wenn ich sage zu einem: Gehe hin! so geht er; und zum andern: Komm her! so kommt er; und zu meinem Knecht: Tu das! so tut er's.

८-१० तदानीं यीशुस्तस्यैतद् वचो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूत् । निजपश्चाद्गामिनो मानवान् अवोचञ्च । युष्मान् तथ्यं वच्मि । इस्रायेलीयलोकानां मध्येऽपि नैतादृशो विश्वासो मया प्राप्तः

8-10 tadāniṃ yīśus_tasyaitad vco ni-śamya viśmayāpanno'bhūt | nija-paścād-gāmino mānavān avocac_ca | yuṣmān tathyam vacmi | isrāyeliya-lokānāṃ madhye'pi naitādṛśo vi-śvāso mayā prāptaḥ

8-10 tadāniṃ yīśus_tasyaitad vco ni-śamya viśmayāpanno'bhūt | nija-paścād-gāmino mānavān avocac_ca | yuṣmān tathyam vacmi | isrāyeliya-lokānāṃ madhye'pi naitādṛśo vi-śvāso mayā prāptaḥ

8-10 Da das Jesus hörte, verwunderte er sich und sprach zu denen, die ihm nachfolgten: Wahrlich ich sage euch: Solchen Glauben habe ich in Israel nicht gefunden!

८-११ अन्यच्चाहं युष्मान् वदामि । बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य इब्राहीमा इशाका याकूबा च साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति

8-11 anyac_cāham yuṣmān vadāmi | bahavaḥ pūrvasyāḥ paścimāyāś_ca diśa ā-gatya ibrahīmā ishākā yākūbā ca sākam militvā sam_upa_vekṣyanti

8-11 Aber ich sage euch viele werden kommen vom Morgen und vom Abend und mit Abraham und Isaak und Jakob im Himmelreich sitzen;

८-१२ किंतु यत्र स्थाने रोदनदन्तघर्षणे भवतस्तस्मिन् बहिर्भृततमिस्रे राज्यस्य सन्ताना निक्षेप्यन्ते

8-12 kiṃ_tu yatra sthāne rodana-danta-gharṣaṇe bhavatas_tasmin bahir-bhṛta-tamisre rājyasya santānā ni-kṣepsyante
8-12 aber die Kinder des Reiches werden ausgestoßen in die Finsternis hinaus; da wird sein Heulen und Zähneklappen.

८-१३ ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाद । याहि तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात् । तदा तस्मिन्नेव दण्डे तदीयदासो निरामयो बभूव

8-13 tataḥ paraṃ yīśuṣ_tam śata-senā-patiṃ jagāda | yāhi tava pratīty-anusārato maṅgalaṃ bhūyāt | tadā tasmin_neva daṇḍe tadiya-dāso nir-āmayo babhūva

8-13 Und Jesus sprach zu dem Hauptmann: Gehe hin; dir geschehe, wie du geglaubt hast. Und sein Knecht ward gesund zu derselben Stunde.

८-१४ अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेहमुपस्थाय ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वश्रूं वीक्षां चक्रे

8-14 anantaram yīśuḥ pitarasya geham_upa-sthāya jvareṇa piḍitāṃ śayaniya-sthitāṃ tasya śvaśrūṃ vīkṣāṃ cakre
8-14 Und Jesus kam in des Petrus Haus und sah, daß seine Schwiegermutter lag und hatte das Fieber.

८-१५ ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टत्वाज्ज्वरस्तां तत्याज । तदा सा समुत्थाय तान् सिषेवे

8-15 tatas_tena tasyāḥ karasya sprṣṭatvāj_jvaras_tāṃ tatyāja | tadā sā sam-ut-thāya tān siṣeve
8-15 Da griff er ihre Hand an, und das Fieber verließ sie. Und sie stand auf und diente ihnen.

८-१६ अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बहुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः । स च वाक्येन भूतान् त्याजयामास सर्वप्रकारपीडितजनांश्च निरामयाञ् चकार । तस्मात्

8-16 anantaram san-dhyāyām satyām bahuśo bhūta-grasta-manujān tasya samīpam ā_ninyuḥ | sa ca vākyaena bhūtān tyājayām_āsa sarva-prakāra-piḍita-janāṃś_ca nir-āmayāñ cakāra | tasmāt

8-16 Am Abend aber brachten sie viele Besessene zu ihm; und er trieb die Geister aus mit Worten und machte allerlei Kranke gesund,

८-१७ सर्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता । अस्माकं सकलं व्याधिं स एव संगृहीतवान् । येदेतद्वचनं यिशयियभविष्यद्वादिनोक्तमासीत्तदा सफलमभवत्

8-17 sarvā dur-balatāsmākaṃ tenaiva pari-dhārita | asmākaṃ sa-kalaṃ vyādhiṃ sa eva saṅgṛhītavān | yed_etad-vacanam yīśayiya-bhaviṣyad-vādinoktam_āsīt_tat_tadā sa-phalam_abhavat

8-17 auf das erfüllt würde, was gesagt ist durch den Propheten Jesaja, der da spricht: "Er hat unsere Schwachheiten auf sich genommen, und unsere Seuchen hat er getragen."

८-१८ अनन्तरं यीशुश्चतुर्दिक्षु जननिवहं विलोक्य तटिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश

8-18 anantaram yīśuś_catur-dikṣu jana-nivahaṃ vi-lokya taṭinyāḥ pāraṃ yātuṃ śiṣyān ā_dideśa
8-18 Und da Jesus viel Volks um sich sah, hieß er hinüber jenseit des Meeres fahren.

८-१९ तदानीम् एक उपाध्याय आगत्य कथितवान् । हेगुरो भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि

8-19 tadānim eka upādhyāya ā-gatya kathitavān | heguro bhavān yatra yāsyati tatrāham_api bhavataḥ paścād yāsyāmi
8-19 Und es trat zu ihm ein Schriftgelehrter, der sprach zu ihm: Meister, ich will dir folgen, wo du hin gehst.

८-२० ततो यीशुर्जगाद । क्रोष्टुः स्थातुं स्थानं विद्यते । विहायसो विहङ्गमानां नीडानि च सन्ति । किंतु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते

8-20 tato yīśur_jagāda | kroṣṭuḥ sthātuṃ sthānaṃ vidyate | vihāyaso vihaṅgamānāṃ nīḍāni ca santi | kiṃ_tu manuṣya-putrasya śiraḥ sthāpayituṃ sthānaṃ na vidyate

8-20 Jesus sagt zu ihm: Die Füchse haben Gruben, und die Vögel unter dem Himmel haben Nester; aber des Menschen Sohn hat nicht, da er sein Haupt hin lege.

८-२१ अनन्तरम् अपर एकः शिष्यस्तं बभाषे । हे प्रभो प्रथमतो मम पितरं श्मशाने निधातुं गमनार्थं
माम् अनुमन्यस्व

8-21 anantaram apara ekaḥ śiṣyas_tam babhāṣe | he prabho prathamato mama pitaram śmaśāne ni-dhātum
gamanārthaṃ mām anu_manyasva

8-21 Und ein anderer unter seinen Jüngern sprach zu ihm: HERR, erlaube mir, daß hingehe und zuvor meinen Vater begrabe.

८-२२ ततो यीशुरुक्तवान् । मृता मृतान् श्मशाने निदधतु । त्वं मम पश्चाद् आगच्छ

8-22 tato yīśur_uktavān | mṛtā mṛtān śmaśāne ni_dadhatu | tvaṃ mama paścād ā_gaccha

8-22 Aber Jesus sprach zu ihm: Folge du mir und laß die Toten ihre Toten begraben!

८-२३ अनन्तरं तस्मिन् नावमारूढे तस्य शिष्यास्तत्पश्चात् जग्मुः

8-23 anantaram tasmin nāvam_ā-rūḍhe tasya śiṣyās_tat-paścāt jagmuḥ

8-23 Und er trat in das Schiff, und seine Jünger folgten ihm.

८-२४ पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो ज्झानिल उदतिष्ठत् येन महातरङ्ग उत्थाय
तरणिं छादितवान् । किंतु स निद्रित आसीत्

8-24 paścāt sāgarasya madhyaṃ teṣu gateṣu tādr̥śaḥ pra-balo jhaññānila ud_atiṣṭhat yena mahā-taraṅga ut-thāya
taraṇiṃ chāditaṅgavān | kiṃtu sa nidrita āsit

8-24 Und siehe, da erhob sich ein großes Ungestüm im Meer, also daß auch das Schiffelein mit Wellen bedeckt ward; und er schlief.

८-२५ तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः । हे प्रभो वयं म्रियामहे । भवान्
अस्माकं प्राणान् रक्षतु

8-25 tadā śiṣyā ā-gatya tasya nidrā-bhaṅgaṃ kṛtvā kathayām_āsuḥ | he prabho vyaṃ mriyāmahe | bhavān asmākaṃ
prāṅgān rakṣatu

8-25 Und die Jünger traten zu ihm und weckten ihn auf und sprachen: HERR, hilf uns, wir verderben!

८-२६ तदा स तान् उक्तवान् । हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ । ततः स उत्थाय वातं सागरं च
तर्जयामास ततो निर्वातमभवत्

8-26 tadā sa tān uktavān | he alpa-viśvāsino yūyaṃ kuto vi_bhitha | tataḥ sa utthāya vātaṃ sāgarāṃ ca tarjayām_āsa
tato nir-vātaṃ_abhavat

8-26 Da sagte er zu ihnen: Ihr Kleingläubigen, warum seid ihr so furchtsam? Und stand auf und bedrohte den Wind und das Meer; da ward es ganz stille.

८-२७ अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासुः । अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्राहिणौ ।
कीदृशोऽयं मानवः

8-27 aparaṃ manu-jā vi-smayaṃ vi-lokya kathayām_āsuḥ | aho vāta-sarit-patī asya kim_ājñā-grāhiṇau | kīdr̥śo'yam
mānavaḥ

8-27 Die Menschen aber verwunderten sich und sprachen: Was ist das für ein Mann, daß ihm Wind und Meer gehorsam ist?

८-२८ अनन्तरं स पारं गत्वा गिदेरीयदेशम् उपस्थितवान् । तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ श्मशानस्थानाद्
बहिर्भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ । तावेतादृशौ प्रचण्डावास्तां यत्नेन स्थानेन कोऽपि यातुं नाशक्रोत्

8-28 anantaram sa pāraṃ gatvā gideriya-deśam upa-sthitavān | tadā dvau bhūta-grasta-manujau śmaśāna-sthānād
bahir-bhūtvā taṃ sāksāt kṛtavantaḥ | tāv_etādr̥śau pra-caṇḍāv_āstāṃ yat_tena sthānena ko'pi yātum nāśaknot

8-28 Und er kam jenseit des Meeres in die Gegend der Gergesener. Da liefen ihm entgegen zwei Besessene, die kamen aus den Totengräbern und waren sehr grimmig, also daß niemand diese Straße wandeln konnte.

८-२९ तावुच्चैः कथयामासतुः । हे ईश्वरस्य सूनो यीशो त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः ।
निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातनां दातुम् अत्रागतोऽसि

8-29 tāv_uccaīḥ kathayām_āsatuḥ | he īśvarasya sūno yīśo tvayā sākam āvayoḥ kaḥ sam-bandhaḥ | ni-rūpita-kālāt
prāg_eva kim_āvābhyāṃ yātanāṃ dātum atrāgato'si

8-29 Und siehe, sie schrieen und sprachen: Ach Jesu, du Sohn Gottes, was haben wir mit dir zu tun? Bist du hergekommen, uns zu quälen, ehe denn es Zeit ist?

८-३० तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् दूरे वराहाणां एको महाव्रजोऽचरत्

8-30 tadāniṃ tābhyāṃ kiṃ_cid dūre varāhāṇāṃ eko mahā-vrajo'carat
8-30 Es war aber ferne von ihnen ein große Herde Säue auf der Weide.

८-३१ ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः । यद्वावां त्याजयसि तर्हि वराहाणां मध्येव्रजम्
आवां प्रेरय

8-31 tato bhūtau tau tasyāntike vi-nīya kathayāṃ_āsatuḥ | yady_āvāṃ tyājayasi tarhi varāhāṇāṃ madhye-vrajam āvāṃ
preraya
8-31 Da baten ihn die Teufel und sprachen: Willst du uns austreiben, so erlaube uns, in die Herde Säue zu fahren.

८-३२ तदा यीशुरवदत् यातं । अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विहाय वराहान् आश्रितवन्तौ तदा ते सर्वे
वराहा उच्चस्थानात् महाजवेन धावन्तः सागरीयतोये मज्जन्तो मम्रुः

8-32 tadā yīsur_avadat yātaṃ | anantaraṃ tau yadā manu-jau vi-hāya varāhān ā-śritavantau tadā te sarve varāhā ucca-
sthānāt mahā-javena dhāvantaḥ sāgariya-toye majjanto mamruḥ
8-32 Und er sprach: Fahret hin! Da fuhren sie aus und in die Herde Säue. Und siehe, die ganze Herde Säue stürzte sich
von dem Abhang ins Meer und eroffen im Wasser.

८-३३ ततो वराहरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्यद् अघटत ताः सर्ववार्ता
अवदत्

8-33 tato varāha-rakṣakāḥ palāyamānā madhye-nagaraṃ tau bhūta-grastau prati yad_yad aghaṭata tāḥ sarva-vārttā
avadat
8-33 Und die Hirten flohen und gingen hin in die Stadt und sagten das alles und wie es mit den Besessenen ergangen
war.

८-३४ ततो नागरिकाः सर्वे मनुजा यीशुं साक्षात्कर्तुं बहिर् आयाताः तं च विलोक्य प्रार्थयां चक्रिरे ।
भवान् अस्माकं सीमातो यातु

8-34 tato nāgarikāḥ sarve manu-jā yīśuṃ sāksāt-kartuṃ bahir ā-yātāḥ taṃ ca vi-lokya prārthayāṃ cakrire | bhavān
asmākaṃ sīmāto yātu
8-34 Und siehe, da ging die ganze Stadt heraus Jesu entgegen. Und da sie ihn sahen, baten sie ihn, daß er aus ihrer
Gegend weichen wollte.

९-१ अनन्तरं यीशुर्नौकामारूढ्य पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ

9-1 anantaraṃ yīsur_naukāṃ_ā-rūhya punaḥ pāraṃ_ā-gatya nija-grāmam ā_yayau
9-1 Da trat er in das Schiff und fuhr wieder herüber und kam in seine Stadt.

९-२ ततः कतिपया जना एकं पक्षाघातिनं खट्टोपरि शाययित्वा तत्समीपम् आनाययन् । ततो
यीशुस्तेषां प्रतीतिं विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद । हे पुत्र सुस्थिरो भव तव कलुषस्य मर्षणं जातम्

9-2 tataḥ katipayā janā ekaṃ pakṣāghātinam khaṭṭopari śāyayitvā tat-samīpam ā_nāyayan | tato yīśus_teṣāṃ pratītiṃ
vi-jñāya taṃ pakṣāghātinam jagāda | he putra su-sthiro bhava tava kaluṣasya marṣaṇaṃ jātam
9-2 Und siehe, da brachten sie zu ihm einen Gichtbrüchigen, der lag auf einem Bett. Da nun Jesus ihren Glauben sah,
sprach er zu dem Gichtbrüchigen: Sei getrost, mein Sohn; deine Sünden sind dir vergeben.

९-३ तां कथां निशम्य कियन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तवन्त एष मनुज ईश्वरं निन्दति

9-3 tāṃ kathāṃ ni-śamya kiyanta upādhyāyā manaḥsu cintavanta eṣa manu-ja īśvaraṃ nindati
9-3 Und siehe, etliche unter den Schriftgelehrten sprachen bei sich selbst: Dieser lästert Gott.

९-४ ततः स तेषाम् एतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान् । यूयं मनःसु कुत एतादृशीं कुचिन्तां कुरुथ

9-4 tataḥ sa teṣāṃ etādṛśīṃ cintāṃ vi-jñāya kathitavān | yūyaṃ manaḥsu kuta etādṛśīṃ ku-chintāṃ kurutha
9-4 Da aber Jesus ihre Gedanken sah, sprach er: Warum denkt ihr so arges in euren Herzen?

९-५ तव पापमर्षणं जातं यद्वा त्वमुत्थाय गच्छ । द्वयोरनयोर्वाक्ययोः किं वाक्यं वक्तुं सुगमम्

9-5 tava pāpa-marṣaṇaṃ jātaṃ yad_vā tvam_ut-thāya gaccha | dvayor_anayor_vākyaayoḥ kiṃ vākyaṃ vaktuṃ su-
gamam
9-5 Welches ist leichter: zu sagen: Dir sind deine Sünden vergeben, oder zu sagen: Stehe auf und wandle?

९-६ किंतु मेदिन्यां कलुषं क्षमितुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा जानीथ तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्। उत्तिष्ठ निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ

9-6 kiṃ_tu medinyāṃ kaluṣaṃ kṣamituṃ manuḥ-sutasya sāmāthyam_astīti yūyaṃ yathā jānītha tad-arthaṃ sa taṃ pakṣāghātināṃ gaditavān | ut_tiṣṭha nija-śayaniyaṃ ā-dāya gehaṃ gaccha

9-6 Auf das ihr aber wisset, daß des Menschen Sohn Macht habe, auf Erden die Sünden zu vergeben (sprach er zu dem Gichtbrüchigen): Stehe auf, hebe dein Bett auf und gehe heim!

९-७ ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेहं प्रस्थितवान्

9-7 tataḥ sa tat-kṣaṇād ut-thāya nija-gehaṃ pra-sthitavān

9-7 Und er stand auf und ging heim.

९-८ मानवा इत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे ईश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दत्तम् इति कारणात्तं धन्यं बभाषिरे च

9-8 mānavā itthaṃ vi-lokya vi-smayaṃ menire īśvareṇa mānavāya sāmāthyam īdṛśaṃ dattaṃ iti kāraṇāt_tam dhanyaṃ babhāṣire ca

9-8 Da das Volk das sah, verwunderte es sich und pries Gott, der solche Macht den Menschen gegeben hat.

९-९ अनन्तरं यीशुस्तत्स्थानाद्गच्छन्नाच्छन्करसंग्रहस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् एकं मनुजं विलोक्य तं बभाषे। मम पश्चाद् आगच्छ। ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वव्राज

9-9 anantaraṃ yīśuḥ tat-sthānād_gacchan_gacchan_kara-saṅgraha-sthāne sam-upa-viṣṭaṃ mathināmānam ekaṃ manu-jaṃ vi-lokya taṃ babhāṣe | mama paścād ā_gaccha | tataḥ sa ut-thāya tasya paścād vavrāja

9-9 Und da Jesus von dannen ging, sah er einen Menschen am Zoll sitzen, der hieß Matthäus; und er sprach zu ihm: Folge mir! Und er stand auf und folgte ihm.

९-१० ततः परं यीशौ गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करसंग्राहिणः कलुषिणश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविशुः

9-10 tataḥ paraṃ yīśau gṛhe bhoktuṃ upa-viṣṭe bahavaḥ kara-saṅgrāhiṇaḥ kaluṣiṇaś_ca mānavā ā-gatya tena sākam tasya śiṣyāiś_ca sākam upa_viviśuḥ

9-10 Und es begab sich, da er zu Tische saß im Hause, siehe, da kamen viele Zöllner und Sünder und saßen zu Tische mit Jesu und seinen Jüngern.

९-११ फिरूशिनस्तद्दृष्ट्वा तस्य शिष्यान्बभाषिरे। युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्राहिभिः कलुषिभिश्च साकं भुङ्क्ते

9-11 phirūśinas_tad_dṛṣṭvā tasya śiṣyān_babhāṣire | yuṣmākaṃ guruḥ kiṃ ni-mittaṃ kara-saṅgrāhibhiḥ kaluṣibhiś_ca sākam bhuṅkte

9-11 Da das die Pharisäer sahen, sprachen sie zu seinen Jüngern: Warum isset euer Meister mit den Zöllnern und Sündern?

९-१२ यीशुस्तच्छ्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्। निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति। किंतु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते

9-12 yīśuḥ_tac_chrutvā tān praty_avadat | nir-āmaya-lokānāṃ cikitsakena pra-yojanaṃ nāsti | kiṃ_tu sāmaya-lokānāṃ pra-yojanaṃ_āste

9-12 Da das Jesus hörte, sprach er zu ihnen: Die Starken bedürfen des Arztes nicht, sondern die Kranken.

९-१३ अतो यूयं यात्वा वचनस्यास्यार्थं शिक्षध्वम्। दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्मणि। यतोऽहं धार्मिकान् आह्वातुं नागतोऽस्मि। किंतु मनः परिवर्तयितुं पापिन आह्वातुम् आगतोऽस्मि

9-13 ato yūyaṃ yātvā vacanasyāsyārthaṃ śikṣadhvam | dayāyāṃ me yathā prītir_na tathā yajña-karmaṇi | yato'haṃ dhārmikān ā-hvātuṃ nāgato'smi | kiṃ_tu manaḥ pari-vartayituṃ pāpina ā-hvātuṃ ā-gato'smi

9-13 Gehet aber hin und lernet, was das sei: "Ich habe Wohlgefallen an Barmherzigkeit und nicht am Opfer." Ich bin gekommen die Sünder zur Buße zu rufen, und nicht die Gerechten.

९-१४ अनन्तरं योहनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः। फिरूशिनो वयं च पुनः पुनरुपवसामः। किंतु तव शिष्या नोपवसन्ति कुतः

9-14 anantaraṃ yohanaḥ śiṣyās_tasya samīpam ā-gatya kathayām_āsuḥ | phirūśino vayaṃ ca punaḥ punar_upa-vasāmaḥ | kiṃ_tu tava śiṣyā nopa-vasanti kutaḥ

9-14 Indes kamen die Jünger des Johannes zu ihm und sprachen: Warum fasten wir und die Pharisäer so viel, und deine Jünger fasten nicht?

९-१५ तदा यीशुस्तानवोचत् । यावत्सखीनां सङ्गे कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्किं ते विलापं कर्तुं शक्नुवन्ति । किंतु यदा तेषां सङ्गाद्वरं नयन्ति तादृशः समय आगमिष्यति तदा ते उपवत्स्यन्ति

9-15 tadā yīśus_tān_avocat | yāvat_sakhinām saṅge kanyāyā varas_tisṭhati tāvat_kiṃ te vi-lāpaṃ kartuṃ śaknuvanti | kiṃ_tu yadā teṣām saṅgād_varam nayanti tādṛśaḥ sam-aya ā_gamiṣyati tadā te upa_vatsyanti

9-15 Jesus sprach zu ihnen: Wie können die Hochzeitleute Leid tragen, solange der Bräutigam bei ihnen ist? Es wird aber die Zeit kommen, daß der Bräutigam von ihnen genommen wird; alsdann werden sie fasten.

९-१६ पुरातनवसने कोलपि नवीनवस्त्रं न योजयति यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिनत्ति । तच्छिद्रं च बहुकुत्सितं दृश्यते ।

9-16 purātana-vasane koḷpi navīna-vastraṃ na yojayati yasmāt tena yojitena purātana-vasanaṃ chinatti | tac-chidraṃ ca bahu-kutsitaṃ dṛśyate |

9-16 Niemand flickt ein altes Kleid mit einem Lappen von neuem Tuch; denn der Lappen reißt doch wieder vom Kleid, und der Riß wird ärger.

९-१७ अन्यच्च पुरातनकुत्वां कोऽपि नवीनगोस्तनीरसं न निदधाति यस्मात् तथा कृते कुतूर्विदीर्यते तेन गोस्त्रीरसः पतति कुतूश्च नश्यति । तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थाय्यते । तेन द्वयोरवनं भवति

9-17 anyac_ca purātana-kutvām ko'pi navīna-gostanī-rasaṃ na ni_dadhāti yasmāt tathā kṛte kutūr_vi_dīryate tena gostnī-rasaḥ patati kutūśch naśyati | tasmāt navīnāyāṃ kutvām navīno gostanī-rasaḥ sthāyyate | tena dvayor_avanam bhavati

9-17 Man faßt auch nicht Most in alte Schläuche; sonst zerreißen die Schläuche und der Most wird verschüttet, und die Schläuche kommen um. Sondern man faßt Most in neue Schläuche, so werden sie beide miteinander erhalten.

९-१८ अपरं तेनैतत्कथाकथनकाले एकोऽधिपतिस्तं प्रणम्य बभाषे । मम दुहिता प्रायेणैतावत्काले मृता । तस्माद् भवान् आगत्य तस्या गात्रे हस्तमर्पयतु । तेन स जीविष्यति

9-18 aparaṃ tenaitat_kathā-kathana-kāle eko'dhi-patis_taṃ pra-ṇamya babhāṣe | mama duhitā prāyeṇaitāvat-kāle mṛtā | tasmād bhavān ā-gatya tasyā gātre hastam_arpayatu | tena sa jīviṣyati

9-18 Da er solches mit ihnen redete, siehe, da kam der Obersten einer und fiel vor ihm nieder und sprach: HERR, meine Tochter ist jetzt gestorben; aber komm und lege deine Hand auf sie, so wird sie lebendig.

९-१९ तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वव्राज

9-19 tadāniṃ yīśuḥ śiṣyaiḥ sākam ut-thāya tasya paścād vavrāja

9-19 Und Jesus stand auf und folgte ihm nach und seine Jünger.

९-२० इत्यनन्तरे द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदरामयेन शीर्षैका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पस्पर्श

9-20 ity_anantare dvādaśa-vatsarān yāvt pra-darāmayena śīrṣaikā nārī tasya paścād ā-gatya tasya vasanasya granthiṃ pasparśa

9-20 Und siehe, ein Weib, das zwölf Jahre den Blutgang gehabt, trat von hinten zu ihm und rührte seines Kleides Saum an.

९-२१ यस्माम्मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्स्यते । सा नारीति मनसि निश्चितवती

9-21 yasmām_mayā kevalaṃ tasya vasanaṃ sprṣṭvā svāsthyaṃ prāpsyate | sā nārīti manasi niś_citavati

9-21 Denn sie sprach bei sich selbst: Möchte ich nur sein Kleid anrühren, so würde ich gesund.

९-२२ ततो यीशुर्वदनं प्रावर्त्य तां जगाद । हे कन्ये त्वं सुस्थिरा भव । तव विश्वासस्त्वां स्वस्थ्यामकार्षीत् । एतद्वाक्ये गदित एव सा योषित्स्वस्थ्याभूत्

9-22 tato yīśur_vadanaṃ prā-vartya tāṃ jagāda | he kanye tvam su-sthirā bhava | tava viśvāśas_tvām svasthyām_akārṣīt | etaḍ_vākye gadita eva sā yoṣit_svasthyābhūt

9-22 Da wandte sich Jesus um und sah sie und sprach: Sei getrost, meine Tochter; dein Glaube hat dir geholfen. Und das Weib ward gesund zu derselben Stunde.

९-२३ अपरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेहं गत्वा वादकप्रभृतीन्बहून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्

9-23 aparaṃ yīśus_tasyādhyakṣasya geḥaṃ gatvā vādaka-prabhṛtīn_bahūn lokān śabdāyamānān vilokya tān avadat

9-23 Und als er in des Obersten Haus kam und sah die Pfeifer und das Getümmel des Volks,

९-२४ पन्थानं त्यज । कन्येयं नाम्रियत निद्रितास्ते । कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजहसुः

9-24 panthānam tyaja | kanyeyam nāmriyata nidritāste | kathām etām śrutvā te tam upajahasuḥ

9-24 sprach er zu ihnen: Weichet! denn das Mägdlein ist nicht tot, sondern es schläft. Und sie verlachten ihn.

९-२५ किंतु सर्वेषु बहिष्कृतेषु सोऽभ्यन्तरं गत्वा कन्यायाः करं घृतवान्

9-25 kiṃ tu sarveṣu bahiṣkṛteṣu so'bhyantaram gatvā kanyāyāḥ karaṃ ghr̥tavān

9-25 Als aber das Volk hinausgetrieben war, ging er hinein und ergriff es bei der Hand; da stand das Mägdlein auf.

९-२६ तेन सोदतिष्ठत् । ततस्तत्कर्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्

9-26 tena sod atisṭhat | tatas tat-karmaṇo yaśaḥ kṛtsnam taṃ deśam vy_āptavat

9-26 Und dies Gerücht erscholl in dasselbe ganze Land.

९-२७ ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद्यात्रां चकार । तदा हे दायूदः सन्तान अस्मान् दयस्व इति वदन्तौ द्वौ जनावन्धौ प्रोच्चैराह्वयन्तौ तत्पश्चाद्ब्रजतुः

9-27 tataḥ paraṃ yīśau tasmāt sthānād yātrām cakāra | tadā he dāyūdaḥ santāna asmān dayasva iti vadantau dvau janāv andhau proccair_ā-hvayantau tat-pāścād vavrajatuḥ

9-27 Und da Jesus von da weiterging, folgten ihm zwei Blinde nach, die schriehen und sprachen: Ach, du Sohn Davids, erbarme dich unser!

९-२८ ततो यीशौ गेहमध्यं प्रविष्टे तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्तौ । तदानीं स तौ पृष्टवान् ।

कर्मैतत्कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते युवां किमिति प्रतीथः । तदा तौ प्रत्यूचतुः । सत्यं प्रभो

9-28 tato yīśau geha-madhyam praviṣṭe tāvapi tasya samīpam upa-sthitavantau | tdānīm sa tau pṛṣṭavān | karmaitat kartuṃ mama sāmartyham āste yuvāṃ kim iti pratīthaḥ | tadā tau praty_ūcatuḥ | satyam prabho

9-28 Und da er heimkam, traten die Blinden zu ihm. Und Jesus sprach zu ihnen: Glaubt ihr, daß ich euch solches tun kann? Da sprachen sie zu ihm: HERR, ja.

९-२९ तदानीं स तयोर्लोचनानि स्पृशन् बभाषे । युवयोः प्रतीत्यनुसाराद् युवयोर्मङ्गलं भूयात्

9-29 tadānīm sa tayor_locanāni spṛśan babhāṣe | yuvayoḥ pratīty-anusārād yuvayor_maṅgalaṃ bhūyāt

9-29 Da rührte er ihre Augen an und sprach: Euch geschehe nach eurem Glauben.

९-३० तेन तत्क्षणात् तयोर्नेत्राणि प्रसन्नान्यभवन् । पश्चाद् यीशुस्तौ दृढमाज्ञाप्य जगाद । अवधत्तम् एतां कथां कोऽपि मनुजो न जानीयात्

9-30 tena tat-kṣṇāt tayor_netraṇi pra-sannāny abhavan | paścād yīśu_tau dṛḍham_ā-jñāpya jagāda | ava_dhattam etām kathām ko'pi manu-jo na jānīyāt

9-30 Und ihre Augen wurden geöffnet. Und Jesus bedrohte sie und sprach: Seht zu, daß es niemand erfahre!

९-३१ किंतु तौ प्रस्थाय तस्मिन्कृत्स्ने देशे तस्य कीर्तिं प्रकाशयामासतुः

9-31 kiṃ tu tau pra-sthāya tasmin_kṛtsne deśe tasya kirtim pra-kāśayām_āsatuḥ

9-31 Aber sie gingen aus und machten ihn ruchbar im selben ganzen Lande.

९-३२ अपरं तौ बहिर्यात एतस्मिन्नन्तरे मनुजा एकं भूतग्रस्तमूकं तस्य समीपम् आनीतवन्तः

9-32 aparaṃ tau bahir-yāta etasmin_nantare manu-jā ekaṃ bhūta-grasta-mūkaṃ tasya samīpam ā-nītavantaḥ

9-32 Da nun diese waren hinausgekommen, siehe, da brachten sie zu ihm einen Menschen, der war stumm und besessen.

९-३३ तेन भूते त्याजिते स मूकः कथां कथयितुं प्रारभत । तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः ।

इस्रायेलो वंशे कदापि नेदृग्दृश्यत

9-33 tena bhūte tyājite sa mūkaḥ kathām kathayituṃ prārabhata | tena janā vi-smayaṃ vi-jñāya kathayām_āsuḥ | isrāyelo vaṃśe kadāpi nedṛg_adṛśyata

9-33 Und da der Teufel war ausgetrieben, redete der Stumme. Und das Volk verwunderte sich und sprach: Solches ist noch nie in Israel gesehen worden.

९-३४ किंतु फिरूशिनः कथयां चक्रुः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति

9-34 kiṃ tu phirūśinaḥ kathayām cakruḥ bhūtādhipatinā sa bhūtān tyājayati

9-34 Aber die Pharisäer sprachen: Er treibt die Teufel aus durch der Teufel Obersten.

९-३५ ततः परं यीशुस्तेषां भजनभवन उपदिशन् राज्यस्य सुसंवादं प्रचारयन् प्रचारयन् लोकानां यस्य य आमयो या च पीडासीत् तान् शमयञ्च शमयञ्च सर्वाणि नगराणि ग्रामांश्च बभ्राम

9-35 tataḥ paraṃ yīśuḥ teṣāṃ bhajana-bhavana upa-diśan rājyasya su-saṃvādaṃ pra-cāryaṇa pra-cārayaṇa lokānāṃ yasya ya āmayo ya ca pīḍāsīt tān śamayañ śamayañś ca sarvāṇi nagarāṇi grāmāṃś ca babhrāma

9-35 Und Jesus ging umher in alle Städte und Märkte, lehrte in ihren Schulen und predigte das Evangelium von dem Reich und heilte allerlei Seuche und allerlei Krankheit im Volke.

९-३६ अन्यञ्च मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेषानिव च त्यक्तान् निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् शिष्यान् अवदत्

9-36 anyac ca manujān vyākulān arakṣakameṣān_iva ca tyaktān nir-ikṣya teṣu kāruṇikaḥ san śiṣyān avadat

9-36 Und da er das Volk sah, jammerte ihn desselben; denn sie waren verschmachtet und zerstreut wie die Schafe, die keinen Hirten haben.

९-३७ शस्यानि प्रचुराणि सन्ति । किन्तु छेत्तारः स्तोकाः

9-37 śasyāni pra-curāṇi santi | kiṃ tu chettāraḥ stokāḥ

9-37 Da sprach er zu seinen Jüngern: Die Ernte ist groß, aber wenige sind der Arbeiter.

९-३८ क्षेत्रं प्रत्यपराञ्छेदकान्प्रहेतुं शस्यस्वामिनं प्रार्थयध्वम्

9-38 kṣetraṃ praty aparāñ chedakān pra-hetuṃ śasya-svāmiṇaṃ prārthayadhvam

9-38 Darum bittet den HERRN der Ernte, daß er Arbeiter in seine Ernte sende.

१०-१

10-1

10-1 Und er rief seine zwölf Jünger zu sich und gab ihnen Macht über die unsauberen Geister, daß sie sie austrieben und heilten allerlei Seuche und allerlei Krankheit.

१०-२ तेषां द्वादशप्रेष्याणां नामान्येतानि । प्रथमं शिमोन् यं पितरं वदन्ति । ततः परं तस्य सहज आन्द्रियः । सिवदियस्य पुत्रो याकूब् । तस्य सहजो योहन्

10-2 teṣāṃ dvādaśa-preṣyāṇāṃ nāmāny etāni | prathamam śimonaṃ yaṃ pitaraṃ vadanti | tataḥ paraṃ tasya saha-ja āndriyaḥ | sivadiyasya putro yākūb | tasya saha-jo yohan

10-2 Die Namen aber der zwölf Apostel sind diese: der erste Simon, genannt Petrus, und Andreas, sein Bruder; Jakobus, des Zebedäus Sohn, und Johannes, sein Bruder;

१०-३ फिलिप् बर्थलमय् । थोमाः । करसंग्राही मथिः । आल्फोयपुत्रो याकूब् । लिब्बेयो यं थद्वेयं वदन्ति

10-3 philip barthalamay | thomāḥ | kara-saṃgrāhī mathiḥ | ālphoya-putro yākūb | libbeyo yaṃ thaddeyaṃ vadanti

10-3 Philippus und Bartholomäus; Thomas und Matthäus, der Zöllner; Jakobus, des Alphäus Sohn, Lebbäus, mit dem Zunamen Thaddäus;

१०-४ किनानीयः शिमोन् य ईष्करियोतीययिहूदाः ख्रीष्टं परकरेऽर्पयत्

10-4 kināniyaḥ śimona ya īṣkariyotiyyayihūdāḥ khriṣṭaṃ para-kare'rpayat

10-4 Simon von Kana und Judas Ischariot, welcher ihn verriet.

१०-५ एतान् द्वादशशिष्यान् यीशुः प्रेषयन् इत्याज्ञापयत् । यूयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शोमिरोणीयानां किमपि नगरं च न प्रविश्य

10-5 etān dvādaśa-śiṣyān yīśuḥ preṣayaṇ ity ājñāpayat | yūyam anya-deśiyānāṃ padaviṃ śomiroṇiyānāṃ kim api nagaraṃ ca na pra viśya

10-5 Diese zwölf sandte Jesus, gebot ihnen und sprach: Gehet nicht auf der Heiden Straße und ziehet nicht in der Samariter Städte,

१०-६ इस्रायेल्गोत्रस्य हारिता ये ये मेषास्तेषामेव समीपं यात

10-6 isrāyel-gotrasya hāritā ye ye meṣās teṣāṃ eva samipaṃ yāta

10-6 sondern gehet hin zu den verlorenen Schafen aus dem Hause Israel.

१०-७ गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजत्वं सविधमभवत् । एतां कथां प्रचारयत

10-7 gatvā gatvā svargasya rājatvaṃ sa-vidham abhavat | etāṃ kathāṃ pra cārayata

10-7 Geht aber und predigt und spricht: Das Himmelreich ist nahe herbeigekommen.

१०-८ आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत । कुष्ठिनः परिष्कुरुत । मृतलोकान् जीवयत । भूतान् त्याजयत ।
विना मूल्यं यूयम् अलभध्वं । विनैव मूल्यं विश्राणयत

10-8 āmaya-grastān sva-sthān kuruta | kuṣṭhinaḥ pariṣkuruta | mṛta-lokān jīvayata | bhūtān tyājayata | vinā mūlyam
yūyam alabhadhvam | vinaiva mūlyam viśrāṇayata

10-8 Macht die Kranken gesund, reinigt die Aussätzigen, weckt die Toten auf, treibt die Teufel aus. Umsonst habt ihr's
empfangen, umsonst gebt es auch.

१०-९ किंतु स्वेषां कटिबन्धेषु स्वर्णपूप्यताम्राणां किमपि न गृह्णीत

10-9 kiṁ tu sveṣāṁ kaṭi-bandheṣu svarṇa-pūpya-tāmrāṇāṁ kim api na gṛhṇīta

10-9 Ihr sollt nicht Gold noch Silber noch Erz in euren Gürteln haben,

१०-१० अन्यच्च यात्रायै चेलसम्पुटं वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः । एतान् मा गृह्णीत । यतः
कार्यकृत् भर्तुर्योग्यो भवति

10-10 anyac ca yātrāyai cela-samputam vā dvitīya-vasanam vā pādūke vā yaṣṭiḥ | etān mā gṛhṇīta | yataḥ kārya-kṛt
bhartur_yogyo bhavati

10-10 auch keine Tasche zur Wegfahrt, auch nicht zwei Röcke, keine Schuhe, auch keinen Stecken. Denn ein Arbeiter
ist seiner Speise wert.

१०-११ अपरं यूयं यत्पुरं यं च ग्रामं प्रविशथ तत्र यो जनो योग्यपात्रं तमवगत्य यानकालं यावत्तत्र
तिष्ठत

10-11 aparaṁ yūyam yat_puraṁ yaṁ ca grāmaṁ pra_viśatha tatra yo jano yogya-pātraṁ tam_ava-gatya yāna-kālam
yāvāt_tatra tiṣṭhata

10-11 Wo ihr aber in eine Stadt oder einen Markt geht, da erkundigt euch, ob jemand darin sei, der es wert ist; und bei
demselben bleibet, bis ihr von dannen zieht.

१०-१२ यदा यूयं तद्गृहं प्रविशथ तदा तमाशिषं वदत

10-12 yadā yūyam tad-gehaṁ pra-viśatha tadā tam_āśiṣam vadata

10-12 Wo ihr aber in ein Haus geht, so grüßt es;

१०-१३ यदि स योग्यपात्रं भवति तर्हि तत्कल्याणं तस्मै भविष्यति । नोचेत् साशीर्युष्मभ्यमेव भविष्यति

10-13 yadi sa yogya-pātraṁ bhavati tarhi tat-kalyāṇam tasmai bhaviṣyati | nocet sāśīr_yuṣmabhyam_eva bhaviṣyati

10-13 und so es das Haus wert ist, wird euer Friede auf sie kommen. Ist es aber nicht wert, so wird sich euer Friede
wieder zu euch wenden.

१०-१४ किंतु ये जना युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथां च न शृण्वन्ति तेषां गेहात्पुराद्वा
प्रस्थानकाले स्वपदलीः पातयत

10-14 kiṁ tu ye janā yuṣmākaṁ ātithyam na vi_dadhati yuṣmākaṁ kathāṁ ca na śṛṇvanti teṣāṁ gehāt_purād_vā
prasthāna-kāle sva-pada-^{*}liḥ pātayata

10-14 Und wo euch jemand nicht annehmen wird noch eure Rede hören, so geht heraus von demselben Haus oder der
Stadt und schüttelt den Staub von euren Füßen.

१०-१५ युष्मानहं तथ्यं वच्मि । विचारदिने तत्पुरस्य दशातः सिदोममोरापुरयोर्दशा सह्यतरा भविष्यति

10-15 yuṣmān_aḥam tathyam vacmi | vi-cāra-dīne tat-purasya daśātaḥ sidom-amorā-purayor_daśā sahyatarā bhaviṣyati

10-15 Wahrlich ich sage euch: Dem Lande der Soderer und Gomorrer wird es erträglicher gehen am Jüngsten Gericht
denn solcher Stadt.

१०-१६ पश्यत वृकयूथमध्ये यथाविस्तथा युष्मान् प्रहिणोमि । तस्मद् यूयम् अहिरिव सतर्काः कपोता
इवाहिसका भवत

10-16 paśyata vṛka-yūtha-madhye yathāvis_tathā yuṣmān pra_hiṇomi | tasmad yūyam ahir_iva sa-tarkāḥ kapotā
ivāhīṣakā bhavata

10-16 Siehe, ich sende euch wie Schafe mitten unter die Wölfe; darum seid klug wie die Schlangen und ohne Falsch wie
die Tauben.

१०-१७ नृभ्यः सावधाना भवत । यतस्तैर्युयं राजसंसदि समर्पिष्यध्वे तेषां भजनगेहे प्रहारिष्यध्वे

10-17 nṛbhyaḥ sāvadhānā bhavata | yatas_tair_yūyam rāja-samsadi sam_arpīṣyadhve teṣāṁ bhajana-gehe
pra_hāriṣyadhve

10-17 Hütet euch vor den Menschen; denn sie werden euch überantworten vor ihre Rathäuser und werden euch
geißeln in ihren Schulen.

१०-१८ यूयं मन्नामहेतोः शास्तृणां राज्ञां च समक्षं तानन्यदेशिनश्चाधि साक्षित्वार्थमानेष्वध्वे

10-18 yūyaṃ man-nāma-hetoḥ śāstṛiṇāṃ rājñāṃ ca sam-akṣaṃ tān_anya-deśinaś_cādhi sākṣitvārtham_ā_neyadhve

10-18 Und man wird euch vor Fürsten und Könige führen um meinetwillen, zum Zeugnis über sie und über die Heiden.

१०-१९ किंत्वित्थं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्ष्यथ तत्र मा चिन्तयत । यतस्तदा युष्माभिर्यद् वक्तव्यं तत्तद्वण्डे युष्मन्मनःसु समुपस्थास्यति

10-19 kiṃ_tv_ittham sam-arpitā yūyaṃ katham kim_uttaram vakṣyatha tatra mā cintayata | yatas_tadā yuṣmābhir_yad vaktavyam tat_tad-daṇḍe yuṣman-manasusam-upa-sthāsyati

10-19 Wenn sie euch nun überantworten werden, so sorget nicht, wie oder was ihr reden sollt; denn es soll euch zu der Stunde gegeben werden, was ihr reden sollt.

१०-२० यस्मात्तदा यो वक्ष्यति स न यूयं किंतु युष्माकमन्तरस्थः पित्रात्मा

10-20 yasmāt_tadā yo vakṣyati sa na yūyaṃ kiṃ_tu yuṣmākam_antara-sthaḥ pitr-ātmā

10-20 Denn ihr seid es nicht, die da reden, sondern eures Vaters Geist ist es, der durch euch redet.

१०-२१ सहजः सहजं तातः सुतं च मृतौ समर्पयिष्यति अपत्यानि स्वस्वपित्रोर्विपक्षीभूय तौ घातयिष्यन्ति

10-21 saha-jaḥ saha-jaṃ tātaḥ sutam ca mṛtau sam_arpayiṣyati apatyāni sva-sva-pitror_vi-pakṣi-bhūya tau ghātayiṣyanti

10-21 Es wird aber ein Bruder den andern zum Tod überantworten und der Vater den Sohn, und die Kinder werden sich empören wider die Eltern und ihnen zum Tode helfen.

१०-२२ मन्नामहेतोः सर्वे जना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते । किंतु यः शेषं यावद् धैर्यं धृत्वा स्थास्यति स त्रायिष्यते

10-22 man-nāma-hetoḥ sarve janā yuṣmān ṛtiyiṣyante | kiṃ_tu yaḥ śeṣam yāvad dhairyaṃ dhṛtvā sthāsyati sa trāyiṣyate

10-22 Und ihr müsset gehaßt werden von jedermann um meines Namens willen. Wer aber bis an das Ende beharrt, der wird selig.

१०-२३ तैर्यदा यूयम् एकपुरे ताडिष्यध्वे तदा यूयम् अन्यपुरं पलायध्वम् । युष्मान् अहं तथ्यं वच्मि । यावन्मनुजसुतो नैति तावदिस्रायेल्देशीयसर्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथ

10-23 tair_yadā yūyam eka-pure tāḍiṣyadhve tadā yūyam anya-puraṃ palāyadhvam | yuṣmān aham tathyam vacmi | yāvan_manuja-suto naiti tāvad_isrāyel-deśiya-sarva-nagara-bhramaṇam sam-āpayituṃ na śakṣyatha

10-23 Wenn sie euch aber in einer Stadt verfolgen, so flieht in eine andere. Wahrlich ich sage euch: Ihr werdet mit den Städten Israels nicht zu Ende kommen, bis des Menschen Sohn kommt.

१०-२४ गुरोः शिष्यो न महान् । प्रभोर्दासो न महान्

10-24 guroḥ śiṣyo na mahān | prabhor_dāso na mahān

10-24 Der Jünger ist nicht über seinen Meister noch der Knecht über den Herrn.

१०-२५ यदि शिष्यो निजगुरोर्दासश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद्यथेष्टम्

10-25 yadi śiṣyo nija-guror_dāsaś_ca sva-prabhoḥ samāno bhavati tarhi tad_yatheṣṭam

10-25 Es ist dem Jünger genug, daß er sei wie sein Meister und der Knecht wie sein Herr. Haben sie den Hausvater Beelzebub geheißten, wie viel mehr werden sie seine Hausgenossen also heißen!

१०-२६ चेतैर्गृहपतिर्भूतराज उच्यते । तर्हि परिवाराः किं तथा न वक्ष्यन्ते । किंतु तेभ्यो यूयं मा बिभीत् यतो यन्न प्रकाशिष्यते तादृक्छादितं किमपि नास्ति । यच्च न व्यञ्जिष्यते तादृग्गुप्तं किमपि नास्ति

10-26 cetair_gṛha-patir_bhūta-rāja ucyate | tarhi pari-vārāḥ kiṃ tathā na vakṣyante | kiṃ_tu tebhyo yūyaṃ mā bibhit yato yann_pra_kāśiṣyate tādrk_chāditam kim_api nāsti | yac_ca na vy_ajñiṣyate tādr_g_guṣṭam kim_api nāsti

10-26 So fürchtet euch denn nicht vor ihnen. Es ist nichts verborgen, das es nicht offenbar werde, und ist nichts heimlich, das man nicht wissen werde.

१०-२७ यदहं युष्मान् तमसि वच्मि तद् युष्माभिर्दीप्तौ कथ्यताम् । कर्णाभ्यां यच्छ्रूयते तद् गेहोपरि प्रचार्यताम्

10-27 yad_aham yuṣmān tamasi vacmi tad yuṣmābhir_dīptau kathyatām | kaṛṇābhyāṃ yac_chrūyate tad gehopari pra_cāryatām

10-27 Was ich euch sage in der Finsternis, das redet im Licht; und was ihr hört in das Ohr, das predigt auf den Dächern.

१०-२८ ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मानं तेभ्यो मा भैष्ट । यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं शक्नोति ततो बिभीत

10-28 ye kāyaṃ hantum śaknuvanti nātmānaṃ tebhyo mā bhaiṣṭa | yaḥ kāyātmānau nir-aye nāśayitum śaknoti tato bibhīta

10-28 Und fürchtet euch nicht vor denen, die den Leib töten, und die Seele nicht können töten; fürchtet euch aber vielmehr vor dem, der Leib und Seele verderben kann in der Hölle.

१०-२९ द्वौ चटकौ किमेकताम्रमुद्रया न विक्रीयेते । तथापि युष्मत्तातानुमतिं विना तेषामेकोऽपि भुवि न पतति

10-29 dvau caṭakau kim_eka-tāmra-mudrayā na vi_krīyete | tathāpi yuṣmat-tātānumatiṃ vinā teṣām_eko'pi bhuvi na patati

10-29 Kauft man nicht zwei Sperlinge um einen Pfennig? Dennoch fällt deren keiner auf die Erde ohne euren Vater.

१०-३० युष्मच्छिरसां सर्वकचा गणिताः सन्ति

10-30 yuṣmac-chirasāṃ sarva-kacā gaṇitāḥ santi

10-30 Nun aber sind auch eure Haare auf dem Haupte alle gezählt.

१०-३१ अतो मा बिभीत । यूयं बहुचटकेभ्यो बहुमूल्याः

10-31 ato mā bibhīta | yūyaṃ bahu-caṭakebhyo bahu-mūlyāḥ

10-31 So fürchtet euch denn nicht; ihr seid besser als viele Sperlinge.

१०-३२ यो मनुजसाक्षान्मामङ्गीकुरुते तम् अहं स्वर्गस्थतातसाक्षादङ्गीकरिष्ये

10-32 yo manuja-sākṣān_mām_aṅgī_kurute tam ahaṃ svargastha-tāta-sākṣād_aṅgī_kariṣye

10-32 Wer nun mich bekennet vor den Menschen, den will ich bekennen vor meinem himmlischen Vater.

१०-३३ यो नरसाक्षान्मां नाङ्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षान्नाङ्गीकरिष्ये

10-33 yo nara-sākṣān_mām_nāṅgī_kurute tam_ahaṃ svargastha-tāta-sākṣān_nāṅgī_kariṣye

10-33 Wer mich aber verleugnet vor den Menschen, den will ich auch verleugnen vor meinem himmlischen Vater.

१०-३४ पृथ्व्याम् अहं शान्तिं दातुम् आगत इति मानुभवत । शान्तिं दातुं न । किंत्वसिम्

10-34 pṛthvyām ahaṃ śāntiṃ dātum ā-gata iti mānu_bhavata | śāntiṃ dātum na | kiṃ_tv_asim

10-34 Ihr sollt nicht wöhnen, daß ich gekommen sei, Frieden zu senden auf die Erde. Ich bin nicht gekommen, Frieden zu senden, sondern das Schwert.

१०-३५ पितृमातृश्वश्रूभिः साकं सुतसुताबन्धूर्विरोधयितुं चागतोऽस्मि

10-35 piṭṛ-māṭṛ-śvaśrūbhiḥ sākaṃ suta-sutā-bandhūr_virodhayitum cā-gato'smi

10-35 Denn ich bin gekommen, den Menschen zu erregen gegen seinen Vater und die Tochter gegen ihre Mutter und die Schwiegertochter gegen ihre Schwiegermutter.

१०-३६ ततः स्वस्वपरिवार एव नृशत्रुर्भविता

10-36 tataḥ sva-sva-parivāra eva nṛ-śatrur_bhavitā

10-36 Und des Menschen Feinde werden seine eigenen Hausgenossen sein.

१०-३७ यः पितरि मातरि वा मत्तोऽधिकं प्रीयते स न मदरहः । यश्च सुते सुतायां वा मत्तोऽधिकं प्रीयते सोऽपि न मदरहः

10-37 yaḥ pitari mātari vā matto'dhikaṃ prīyate sa na mad-arhaḥ | yaś_ca sute sutāyām vā matto'dhikaṃ prīyate so'pi na mad-arhaḥ

10-37 Wer Vater oder Mutter mehr liebt denn mich, der ist mein nicht wert; und wer Sohn oder Tochter mehr liebt denn mich, der ist mein nicht wert.

१०-३८ यः स्वकृशं गृह्णन् मत्पश्चान्नेति सोऽपि न मदरहः

10-38 yaḥ sva-kṛśaṃ gṛhṇan mat-paścān_naiti so'pi na mad-arhaḥ

10-38 Und wer nicht sein Kreuz auf sich nimmt und folgt mir nach, der ist mein nicht wert.

१०-३९ यः स्वप्राणान् अवति स तान् हारयिष्यते । यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् हारयति स तानवति

10-39 yaḥ sva-prāṇān avati sa tān hārayiṣyate | yas_tu mat-kṛte sva-prāṇān hārayati sa tān_avati

10-39 Wer sein Leben findet, der wird's verlieren; und wer sein Leben verliert um meinetwillen, der wird's finden.

१०-४० यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति स ममातिथ्यं विदधाति । यश्च ममातिथ्यं विदधाति स मत्प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति

10-40 yo yuṣmākama_tithyaṃ vi_dadhāti sa mamātithyaṃ vi_dadhāti | yaś_ca mamātithyaṃ vi_dadhāti sa mat-prerakasyātithyaṃ vi_dadhāti

10-40 Wer euch aufnimmt, der nimmt mich auf; und wer mich aufnimmt, der nimmt den auf, der mich gesandt hat.

१०-४१ यो भविष्यद्वादीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते स भविष्यद्वादिनः फलं लप्स्यते । यश्च धार्मिक इति विदित्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते स धार्मिकमानवस्य फलं प्राप्स्यति

10-41 yo bhaviṣyad-vādīti jñātvā tasyātithyaṃ vi_dhatte sa bhaviṣyad-vādināḥ phalaṃ lapsyate | yaś_ca dhārmika iti viditvā tasyātithyaṃ vi_dhatte sa dhārmika-mānavasya phalaṃ prāpsyati

10-41 Wer einen Propheten aufnimmt in eines Propheten Namen, der wird eines Propheten Lohn empfangen. Wer einen Gerechten aufnimmt in eines Gerechten Namen, der wird eines Gerechten Lohn empfangen.

१०-४२ यश्च कश्चिद् एतेषां क्षुद्राणां यं कञ्चनैकं शिष्य इति विदित्वा कंसैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते । युष्मान् अहं तथ्यं वदामि स केनापि प्रकारेण फलेन न वञ्चिष्यते

10-42 yaś_ca kaś_cid eteṣāṃ kṣudrāṇāṃ yaṃ kañ_canaikaṃ śiṣya iti viditvā kaṃsaikaṃ śītala-salilaṃ tasmai datte | yuṣmān ahaṃ tathyaṃ vadāmi sa kenāpi pra-kāreṇa phalena na vañciṣyate

10-42 Und wer dieser Geringsten einen nur mit einem Becher kalten Wassers trinkt in eines Jüngers Namen, wahrlich ich sage euch: es wird ihm nicht unbelohnt bleiben.

११-१ इत्थं यौशुः स्वद्वादशशिष्याणाम् आज्ञापनं समाप्य पुरे पुर उपदेष्टुं सुसंवादं प्रचारयितुं तत्स्थानात् प्रतस्थे

11-1 itthaṃ yauśuḥ sva-dvādaśa-śiṣyāṇāṃ ā-jñāpanaṃ sam-āpya pure pura upa-deṣṭuṃ su-saṃ-vādaṃ pra-cārayitūṃ tat-sthānāt pra_tasthe

11-1 Und es begab sich, da Jesus solch Gebot an seine zwölf Jünger vollendet hatte, ging er von da weiter, zu lehren und zu predigen in ihren Städten.

११-२ अनन्तरं योहन् कारायां तिष्ठन् ख्रीष्टस्य कर्मणा वार्ता प्राप्य यस्यागमनवार्तासीत् स एव किं त्वम्

11-2 anantaraṃ yohan kārayāṃ tiṣṭhan khriṣṭasya karmaṇā vārttāṃ prāpya yasyāgamana-vārttāsīt sa eva kiṃ tvam

11-2 Da aber Johannes im Gefängnis die Werke Christi hörte, sandte er seiner Jünger zwei

११-३ वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे । एतत्प्रष्टुं निजौ द्वौ शिष्यौ प्राहिणोत्

11-3 vā vayam_anyaṃ apekṣiṣyāmahe | etat_praṣṭuṃ nijau dvau śiṣyau prāhiṇot

11-3 und ließ ihm sagen: Bist du, der da kommen soll, oder sollen wir eines anderen warten?

११-४ यीशुः प्रत्यवोचत् । अन्धा नेत्राणि लभन्ते । खञ्जा गच्छन्ति । कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति । बधिराः शृण्वन्ति । मृता जीवन्त उत्तिष्ठन्ति । दरिद्राणां समीपे सुसंवादः प्रचार्यत

11-4 yīśuḥ praty_avocat | andhā netrāṇi labhante | khañjā gacchanti | kuṣṭhinaḥ sva-sthā bhavanti | badhirāḥ śṛṇvanti | mṛtā jīvanta ut_tiṣṭhanti | daridrāṇāṃ samīpe su-saṃ-vādaḥ pra_cāryata

11-4 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Gehet hin und saget Johannes wieder, was ihr sehet und höret:

११-५ एतानि यद्यद् युवां शृणुथः पश्यथश्च गत्वा तद्वार्ता योहनं गदतम्

11-5 etāni yad_yad yuvāṃ śṛṇuthaḥ paśyathaś_ca gatvā tad-vārttāṃ yohanaṃ gadatam

11-5 die Blinden sehen und die Lahmen gehen, die Aussätzigen werden rein und die Tauben hören, die Toten stehen auf und den Armen wird das Evangelium gepredigt;

११-६ यस्याहं न विघ्नीभवामि स एव धन्यः

11-6 yasyāhaṃ na vighnībhavāmi sa eva dhanyaḥ

11-6 und selig ist, der sich nicht an mir ärgert.

११-७ अनन्तरं तयोः प्रस्थितयोर्योहनम् उद्दिश्य जनाञ्जगाद । यूयं किं द्रष्टुं बहिर्मध्येप्रान्तरम् अगच्छत । किं वातेन कम्पितं नलम् । वा किं वीक्षितुं बहिर्गतवन्तः

11-7 anantaraṃ tayoh pra-sthitayor_yohanam ud-diśya janañ_jagāda | yūyaṃ kiṃ draṣṭuṃ bahir-madhye-prāntaram agacchata | kiṃ vātena kampitaṃ nalam | vā kiṃ vīkṣituṃ bahir-gatavantaḥ

11-7 Da die hingingen, fing Jesus an, zu reden zu dem Volk von Johannes: Was seid ihr hinausgegangen in die Wüste zu sehen? Wolltet ihr ein Rohr sehen, das der Wind hin und her bewegt?

११-८ किं परिहितसूक्ष्मवसनं मनुजम् एकम् । पश्यत ये सूक्ष्मवसनानि परिदधाति ते राजधान्यां तिष्ठन्ति

11-8 kiṃ pari-hita-sūksma-vasanaṃ manujam ekam | paśyata ye sūksma-vasanāni pari_dadhāti te rāja-dhānyāṃ tiṣṭhanti

11-8 Oder was seid ihr hinausgegangen zu sehen? Wolltet ihr einen Menschen in weichen Kleidern sehen? Siehe, die da weiche Kleider tragen, sind in der Könige Häusern.

११-९ तर्हि यूयं किं द्रष्टुं बहिरगमत । किमेकं भविष्यद्वादिनम् । तदेव सत्यम् । युष्मानहं वदामि । स भविष्यद्वादिनोऽपि महान्

11-9 tarhi yūyaṃ kiṃ draṣṭuṃ bahir_agamata | kim_ekam bhaviṣyad-vādinam | tad_eva satyam | yuṣmān_ahaṃ vadāmi | sa bhaviṣyad-vādinō'pi mahān

11-9 Oder was seid ihr hinausgegangen zu sehen? Wolltet ihr einen Propheten sehen? Ja, ich sage euch, der auch mehr ist denn ein Prophet.

११-१० यतः । पश्य स्वकीयदूतोऽयं त्वदग्रे प्रेष्यते मया । स गत्वा तव पन्थानं सम्यक्परिष्करिष्यति । एतद्वचनं यमधिलिखितमास्ते सोऽयं योहन्

11-10 yataḥ | paśya svakīya-dūto'yaṃ tvad-agre preṣyate mayā | sa gatvā tava panthānaṃ samyak_pariṣ_kariṣyati | etad-vacanaṃ yam_adhi-likhitam_āste so'yaṃ yohan

11-10 Denn dieser ist's, von dem geschrieben steht: "Siehe, ich sende meinen Engel vor dir her, der deinen Weg vor dir bereiten soll."

११-११ अपरं युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि । मज्जयितुर्योहनः श्रेष्ठः कोऽपि नारीतो नाजायत । तथापि स्वर्गराज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योहनः श्रेष्ठः

11-11 aparaṃ yuṣmān_ahaṃ tathyaṃ bravīmi | majjayitur_yohanaḥ śreṣṭhaḥ ko'pi nārīto nājāyata | tathāpi svarga-rājya-madhye sarvebhyo yaḥ kṣudraḥ sa yohanaḥ śreṣṭhaḥ

11-11 Wahrlich ich sage euch: Unter allen, die von Weibern geboren sind, ist nicht aufgekomen, der größer sei denn Johannes der Täufer; der aber der Kleinste ist im Himmelreich, ist größer denn er.

११-१२ अपरं च आ योहनोऽद्य यावत् स्वर्गराज्यं बलादाक्रान्तं भवति आक्रमिनश्च जना बलेन तदधिकुर्वन्ति

11-12 aparaṃ ca ā yohano'dya yāvat svarga-rājyaṃ balād_ā-krāntaṃ bhavati ā-kraminaś_ca janā balena tad_adhi_kurvanti

11-12 Aber von den Tagen Johannes des Täufers bis hierher leidet das Himmelreich Gewalt, und die Gewalt tun, die reißen es an sich.

११-१३ यतो योहनं यावत् सर्वभविष्यद्वादिभिर्व्यवस्थया च उपदेशः प्राकाशयत

11-13 yato yohanaṃ yāvat sarva-bhaviṣyad-vādirvyavasthaya ch upadeśaḥ prākāśyata

11-13 Denn alle Propheten und das Gesetz haben geweissagt bis auf Johannes.

११-१४ यदि यूयम् इदं वाक्यं ग्रहीतुं शक्नुथ तर्हि श्रेयः यस्यागमनस्य वचनमास्ते सोऽयम् एलियः

11-14 yadi yūyam idaṃ vākyaṃ grahītuṃ śaknutha tarhi śreyaḥ yasyāgamanasya vacanaṃ_āste so'yaṃ eliyaḥ

11-14 Und (so ihr's wollt annehmen) er ist Elia, der da soll zukünftig sein.

११-१५ यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु

11-15 yasya śrotuṃ kaṇau staḥ sa śṛnotu

11-15 Wer Ohren hat, zu hören, der höre!

११-१६ एते विद्यमानजनाः कैर्मयोपमीयन्ते । ये बालका हृद् उपविश्य स्वं स्वं बन्धुमाहूय वदन्ति वयं युष्माकं समीपे वंशीरवादयाम । किंतु यूयं नानृत्यत

11-16 ete vidyamāna-janaḥ kair_mayopa_miyante | ye bālakā hṛṭṭa upa-viśya svaṃ svaṃ bandhum_ā-hūya vadanti vayaṃ yuṣmākaṃ samīpe vaṃśīravādayāma | kiṃtu yūyaṃ nānṛtyata

11-16 Wem soll ich aber dies Geschlecht vergleichen? Es ist den Kindlein gleich, die an dem Markt sitzen und rufen gegen ihre Gesellen

११-१७ युष्माकं समीपे च वयमरोदिम । किंतु यूयं न व्यलपत । तादृशैर्बालकैस्त उपमायिष्यन्ते

11-17 yuṣmākaṃ samīpe ca vayam_arodima | kiṃtu yūyaṃ na vy_alapata | tādrśair_bālakais_ta upa_māyiṣyante

11-17 und sprechen: Wir haben euch gepfiffen, und ihr wolltet nicht tanzen; wir haben euch geklagt, und ihr wolltet nicht weinen.

११-१८ यतो योहान् आगत्य न भुक्तवान् न पीतवांश्च तेन लोका वदन्ति स भूतग्रस्त इति

11-18 yato yohān ā-gatya na bhuktavān na pītavāṃś_ca tena lokā vadanti sa bhūta-grasta iti

11-18 Johannes ist gekommen, aß nicht und trank nicht; so sagen sie: Er hat den Teufel.

११-१९ मनुजसुत आगत्य भुक्तवान् पीतवांश्च तेन लोका वदन्ति । पश्य एष भोक्ता मद्यपाता

चण्डालपापिनां बन्धुश्च । किंतु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवहारं निर्दोषं जानन्ति

11-19 manuja-suta ā-gatya bhuktavān pītavāṃś_ca tena lokā vadanti | paśya eṣa bhoktā madya-pātā caṇḍāla-pāpinām bandhuś_ca | kiṃ_tu jñānino jñāna-vyavahāraṃ nir-doṣaṃ jānanti

11-19 Des Menschen Sohn ist gekommen, ißt und trinkt; so sagen sie: Siehe, wie ist der Mensch ein Fresser und ein Weinsäufer, der Zöllner und der Sünder Geselle! Und die Weisheit muß sich rechtfertigen lassen von ihren Kindern.

११-२० स यत्र यत्र पुरे बह्वआश्चर्यं कर्म कृतवान् तन्निवासिनां मनःपरावृत्त्यभावात् तानि नगराणि प्रति हन्तेत्युक्तवा कथितवान्

11-20 sa yatra yatra pure bahva-āścaryaṃ karma kṛtavān tan-nivāsinām manaḥ-parāvṛtṭy-abhāvāt tāni nagarāṇi prati hantety_uktvā kathitavān

11-20 Da fing er an, die Städte zu schelten, in welchen am meisten seiner Taten geschehen waren, und hatten sich doch nicht gebessert:

११-२१ हा कोरासीन् हा वैत्सैदे युष्मन्मध्ये यद्यदाश्चर्यं कर्म कृतं यदि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत । तर्हि पूर्वमेव तन्निवासिनः शाण्वसने भस्मनि चोपविशन्तो मनांसि परावर्तयिष्यन्त

11-21 hā korāsīn hā vaitsaide yuṣman-madhye yad_yad_āścaryaṃ karma kṛtaṃ yadi tat sorasīdon-nagara akāriṣyata | tarhi pūrvam_eva tan-nivāsinaḥ śāṅ-vasane bhasmani copa-viśanto manāṃsi parāvartayīṣyanta

11-21 Wehe dir Chorazin! Weh dir, Bethsaida! Wären solche Taten zu Tyrus und Sidon geschehen, wie bei euch geschehen sind, sie hätten vorzeiten im Sack und in der Asche Buße getan.

११-२२ तस्माद् अहं युष्मान् वदामि । विचारदिने युष्माकं दशातः सोरसीदोनोर्दशा सह्यतरा भविष्यति

11-22 tasmād ahaṃ yuṣmān vadāmi | vicāra-dīne yuṣmākaṃ daśātaḥ sorasīdonor_daśā sahyatarā bhaviṣyati

11-22 Doch ich sage euch: Es wird Tyrus und Sidon erträglicher gehen am Jüngsten Gericht als euch.

११-२३ अपरं च बत कफर्नाहूम् त्वं स्वर्गं यावदुन्नतोऽसि । किंतु नरके निक्षेप्यसे यस्मात् त्वयि यान्याश्चर्याणि कर्माण्यकारिष्यत यदि तानि सिदोन्नगर अकारिष्यत तर्हि तदद्य यावदस्थास्यत्

11-23 aparāṃ ca bata kapharnāhūm tvaṃ svargaṃ yāvad_un-nato'si | kiṃ_tu narake ni-kṣepsyase yasmāt tvayi yāny_āścaryāṇi karmāṇy_akāriṣyata yadi tāni sidom-nagara akāriṣyata tarhi tad_adya yāvad_asthāsyat

11-23 Und du, Kapernaum, die du bist erhoben bis an den Himmel, du wirst bis in die Hölle hinuntergestoßen werden. Denn so zu Sodom die Taten geschehen wären, die bei euch geschehen sind, sie stände noch heutigestages.

११-२४ किंत्वहं युष्मान् वदामि । विचारदिने तव दण्डतः सिदोमो दण्डो सह्यतरो भविष्यति

11-24 kiṃ_tv_ahaṃ yuṣmān vadāmi | vicāra-dīne tava daṇḍataḥ sidomo daṇḍo sahyataro bhaviṣyati

11-24 Doch ich sage euch, es wird dem Sodom Lande erträglicher gehen am Jüngsten Gericht als dir.

११-२५ एतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरुवाच । हे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतो विदुषश्च लोकान् प्रत्येतानि न प्रकाश्य बालकान् प्रति प्रकाशितवान् इति हेतोस्त्वां धन्यं वदामि

11-25 etasmin_neva samaye yīśuḥ punar_uvāca | he svarga-pṛthivyor_ekādhipate pitas_tvam jñānavato viduṣāś_ca lokān praty_etāni na pra-kāśya bālakān prati pra-kāśitavān iti hetos_tvām dhanyaṃ vadāmi

11-25 Zu der Zeit antwortete Jesus und sprach: Ich preise dich, Vater und HERR Himmels und der Erde, daß du solches den Weisen und Klugen verborgen hast und hast es den Unmündigen offenbart.

११-२६ हे पितः इत्थं भवेद् यद् इदं त्वदृष्टावुत्तमम्

11-26 he pitāḥ itthaṃ bhaved yad idam tvad-dṛṣṭāv_uttamam

11-26 Ja, Vater; denn es ist also wohlgefällig gewesen vor dir.

११-२७ पित्रा मयि सर्वाणि समर्पितानि । पितरं विना कोऽपि पु न जानति । यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाशयते तान् विना पुत्राद् अन्यः कोऽपि पितरं न जानाति

11-27 pitrā mayi sarvāṇi sam-arpitāni | pitaraṃ vinā ko'pi pu** na jānati | yān prati putreṇa pitā pra_kāśyate tān vinā putrād anyāḥ ko'pi pitaraṃ na jānāti

11-27 Alle Dinge sind mir übergeben von meinem Vater. Und niemand kennet den Sohn denn nur der Vater; und niemand kennet den Vater denn nur der Sohn und wem es der Sohn will offenbaren.

११-२८ हे परिश्रान्ता भाराक्रान्ताश्च लोका यूयं मत्सन्निधिम् आगच्छत । अहं युष्मान् विश्रमयिष्यामि

11-28 he pari-śrāntā bhārākrāntāś_ca lokā yūyaṃ mat-sannidhim ā_gacchata । ahaṃ yuṣmān vi_śramayiṣyāmi

11-28 Kommet her zu mir alle, die ihr mühselig und beladen seid; ich will euch erquickten.

११-२९ अहं क्षमणशीलो नम्रमनाश्च । तस्मान्मम युगं स्वेषाम् उपरि धारयत मत्तः शिक्षध्वं च । तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यध्वे

11-29 ahaṃ kṣamaṇa-śīlo namra-manāś_ca । tasmān_mama yugaṃ sveṣām upari dhārayata mattaḥ śikṣadhvaṃ ca । tena yūyaṃ sve sve manasi vi-śrāmaṃ lapsyadhve

11-29 Nehmet auf euch mein Joch und lernet von mir; denn ich bin sanftmütig und von Herzen demütig; so werdet ihr Ruhe finden für eure Seelen.

११-३० यतो मम युगम् अनायासं मम भारं च लघु

11-30 yato mama yugam an-āyāsaṃ mama bhāraṃ ca laghu

11-30 Denn mein Joch ist sanft, und meine Last ist leicht.

१२-१ अनन्तरं यीशुर्विश्रामवारे शस्यमध्येन गच्छति । तदा तच्छिष्या बुभुक्षिताः सन्तः

शस्यमञ्जरीश्छित्त्वा छित्त्वा खादितुमारभन्त

12-1 anantaraṃ yīśur_viśrāma-vāre śasya-madhyena gacchati । tadā tac-chiṣyā bubhuṣitāḥ santāḥ śasyam_añjarīś_chittvā chittvā khādītum_ā_rabhanta

12-1 Zu der Zeit ging Jesus durch die Saat am Sabbat; und seine Jünger waren hungrig, fingen an, Ähren auszuraufen, und aßen.

१२-२ तद्विलोक्य फिरूशिनो यीशुं जगदुः । पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति

12-2 tad_vi-lokya phirūśīno yīśuṃ jagaduḥ । paśya viśrāma-vāre yat karmākartavyaṃ tad_eva tava śiṣyāḥ kurvanti

12-2 Da das die Pharisäer sahen, sprachen sie zu ihm: Siehe, deine Jünger tun, was sich nicht ziemt am Sabbat zu tun.

१२-३ स तान् प्रत्यवदत् । दायूद् तत्सङ्गिनश्च बुभुक्षिताः सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नापाठि

12-3 sa tān praty_avadat । dāyūḍ tat-saṅginaś_ca bubhuṣitāḥ santo yat karmākurvan tat kiṃ yuṣmābhir_nāpāṭhi

12-3 Er aber sprach zu ihnen: Habt ihr nicht gelesen, was David tat, da ihn und die mit ihm waren, hungerte?

१२-४ ये दर्शनीयाः पूपाः याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिमानुजानाञ्चाभोजनीयास्त ईश्वरावासं प्रविष्टेन तेन भुक्ताः

12-4 ye darśanīyāḥ pūpāḥ yājakaṃ vinā tasya tat-saṅgi-manujānāñ_cābhojanīyās_ta īśvarāvāsaṃ pra-viṣṭena tena bhuktāḥ

12-4 wie er in das Gotteshaus ging und aß die Schaubrote, die ihm doch nicht ziemte zu essen noch denen, die mit ihm waren, sondern allein den Priestern?

१२-५ अन्यच्च विश्रामवारे मध्येमन्दिरं विश्रामवरीयं नियमं लङ्घन्तोऽपि याजका निर्दोषा भवन्ति ।

शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितम्

12-5 anyac_ca viśrāma-vāre madhye-mandiraṃ viśrāma-varīyaṃ ni-yamaṃ laṅghanto'pi yājakā nir-doṣā bhavanti । śāstra-madhye kim_idam_api yuṣmābhir_na paṭhitam

12-5 Oder habt ihr nicht gelesen im Gesetz, wie die Priester am Sabbat im Tempel den Sabbat brechen und sind doch ohne Schuld?

१२-६ युष्मान् अहं वदामि । अत्र स्थाने मन्दिरादपि गरीयान् एक आस्ते

12-6 yuṣmān ahaṃ vadāmi । atra sthāne mandirād_api garīyān eka āste

12-6 Ich sage aber euch, daß hier der ist, der auch größer ist denn der Tempel.

१२-७ किंतु । दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्मणि । एतद्वचनस्यार्थं यदि यूयम् अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् दोषिणो नाकार्षे

12-7 kiṃ_tu । dayāyāṃ me yathā prītir_na tathā yajña-karmaṇi । etad-vacanasyaṛthaṃ yadi yūyam ajñāsiṣṭ tarhi nir-doṣān doṣiṇo nākārṣe

12-7 Wenn ihr aber wüßtet, was das sei: "Ich habe Wohlgefallen an der Barmherzigkeit und nicht am Opfer", hättet ihr die Unschuldigen nicht verdammt.

१२-८ अन्यच्च मनुजसुतो विश्रामवासरस्यापि पतिरास्ते

12-8 anyac_ca manuja-suto viśrāma-vāsarasyāpi patir_āste

12-8 Des Menschen Sohn ist ein HERR auch über den Sabbat.

१२-९ अनन्तरम् एकः शुष्करामयवान् उपस्थितवान्

12-9 anantaram ekaḥ śuṣka-karāmayavān upa-sthitavān

12-9 Und er ging von da weiter und kam in ihre Schule.

१२-१० ततो यीशुम् अपवदितुं मानुषाः पप्रच्छुः । विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा

12-10 tato yīśum apa_vaditum mānuṣāḥ papracchuḥ | viśrāma-vāre nir-āmayatvaṃ karaṇīyaṃ na vā

12-10 Und siehe, da war ein Mensch, der hatte eine verdorrte Hand. Und sie fragten ihn und sprachen: Ist's auch recht, am Sabbat heilen? auf daß sie eine Sache gegen ihn hätten.

१२-११ तेन स प्रत्युवाच । विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अविर्गते पतति तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति
एतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते

12-11 tena sa praty_uvāca | viśrāma-vāre yadi kasya_cid avir_garte patati tarhi yas_tam dhṛtvā na tolayati etādṛśo
manujo yuṣmākaṃ madhye ka āste

12-11 Aber er sprach zu ihnen: Wer ist unter euch, so er ein Schaf hat, das ihm am Sabbat in eine Grube fällt, der es nicht ergreife und aufhebe?

१२-१२ अवेर्मानवः किं नहि श्रेयान् । अतो विश्रामवारे हितकर्म कर्तव्यम्

12-12 aver_mānavaḥ kiṃ na_hi śreyān | ato viśrāma-vāre hita-karma kartavyam

12-12 Wie viel besser ist nun ein Mensch denn ein Schaf! Darum mag man wohl am Sabbat Gutes tun.

१२-१३ अनन्तरं स तं मानवं गदितवान् करं प्रसारय । तेन करे प्रसारिते सोऽन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्

12-13 anantaram sa tam mānavaṃ gaditavān karaṃ pra_sāraya | tena kare pra-sārite so'nyakaravat sva-stho'bhavat

12-13 Da sprach er zu dem Menschen: Strecke deine Hand aus! Und er streckte sie aus; und sie ward ihm wieder gesund gleichwie die andere.

१२-१४ तदा फिरूशिनाो बहिर्भूय कथं तं हनिष्याम इति कुमन्त्रणां तत्प्रातिकूल्येन चक्रुः

12-14 tadā phirūśino bahir-bhūya katham tam haniṣyāma iti ku-mantraṇāṃ tat-prātikūlyena cakruḥ

12-14 Da gingen die Pharisäer hinaus und hielten einen Rat über ihn, wie sie ihn umbrächten.

१२-१५ ततो यीशुस्तद्विदित्वा स्थानान्तरं गतवान् । अन्येषु बहुरेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान्
कृत्वा इत्याज्ञापयत्

12-15 tato yīśus_tad_viditvā sthānāntaram gatavān | anyeṣu bahu-nareṣu tat-paścād gateṣu tān sa nir-āmayān kṛtvā
ity_ājñāpayat

12-15 Aber da Jesus das erfuhr, wich er von dannen. Und ihm folgte viel Volks nach, und er heilte sie alle

१२-१६ यूयं मां न परिचाययत । तस्मान्

12-16 yūyaṃ māṃ na pari_cāyayata | tasmān

12-16 und bedrohte sie, daß sie ihn nicht meldeten,

१२-१७ मम प्रियो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः । मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षताम् ।

तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते

12-17 mama priyo mano-nīto manasastuṣṭīkārakaḥ | madiyaḥ sevako yas_tu vidyate tam sam_ikṣatām | tasyopari
svakīyātmā mayā saṃ_sthāpayiṣyate

12-17 auf das erfüllet würde, was gesagt ist von dem Propheten Jesaja, der da spricht:

१२-१८ तेनान्यदेशजातेषु व्यवस्था संप्रकाश्यते । केनापि न विरोधं स विवादं च करिष्यति । न च
राजपथे तेन वचनं श्रावयिष्यते

12-18 tenānya-deśa-jāteṣu vyavasthā saṃ_pra_kāśyate | kenāpi na vi-rodhaṃ sa vi-vādaṃ ca kariṣyati | na ca rāja-pathe
tena vacanaṃ śrāvayiṣyate

12-18 "Siehe, das ist mein Knecht, den ich erwählt habe, und mein Liebster, an dem meine Seele Wohlgefallen hat; Ich will meinen Geist auf ihn legen, und er soll den Heiden das Gericht verkünden.

१२-१९ व्यवस्था चलिता यावन्नहि तेन करिष्यते । तावन्नलो विदीर्णोऽपि भङ्क्ष्यते नहि तेन च । तथा सधूमवर्ति च न स निर्वापयिष्यते

12-19 vyavasthā calitā yāvan_na_hi tena kariṣyate | tāvan_nalo vi-dīrṇo'pi bhaṅkṣyate na_hi tena ca | tathā sadhūma-vartim ca na sa nir_vāpayiṣyate

12-19 Er wird nicht zanken noch schreien, und man wird sein Geschrei nicht hören auf den Gassen;

१२-२० प्रत्याशां च करिष्यन्ति तन्नाम्नि भिन्नदेशजाः

12-20 pratyāśāṃ ca kariṣyanti tan-nāmni bhinna-deśa-jāḥ

12-20 das zerstoßene Rohr wird er nicht zerbrechen, und den glimmenden Docht wird er nicht auslöschen, bis daß er ausführe das Gericht zum Sieg;

१२-२१ यान्येतानि वचनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन् तानि सफलान्यभवन्

12-21 yāny_etāni vacanāni yiśayiya-bhaviṣyad-vādinā proktāny_āsan tāni sa-phalāny_abhavan

12-21 und die Heiden werden auf seinen Namen hoffen."

१२-२२ अनन्तरं लोकैस्तत्समीपम् आनीतो भूतग्रस्तान्धमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः । ततः सोऽन्धो मूको द्रष्टुं वक्तुं चारब्धवान्

12-22 anantaram lokais_tat-samīpam ā-nīto bhūta-grastāndha-mūkaika-manujas_tena svasthī-kṛtaḥ | tataḥ so'ndho mūko draṣṭuṃ vaktuṃ cā-rabdhavān

12-22 Da ward ein Besessener zu ihm gebracht, der ward blind und stumm; und er heilte ihn, also daß der Blinde und Stumme redete und sah.

१२-२३ अनेन सर्वे विस्मिताः कथयां चक्रुः । एषः किं दायूदः सन्तानो नहि

12-23 anena sarve vi-smitāḥ kathayāṃ cakruḥ | eṣaḥ kiṃ dāyūdaḥ santāno na_hi

12-23 Und alles Volk entsetzte sich und sprach: Ist dieser nicht Davids Sohn?

१२-२४ किंतु फिरूशिनस्तच्छ्रुत्वा गदितवन्तः । बाल्सिबूदाम्नो भूतराजस्य साहय्यं विना नायं भूतान्त्याजयति

12-24 kiṃ_tu phirūśinas_tac_chrutvā gaditavantaḥ | bālsibūb-nāmmo bhūta-rājasya sāhayaṃ vinā nāyaṃ bhūtān_tyājayati

12-24 Aber die Pharisäer, da sie es hörten, sprachen sie: Er treibt die Teufel nicht anders aus denn durch Beelzebub, der Teufel Obersten.

१२-२५ तदानीं यीशुस्तेषाम् इति मानवं विज्ञाय तान् अवदत् । किंचन राज्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते तर्हि तदुच्छिद्यते । यच्च किंचन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते तत्स्थातुं न शक्नोति

12-25 tadānīm yiśus_teṣām iti mānavam vi-jñāya tān avadat | kiṃ_cana rājyaṃ yadi sva-vipakṣād bhidyate tarhi tad_uc_chidyate | yac_ca kiṃ_cana nagaram_vā gṛham_sva-vipakṣād vi_bhidyate tat_sthātuṃ na śaknoti

12-25 Jesus kannte aber ihre Gedanken und sprach zu ihnen: Ein jegliches Reich, so es mit sich selbst uneins wird, das wird wüst; und eine jegliche Stadt oder Haus, so es mit sich selbst uneins wird, kann's nicht bestehen.

१२-२६ तद्वक्ष्यतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथग् भवति तर्हि तस्य राज्यं केन प्रकारेण स्थास्यति

12-26 tadvac_śayatāno yadi śayatānaṃ bahiḥ kṛtvā sva-vipakṣāt pṛthak pṛthag bhavati tarhi tasya rājyaṃ kena prakāreṇa sthāsyati

12-26 So denn ein Satan den andern austreibt, so muß er mit sich selbst uneins sein; wie kann denn sein Reich bestehen?

१२-२७ अहं च यदि बाल्सिबूबा भूतान्त्याजयामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान्त्याजयन्ति । तस्माद्युष्माकम् एतद्विचारयितारस्त एव भविष्यन्ति

12-27 ahaṃ ca yadi bālsibūbā bhūtān_tyājayāmi tarhi yuṣmākaṃ santānāḥ kena bhūtān_tyājayanti | tasmād_yuṣmākam etad-vicārayitāras_ta eva bhaviṣyanti

12-27 So ich aber die Teufel durch Beelzebub austreibe, durch wen treiben sie eure Kinder aus? Darum werden sie eure Richter sein.

१२-२८ किंत्वहं यदीश्वरात्मना भूतान्त्याजयामि तर्हीश्वरस्य राज्यं युष्माकं संनिधिमागतवत्

12-28 kiṃ_tv_ahaṃ yadiśvarātmanā bhūtān_tyājayāmi tarhiśvarasya rājyaṃ yuṣmākaṃ saṃ-ni-dhim_ā-gatavat

12-28 So ich aber die Teufel durch den Geist Gottes austreibe, so ist ja das Reich Gottes zu euch gekommen.

१२-२९ अन्यच्च कोऽपि बलवन्तं जनं प्रथमतो न बुद्ध्वा केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तद्व्यादि लोठयितुं शक्नोति

12-29 anyac_ca ko'pi balavantam janam prathamato na buddhvā kena pra-kāreṇa tasya gṛhaṃ pra-viśya tad-dravyādi loṭhayitum śaknoti

12-29 Oder wie kann jemand in eines Starken Haus gehen und ihm seinen Hausrat rauben, es sei denn, daß er zuvor den Starken binde und alsdann ihm sein Haus beraube?

१२-३० यः कश्चिन्मम स्वपक्षीयो नहि स विपक्षीत आस्ते । यच्च मया साकं न संगृह्णाति स विकिरति

12-30 yaḥ kaś_cin_mama sva-pakṣīyo na_hi sa vi-pakṣīta āste | yac_ca mayā sākaṃ na saṃ_gṛhṇāti sa vi_kirati

12-30 Wer nicht mit mir ist, der ist wider mich; und wer nicht mit mir sammelt, der zerstreut.

१२-३१ अत एव युष्मानहं वदामि । मनुजानां सर्वप्रकारपापानां निन्दायां च मर्षणं भवितुं शक्नोति ।

किंतु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षणं न शक्नोति

12-31 ata eva yuṣmān_aḥaṃ vadāmi | manujānām sarva-prakāra-pāpānām nindāyām ca marṣaṇam bhavitum śaknoti | kiṃ_tu pavitrasyātmano viruddha-nindāyā marṣaṇam na śaknoti

12-31 Darum sage ich euch: Alle Sünde und Lästerung wird den Menschen vergeben; aber die Lästerung wider den Geist wird den Menschen nicht vergeben.

१२-३२ यो मनुजसुतस्य विरुद्धां कथां कथयति तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति । किंतु यः कश्चित्पवित्रस्यात्मनो विरुद्धां कथां कथयति नेह्लोके न प्रेत्य तस्यापराधस्य क्षमां भवितुं शक्नोति

12-32 yo manuja-sutasya vi-ruddhām kathām kathayati tasyāparādhasya kṣamā bhavitum śaknoti | kiṃ_tu yaḥ kaś_cit_pavitrasyātmano vi-ruddhām kathām kathayati neh-loke na pretya tasyāparādhasya kṣamām bhavitum śaknoti

12-32 Und wer etwas redet wider des Menschen Sohn, dem wird es vergeben; aber wer etwas redet wider den Heiligen Geist, dem wird's nicht vergeben, weder in dieser noch in jener Welt.

१२-३३ पादपं यदि भद्रं वदथ तर्हि तस्य फलमपि साधु वक्तव्यम् । यदि च पादपम् असाधु वदथ तर्हि तस्य फलमप्यसाधु वक्तव्यम् । यतः सवीयस्वीयफलेन पादपः परिचीयते

12-33 pāda-paṃ yadi bhadraṃ vadatha tarhi tasya phalam_api sādhu vaktavyam | yadi ca pāda-pam a-sādhu vadatha tarhi tasya phalam_apy_asādhu vaktavyam | yataḥ savīya-svīya-phalena pāda-paḥ pari_ciyate

12-33 Setzt entweder einen guten Baum, so wird die Frucht gut; oder setzt einen faulen Baum, so wird die Frucht faul. Denn an der Frucht erkennt man den Baum.

१२-३४ रे भुजगवंशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्यथ । यस्मादन्तःकरणस्य पूर्णभावानुसाराद् वदनाद् वचो निर्गच्छन्ति

12-34 re bhujaga-vaṃśā yūyam_a-sādhavaḥ santaḥ katham sādhu vākyaṃ vaktum śakṣyatha | yasmād_antaḥ-karaṇasya pūrṇa-bhāvānu-sārād vadanād vaco nir_gacchanti

12-34 Ihr Ottergezüchte, wie könnt ihr Gutes reden, dieweil ihr böse seid? Wes das Herz voll ist, des geht der Mund über.

१२-३५ तेन साधुर्मानवोऽन्तःकरणरूपात् साधुभाण्डागारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति

12-35 tena sādhu_r_mānavo'ntaḥ-karaṇa-rūpāt sādhu-bhāṇḍāgārāt sādhu dravyam nir_gamayati

12-35 Ein guter Mensch bringt Gutes hervor aus seinem guten Schatz des Herzens; und ein böser Mensch bringt Böses hervor aus seinem bösen Schatz.

१२-३६ किंत्वहं युष्मान् वदामि । मनुजा यावन्त्यालस्यवचांसि वदन्ति विचारदिने तदुत्तरमवश्यं दातव्यम्

12-36 kiṃ_tv_aḥaṃ yuṣmān vadāmi | manujā yāvanty_ālasya-vacāṃsi vadanti vicāra-dine tad-uttaram_a-vaśyam dātavyam

12-36 Ich sage euch aber, daß die Menschen müssen Rechenschaft geben am Jüngsten Gericht von einem jeglichen unnützen Wort, das sie geredet haben.

१२-३७ यतस्त्वं स्वीयवचोभिर्निरपराधः स्वीयवचोभिश्च सापराधो गणिष्यते

12-37 yatas_tvam svīya-vacobhir_nir-apa-rādhaḥ svīya-vacobhiś_ca sāparādho gaṇiṣyate

12-37 Aus deinen Worten wirst du gerechtfertigt werden, und aus deinen Worten wirst du verdammt werden.

१२-३८ तदानीं कतिपया उपाध्यायाः फिरूशिनश्च जगदुः । हे गुरो वयं भवतः किंचन लक्ष्म दिदृक्षामः

12-38 tadāniṃ katipayā upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca jagaduḥ | he guro vayaṃ bhavataḥ kiṃ_cana lakṣma didṛkṣāmaḥ

12-38 Da antworteten etliche unter den Schriftgelehrten und Pharisäern und sprachen: Meister, wir wollten gern ein Zeichen von dir sehen.

१२-३९ तदा स प्रत्युक्तवान् । दुष्ट व्यभिचारी च वंशो लक्ष्म मृगयते । किंतु भविष्यद्वादिनो यूनासो लक्ष्म विहायान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते

12-39 tadā sa praty_uktvān | duṣṭu vy-abhi-cāri ca vaṃśo lakṣma mṛgayate | kiṃ_tu bhaviṣyad-vādinō yūnaso lakṣma vi-hāyānyat kim_āpi lakṣma te na pra_darśayīṣyante

12-39 Und er antwortete und sprach zu ihnen: Die böse und ehebrecherische Art sucht ein Zeichen; und es wird ihr kein Zeichen gegeben werden denn das Zeichen des Propheten Jona.

१२-४० यतो यूनास् यथा त्र्यहोरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत् तथा मनुजपुत्रोऽपि त्र्यहोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति

12-40 yato yūnas yathā try-aho-rātram bṛhan-mīnasya kuṣṣāv_āsīt tathā manu-putro'pi try-aho-rātram medinyā madhye sthāsyati

12-40 Denn gleichwie Jona war drei Tage und drei Nächte in des Walfisches Bauch, also wird des Menschen Sohn drei Tage und drei Nächte mitten in der Erde sein.

१२-४१ अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिन एतद्वंशीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान् दोषिणः

करिष्यन्ति । युष्मत्ते यूनास उपदेशान्मनांसि परावर्तयां चक्रिरे । किंत्वत्र यूनासोऽपि गुरुतर एक आस्ते

12-41 aparāṃ niniviyā mānavā vicāra-dina etad-vaṃśīyānāṃ prati-kūlam ut-thāya tān doṣiṇaḥ kariṣyanti | yuṣmat_te yūnasa upa-deśān_manāṃsi parā-varṭayāṃ cakrire | kiṃ_tv_ātra yūnaso'pi gurutara eka āste

12-41 Die Leute von Ninive werden auftreten am Jüngsten Gericht mit diesem Geschlecht und werden es verdammen; denn sie taten Buße nach der Predigt des Jona. Und siehe, hier ist mehr denn Jona.

१२-४२ पुनश्च दक्षिणदेशीया राज्ञी विचारदिन एतद्वंशीयानां प्रतिकूलमुत्थाय तान् दोषिणः करिष्यन्ति । यतः सा राज्ञी सुलेमनो विद्यायाः कथां श्रोतुं मेदिन्याः सीम्न आगच्छत् । किंतु सुलेमनोऽपि गुरुतर एको जनोऽत्र आस्ते

12-42 punaś_ca dakṣiṇa-deśīyā rājñī vicāra-dina etad-vaṃśīyānāṃ prati-kūlam_ut-thāya tān doṣiṇaḥ kariṣyanti | yataḥ sā rājñī sulemanō vidyāyāḥ kathāṃ śrotuṃ medinyāḥ sīmna āgacchat | kiṃ_tv_sulemano'pi gurutara eko jano'tra āste

12-42 Die Königin von Mittag wird auftreten am Jüngsten Gericht mit diesem Geschlecht und wird es verdammen; denn sie kam vom Ende der Erde, Salomons Weisheit zu hören. Und siehe, hier ist mehr denn Salomo.

१२-४३ अपरं मनुजाद्वहिर्गतोऽपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति । किंतु तदलभमानः स वक्ति । युष्मान्निकेतनाद् आगमं । तदेव वेश्म परावृत्य यामि

12-43 aparāṃ manu-jādbahir-gato'pavitra-bhūtaḥ śuṣka-sthānena gatvā vi-śrāmaṃ gaveṣayati | kiṃ_tv_tad-alabhamānaḥ sa vakti | yuṣmān_niketanād_ā-gamaṃ | tad_eva veśma parā-vṛtya yāmi

12-43 Wenn der unsaubere Geist von dem Menschen ausgefahren ist, so durchwandelt er dürre Stätten, sucht Ruhe, und findet sie nicht.

१२-४४ पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाय तच्छून्यं मार्जितं शोभितं च विलोक्य ब्रजन् स्वतोऽपि दुष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सङ्गिनः करोति

12-44 paścāt sa tat sthānam upa-sthāya tac_śūnyaṃ mārjitaṃ śobhitaṃ ca vi-lokya vrajan svato'pi duṣṭatarān anyasapta-bhūtān saṅginaḥ karoti

12-44 Da spricht er denn: Ich will wieder umkehren in mein Haus, daraus ich gegangen bin. Und wenn er kommt, so findet er's leer, gekehrt und geschmückt.

१२-४५ ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति । तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्वदशातोतीवाशुभा भवति । एतेषां दुष्टवंश्यानामपि तथैव घटिष्यते

12-45 tatas_te tat sthānam pra-viśya ni_vasanti | tena tasya manu-jasya śeṣa-daśā pūrva-daśātotivāśubhā bhavati | eteṣāṃ duṣṭa-vaṃśyānām_āpi tathaiva ghaṭiṣyate

12-45 So geht er hin und nimmt zu sich sieben andere Geister, die ärger sind denn er selbst; und wenn sie hineinkommen, wohnen sie allda; und es wird mit demselben Menschen hernach ärger, denn es zuvor war. Also wird's auch diesem argen Geschlecht gehen.

१२-४६ मानवेभ्य एतासां कथानां कथनकाले तस्य माता सहजाश्च तेन साकं कांचित् कथां कथयितुं वाञ्छन्तो बहिरेव स्थितवन्तः

12-46 mānavebhya etāsām kathānām kathana-kāle tasya mātā saha-jāś_ca tena sākaṃ kām_cit kathām kathayitum vāñchanto bahir_eva sthitavantaḥ

12-46 Da er noch also zu dem Volk redete, siehe, da standen seine Mutter und seine Brüder draußen, die wollten mit ihm reden.

१२-४७ ततः कश्चित् तस्मै कथितवान्। पश्य तव जननी सहजाश्च त्वया साकं कांचन कथां कथयितुं कामयमाना बहिस्तिष्ठन्ति

12-47 tataḥ kaś_cit tasmai kathitavān | paśya tava janānī saha-jāś_ca tvayā sākaṃ kām_cana kathām kathayitum kāmāyamānā bahis_tisṭhanti

12-47 Da sprach einer zu ihm: Siehe, deine Mutter und deine Brüder stehen draußen und wollen mit dir reden.

१२-४८ किंतु स तं प्रत्यवदत्। मम का जननी। के वा मम सहजाः

12-48 kiṃ_tu sa taṃ praty_avadat | mama kā janānī | ke vā mama saha-jāḥ

12-48 Er antwortete aber und sprach zu dem, der es ihm ansagte: Wer ist meine Mutter, und wer sind meine Brüder?

१२-४९ पश्चाच्छिष्यान् प्रति करं प्रसार्य कथितवान्। पश्य मम जननी मम् सहजाश्चैते

12-49 paścāc_chiṣyān prati karaṃ pra-sārya kathitavān | paśya mama janānī mam sahajāś_caite

12-49 Und er reckte die Hand aus über seine Jünger und sprach: Siehe da, das ist meine Mutter und meine Brüder!

१२-५० यः कश्चिन्मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते स एव मम भ्राता भगिनी जननी च

12-50 yaḥ kaś_cin_mama svarga-sthasya pitur_iṣṭaṃ karma kurute sa eva mama bhrātā bhaginī janānī ca

12-50 Denn wer den Willen tut meines Vaters im Himmel, der ist mein Bruder, Schwester und Mutter.

१३-१ अपरं च तस्मिन्दिने यीशुः सन्ननो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविवेश

13-1 aparaṃ ca tasmin_dine yīśuḥ sadmano gatvā sarit-pate rodhasi sam_upa_viveśa

13-1 An demselben Tage ging Jesus aus dem Hause und setzte sich an das Meer.

१३-२ तत्र तत्संनिधौ बहुजनानां निवहोपस्थितेः स तरणिमारुह्य समुपाविशत्। तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः

13-2 tatra tat-saṃnidhau bahu-janānām nivahopasthiteḥ sa taraṇim_ā-ruhya sam_upāviśat | tena mānavā rodhasi sthitavantaḥ

13-2 Und es versammelte sich viel Volks zu ihm, also daß er in das Schiff trat und saß, und alles Volk stand am Ufer.

१३-३ तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् इत्थं बहुश उपदिष्टवान्

13-3 tadāniṃ sa dṛṣṭāntais_tān itthaṃ bahuśa upa-diṣṭavān

13-3 Und er redete zu ihnen mancherlei durch Gleichnisse und sprach: Siehe, es ging ein Säemann aus, zu säen.

१३-४ पश्यत। कश्चित् कृषीवलो बीजानि वमुं बहिर्जगाम। तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वे पतितेषु विहगास्तानि भक्षितवन्तः

13-4 paśyata | kaś_cit kṛṣīvalo bijāni vaptuṃ bahir_jagāma | tasya vapana-kāle katipaya-bijeṣu mārga-pārśve patiteṣu vihaḡās_tāni bhakṣitavantaḥ

13-4 Und indem er säte, fiel etliches an den Weg; da kamen die Vögel und fraßen's auf.

१३-५ अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमृद्युक्तपाषाणे पतितेषु मृदल्पत्वात् तत्क्षणात् तान्यङ्कुरितानि

13-5 aparaṃ katipaya-bijeṣu stoka-mṛdyukta-pāṣaṇe patiteṣu mṛd-alpatvāt tat-kṣaṇāt tāny_aṅkuritāni

13-5 Etliches fiel in das Steinige, wo es nicht viel Erde hatte; und ging bald auf, darum daß es nicht tiefe Erde hatte.

१३-६ किंतु रवावुदिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वाच्छुष्कतां गतानि च

13-6 kiṃ_tu ravāv_udite dagdhāni teṣāṃ mūlapraviṣṭatvāc_śuṣkatāṃ gatāni ca

13-6 Als aber die Sonne aufging, verwelkte es, und dieweil es nicht Wurzel hatte, ward es dürre.

१३-७ अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधित्वा तानि जग्रसुः

13-7 aparaṃ katipaya-bijeṣu kaṅṭkānām madhye patiteṣu kaṅṭakāny_edhitvā tāni jagrasuḥ

13-7 Etliches fiel unter die Dornen; und die Dornen wuchsen auf und erstickten's.

१३-८ अपरं च कतिपयबीजानि ऊर्वरायां पतितानि । तेषां मध्ये कानिचिच्छातगुणानि कानिचित् षष्टिगुणानि कानिचिच्च त्रिंशद्गुणानि फलानि फलितवन्ति

13-8 aparaṃ ca katipaya-bījāni ūrvarāyāṃ patitāni | teṣāṃ madhye kāni_cic_śata-guṇāni kāni_cit ṣaṣṭi-guṇāni kāni_cic_ca triṃśad-guṇāni phalāni phalitavanti

13-8 Etliches fiel auf gutes Land und trug Frucht, etliches hundertfältig, etliches sechzigfältig, etliches dreißigfältig.

१३-९ श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्

13-9 śrotuṃ yasya śrutī āsāte sa śṛṇuyāt

13-9 Wer Ohren hat zu hören, der höre!

१३-१० अनन्तरं शिष्यैरागत्य सोऽपृच्छ्यत । भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते

13-10 anantaram śiṣyair_ā-gatya so'pṛcchyata | bhavatā tebhyaḥ kuto dṛṣṭānta-kathā kathyate

13-10 Und die Jünger traten zu ihm und sprachen: Warum redest du zu ihnen durch Gleichnisse?

१३-११ ततः स प्रत्यवदत् । स्वर्गराज्यस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यम् अदायि । किंतु तेभ्यो नादायि

13-11 tataḥ sa praty_avadat | svarga-rājyasya ni-gūdhāṃ kathāṃ veditum yuṣṃabhyam sāmartyam adāyi | kiṃ_tu tebhyo nādāyi

13-11 Er antwortete und sprach: Euch ist es gegeben, daß ihr das Geheimnis des Himmelreichs verstehtet; diesen aber ist es nicht gegeben.

१३-१२ यस्माद्यस्यान्तिके वर्धते तस्मादेव दायिष्यते । तस्मात् तस्य बाहुल्यं भविष्यति । किंतु यस्यान्तिके न वर्धते तस्य यत् किंचनास्ते तद् अपितस्माद् आदायिष्यते

13-12 yasmād_yasyāntike vardhate tasmāy_eva dāyiṣyate | tasmāt tasya bāhulyam bhaviṣyati | kiṃ_tu yasyāntike na vardhate tasya yat kiṃ_canāste tad apitasmād ā_dāyiṣyate

13-12 Denn wer da hat, dem wird gegeben, daß er die Fülle habe; wer aber nicht hat, von dem wird auch das genommen was er hat.

१३-१३ ते पश्यन्तोऽपि न पश्यन्ति । शृण्वन्तोऽपि न शृण्वन्ति । बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते च । तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथ्यते । यथा

13-13 te paśyanto'pi na paśyanti | śṛṇvanto'pi na śṛṇvanti | budhyamānā api na budhyante ca | tasmāt tebhyo dṛṣṭānta-kathā kathyate | yathā

13-13 Darum rede ich zu ihnen durch Gleichnisse. Denn mit sehenden Augen sehen sie nicht, und mit hörenden Ohren hören sie nicht; denn sie verstehen es nicht.

१३-१४ कर्णैः श्रोष्यथ त्व्यं वै किंतु यूयं न भोत्स्यथ । नेत्रैर्द्रक्ष्यथ यूयं च परिज्ञातुं न शक्यथ

13-14 kaṛṇaiḥ śroṣyatha tvyaṃ vai kiṃ_tu yūyaṃ na bhotsyatha | netrair_drakṣyatha yūyaṃ ca pari_jñātuṃ na śakṣyatha

13-14 Und über ihnen wird die Weissagung Jesaja's erfüllt, die da sagt: "Mit den Ohren werdet ihr hören, und werdet es nicht verstehen; und mit sehenden Augen werdet ihr sehen, und werdet es nicht verstehen.

१३-१५ ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोचनैः । कर्णैर्यथा न शृण्वन्ति न बुध्यन्ते च मानवैः । व्यावर्तितेषु चित्तेषु काले कुत्रापि तैर्जनैः । मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति च । तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्धयः । बधिरीभूतकर्णाश्च जाताश्च मुद्रिता दृशः । यद् एतानि वचनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि फलन्ति

13-15 te mānuṣā yathā naiva pari_paśyanti locanaiḥ | kaṛṇair_yathā na śṛṇvanti na budhyante ca mānavaiḥ | vyāvartiteṣu citteṣu kāle kutrāpi tair_janaiḥ | mattaste manujāḥ svasthā yathā naiva bhavanti ca | tathā teṣāṃ manuṣyāṇāṃ kriyante sthūla-buddhayaḥ | badhīrī-bhūta-kaṛṇāś_ca jātāś_ca mudritā dṛśaḥ | yad etāni vacanāni yīśaiya-bhaviṣyad-vādinā proktāni teṣu tāni phalanti

13-15 Denn dieses Volkes Herz ist verstockt, und ihre Ohren hören übel, und ihre Augen schlummern, auf daß sie nicht dermaleinst mit den Augen sehen und mit den Ohren hören und mit dem Herzen verstehen und sich bekehren, daß ich ihnen hülfe."

१३-१६ किंतु युष्माकं नयनानि धन्यानि यस्मात्तानि बीक्षन्ते । धन्याश्च युष्माकं शब्दग्रहाः यस्मात् तैराकर्ण्यते

13-16 kiṃ_tu yuṣmākaṃ nayanāni dhanyāni yasmāt_tāni bīkṣante | dhanyāś_ca yuṣmākaṃ śabda-grahāḥ ysmāt tair_ā_karṇyate

13-16 Aber selig sind eure Augen, daß sie sehen, und eure Ohren, daß sie hören.

१३-१७ मया यूयं तथ्यम् उच्यध्वे । युष्माभिर् यद्यद्वीक्ष्यते तद्बहवो भविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा
दिदृक्षन्तोऽपि द्रष्टुं नालभन्त । पुनश्च यूयं यद्यच्छृणुथ तत्ते शुश्रूषमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त

13-17 mayā yūyaṃ tathyam ucyadhve | yuṣmābhir_ yad_ yad_ vikṣyate tad_ bahavo bhaviṣyad-vādinō dhārmikāś_ ca mānavā didṛkṣanto'pi draṣṭuṃ nālabhanta | punaś_ ca yūyaṃ yad_ yac_ chṛṇutha tat_ te śuśrūṣamāṇā api śrotuṃ nālabhanta

13-17 Wahrlich ich sage euch: Viele Propheten und Gerechte haben begehrt zu sehen, was ihr sehet, und haben's nicht gesehen, und zu hören, was ihr höret, und haben's nicht gehört.

१३-१८ कृषीवलीयदृष्टान्तस्यार्थं शृणुत । मार्गपार्श्वे बीजान्युप्तानि तस्यार्थ एषः

13-18 kṛṣivalīya-dṛṣṭāntasyārthaṃ śṛṇuta | mārga-pārśve bijāny_ uptāni tasyārtha eṣaḥ

13-18 So hört nun ihr dieses Gleichnis von dem Säemann:

१३-१९ यदा कश्चिद् राज्यस्य कथां निशम्य न बुध्यते तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उप्तां कथां
हरन्नयति

13-19 yadā kaś_ cid_ rājyasya kathāṃ ni-śamya na budhyate tadā pāpātmāgatya tadya-manasa uptāṃ kathāṃ haran_ nayati

13-19 Wenn jemand das Wort von dem Reich hört und nicht versteht, so kommt der Arge und reißt hinweg, was da gesät ist in sein Herz; und das ist der, bei welchem an dem Wege gesät ist.

१३-२० अपरं पाषाणस्थले बीजान्युप्तानि तस्यार्थ एषः । कश्चित्कथां श्रुत्वैव हर्षचित्तेन गृह्णाति

13-20 aparaṃ pāṣaṇa-sthale bijāny_ uptāni tasyārtha eṣaḥ | kaś_ cit_ kathāṃ śrutvaiva harṣa-cittena gṛhṇāti

13-20 Das aber auf das Steinige gesät ist, das ist, wenn jemand das Wort hört und es alsbald aufnimmt mit Freuden;

१३-२१ किंतु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात्स किञ्चित् कालमात्रं स्थिरस्तिष्ठति । पश्चात् तत्कथाकारणात्
कोऽपि क्लेशस्ताडना वा चेज्जायते तर्हि स तत्क्षणाद्विघ्नमेति

13-21 kiṃ_ tu tasya manasi mūlāpraviṣṭatvāt_ sa kiṃ_ cit_ kāla-mātraṃ sthiraś_ tiṣṭhati | paścāt tat-kathā-kāraṇāt ko'pi kleśaś_ tāḍanā vā cej_ jāyate tarhi sa tat-kṣaṇād_ vighnam_ eti

13-21 aber er hat nicht Wurzel in sich, sondern ist wetterwendisch; wenn sich Trübsal und Verfolgung erhebt um des Wortes willen, so ärgert er sich alsbald.

१३-२२ अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युप्तानि तदर्थ एषः । केनचित् कथायां श्रुतायां

सांसारिकचिन्ताभिभ्रान्तिभिश्च सा ग्रस्यते । तेन सा विफला भवति

13-22 aparaṃ kaṅṭakānāṃ madhye bijāny_ uptāni tadartha eṣaḥ | kena_ cit_ kathāyāṃ śrutāyāṃ sāmsārika- cintābhir_ bhrāntibhiś_ ca sā grasate | tena sā vi-phalā bhavati

13-22 Das aber unter die Dornen gesät ist, das ist, wenn jemand das Wort hört, und die Sorge dieser Welt und der Betrug des Reichtums erstickt das Wort, und er bringt nicht Frucht.

१३-२३ अपरम् उर्वरायां बीजान्युप्तानि तदर्थ एषः । ये तां कथां श्रुत्वा बुध्यते ते फलिताः सन्तः

केचिच्छतगुणानि केचित् षष्टिगुणानि केचित् त्रिंशद्गुणानि फलानि जनयन्ति

13-23 aparaṃ urvarāyāṃ bijāny_ uptāni tadartha eṣaḥ | ye tāṃ kathāṃ śrutvā budhyate te phalitāḥ santaḥ ke_ cic_ śata- guṇāni ke_ cit_ ṣaṣṭi-guṇāni ke_ cit_ triṃśad-guṇāni phalāni janayanti

13-23 Das aber in das gute Land gesät ist, das ist, wenn jemand das Wort hört und versteht es und dann auch Frucht bringt; und etlicher trägt hundertfältig, etlicher aber sechzigfältig, etlicher dreißigfältig.

१३-२४ अनन्तरं सोऽपराम् एकां दृष्टान्तकथाम् उपस्थाय तेभ्यः कथयामास । स्वर्गीयराज्यं तादृशेन
केनचिद् गृहस्थेनोपमीयते येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्यौष्यत

13-24 anantaram so'parām ekāṃ dṛṣṭānta-kathāṃ upa-sthāya tebhyaḥ kathayām_ āsa | svargīya-rājyaṃ tādrśena kena_ cid_ gṛhasyēnopā_ miyate yena svīya-kṣetre pra-śasta-bijāny_ aupyata

13-24 Er legte ihnen ein anderes Gleichnis vor und sprach: Das Himmelreich ist gleich einem Menschen, der guten Samen auf seinen Acker säte.

१३-२५ किंतु क्षणदायां सकललोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये

वन्ययवसबीजान्युत्वा वव्राज

13-25 kiṃ_ tu kṣaṇa-dāyāṃ sakala-lokeṣu supṭeṣu tasya ripura-gatya teṣāṃ godhūma-bijānāṃ madhye vanyayavasa- bijāny_ uptvā vavrāja

13-25 Da aber die Leute schliefen, kam sein Feind und säte Unkraut zwischen den Weizen und ging davon.

१३-२६ ततो यदा बीजेभ्योऽङ्कुरा जायमानाः कणिशानि धृतवन्तः । तदा वन्ययवसान्यपि
दृश्यमानान्यभवन्

13-26 tato yadā bijebhyo'nkarā jāyamānāḥ kaṇiśāni dhṛtavantaḥ | tadā vanyayavasāny_āpi dṛśyamānāny_abhavan
13-26 Da nun das Kraut wuchs und Frucht brachte, da fand sich auch das Unkraut.

१३-२७ ततो गृहस्थस्य दासेया आगत्य तस्मै कथयां चक्रुः । हे महेच्छ भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि
नौष्यत । तथात्वे वन्ययवसानि कुत आयन्

13-27 tato gṛha-sthasya dāseyā ā-gatya tasmai kathayāṃ cakruḥ | he maheccha bhavatā kiṃ kṣetre bhadra-bijāni
naupyata | tathātve vanyaya-vasāni kuta āyan

13-27 Da traten die Knechte zu dem Hausvater und sprachen: Herr, hast du nicht guten Samen auf deinen Acker gesät?
Woher hat er denn das Unkraut?

१३-२८ तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः । केनचिद् रिपुणा कर्मदमकारि । दासेयाः कथयामासुः । वयं गत्वा
तान्युत्पाट्य क्षिपामो भवतः कीदृशीच्छा जायते

13-28 tadāniṃ tena te prati-gaditāḥ | kena_cid ripuṇā karmedam_akāri | dāseyāḥ kathayāṃ_āsuḥ | vayaṃ gatvā tāny_ut-
pātya kṣipāmo bhavataḥ kidṛśicchā jāyate

13-28 Er sprach zu ihnen: Das hat der Feind getan. Da sagten die Knechte: Willst du das wir hingehen und es ausjäten?

१३-२९ तेनावदि । नहि शङ्केऽहं वन्ययवसोत्पाटनकाले युष्माभिसैः साकं गोधूमा अप्युत्पाटिष्यन्ते

13-29 tenāvādi | na_hi śaṅke'haṃ vanyayavasotpātana-kāle yuṣmābhis_taiḥ sākam godhūmā apy_ut-pāṭiṣyante

13-29 Er sprach: Nein! auf daß ihr nicht zugleich den Weizen mit ausraufet, so ihr das Unkraut ausjätet.

१३-३० अतः शस्यकर्तनकालं यावद् उभयान्यपि सह वर्धन्ताम् । पश्चात् कर्तनकाले कर्तकान्
वक्ष्यामि । यूयमादौ वन्ययवसानि संगृह्य दाहयितुं वीटिका बद्ध्वा स्थापयत । किंतु सर्वे गोधूमा
युष्माभिर्भाण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्

13-30 ataḥ śasya-karttana-kālam yāvad ubhayāny_āpi saha vardhantām | paścāt karttana-kāle karttakān vakṣyāmi |
yūyam_ādau vanyaya-vasāni saṃ-gṛhya dāhayituṃ vīṭikā baddhvā sthāpayata | kiṃ_tu sarve godhūmā
yuṣmābhir_bhāṇḍāgāraṃ nītvā sthāpyantām

13-30 Lasset beides miteinander wachsen bis zur Ernte; und um der Ernte Zeit will ich zu den Schnittern sagen:
Sammelt zuvor das Unkraut und bindet es in Bündlein, daß man es verbrenne; aber den Weizen sammelt mir in meine
Scheuer.

१३-३१ अनन्तरं सोऽपरामेकां दृष्टान्तकथामुत्थाप्य तेभ्यः कथितवान् । कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं
नीत्वा स्वक्षेत्र उवाप

13-31 anantaram so'parām_ekāṃ dṛṣṭānta-kathām_ut-thāpya tebhyaḥ kathitavān | kaś_cin_manujāḥ
sarṣapavijam_ekam nītvā sva-kṣetra uvāpa

13-31 Ein anderes Gleichnis legte er ihnen vor und sprach: Das Himmelreich ist gleich einem Senfkorn, das ein Mensch
nahm und säte es auf seinen Acker;

१३-३२ सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि तदश्कुरितं सर्वस्माश्शाकाद्बृहद् भवति । स
तादृशस्तरुर्भवति यस्य शाखासु नभसः खगा आगत्य निवसन्ति । स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपकस्य
समम्

13-32 sarṣapavijam sarvasmād bijāt kṣudram_āpi tad-aṣkuritam sarvasmāś_śākād_bṛhad bhavati | sa
tādṛśas_tarur_bhavati yasya śākhāsu nabhasaḥ khagā ā-gatya ni_vasanti | svargīya-rājyam tādṛśasya sarṣapaikasya
samam

13-32 welches ist das kleinste unter allem Samen; wenn er erwächst, so ist es das größte unter dem Kohl und wird ein
Baum, daß die Vögel unter dem Himmel kommen und wohnen unter seinen Zweigen.

१३-३३ पुनरपि स उपमाकथामेकां तेभ्यः कथयां चकार । काचन योषिद् यत्किण्वमादाय
द्रोणत्रयमितगोधूमचूर्णानां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाच्छाद्य निधत्तवती । तत्किण्वमिव
स्वर्गराज्यम्

13-33 punar_āpi sa upamā-kathām_ekāṃ tebhyaḥ kathayāṃ cakāra | kā_cana yoṣid yat_kiṇvam_ā-dāya droṇa-traya-
mita-godhūma-cūrṇānām madhye sarveṣāṃ miśrībhavana-paryantaṃ sam-āc-chādya ni-dhattavatī | tat_kiṇvam_iva
svarga-rājyam

13-33 Ein anderes Gleichnis redete er zu ihnen: Das Himmelreich ist gleich einem Sauerteig, den ein Weib nahm und
unter drei Scheffel Mehl vermengte, bis es ganz durchsäuert ward.

१३-३४ इत्थं यीशुर्मनुजनिवहानां संनिधावुपमाकथाभिरेतान्याख्यानानि कथितवान्। उपमां विना तेभ्यः कामपि कथां नाकथयत्

13-34 itthaṃ yīsur_manuja-nivahānām saṃ-nidhāv_upamā-kathābhir_etāny_ā-khyānāni kathitavān | upamāṃ vinā tebhyaḥ kām_api kathām nākathayat

13-34 Solches alles redete Jesus durch Gleichnisse zu dem Volk, und ohne Gleichnis redete er nicht zu ihnen,

१३-३५ एतेन। दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं निजं। अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवम्। यदेतद्वचनं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत् तत् सिद्धमभवत्

13-35 etena | dṛṣṭāntīyena vākyaena vy-ā-dāya vadanam nijam | ahaṃ pra_kāśayisyāmi gupta-vākyaṃ purā-bhavam | yad_etad-vacanam bhaviṣyad-vādinā proktam_āsit tat siddham_abhavat

13-35 auf das erfüllt wurde, was gesagt ist durch den Propheten, der da spricht: Ich will meinen Mund auftun in Gleichnissen und will aussprechen die Heimlichkeiten von Anfang der Welt.

१३-३६ सर्वान्मनुजान् चिसृज्य यीशौ गृहं प्रविष्टे तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः। क्षेत्रस्य वन्ययवसीयदृष्टान्तकथां भवान् अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु

13-36 sarvān_manujān ci-sṛjya yīśau gṛham pra-viṣṭe tac-chiṣyā ā-gatya yīśave kathitavantaḥ | kṣetrasya vanyayavasiya-dṛṣṭānta-kathām bhavān asmān spaṣṭī-kṛtya vadatu

13-36 Da ließ Jesus das Volk von sich und kam heim. Und seine Jünger traten zu ihm und sprachen: Deute uns das Geheimnis vom Unkraut auf dem Acker.

१३-३७ ततः स प्रत्युवाच। येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स मनुजपुत्रः

13-37 tataḥ sa praty_uvāca | yena bhadra-bijāny_upyante sa manuja-putraḥ

13-37 Er antwortete und sprach zu ihnen: Des Menschen Sohn ist's, der da Guten Samen sät.

१३-३८ क्षेत्रं जगत्। भद्रबीजानि राज्यस्य सन्तानाः। वन्ययवसानि पापात्मानः सन्तानाः

13-38 kṣetraṃ jagat | bhadra-bijāni rājasya santānāḥ | vanyayavasāni pāpātmanaḥ santānāḥ

13-38 Der Acker ist die Welt. Der gute Same sind die Kinder des Reiches. Das Unkraut sind die Kinder der Bosheit.

१३-३९ येन रिपुणा तान्युप्तानि स शयतानः। कर्तनसमयश्च जगतः शेषः। कर्तकाः स्वर्गीयदूताः

13-39 yena ripuṇā tāny_uptāni sa śayatānaḥ | karttana-samayaś_ca jagataḥ śeṣaḥ | karttakāḥ svargīya-dūtāḥ

13-39 Der Feind, der sie sät, ist der Teufel. Die Ernte ist das Ende der Welt. Die Schnitter sind die Engel.

१३-४० यथा वन्ययवसानि संगृह्य दाह्यन्ते तथा जगतः शेषे भविष्यति

13-40 yathā vanyaya-vasāni saṃ-grhya dāhyante tathā jagataḥ śeṣe bhaviṣyati

13-40 Gleichwie man nun das Unkraut ausjätet und mit Feuer verbrennt, so wird's auch am Ende dieser Welt gehen:

१३-४१ अर्थान्मनुजसुतः स्वीयदूतान् प्रेषयिष्यति। तेन ते च तस्य राज्यात् सर्वान्

विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकानांश्च संगृह्य

13-41 arthān_manuja-sutaḥ sviya-dūtān preṣayisyati | tena te ca tasya rājyāt sarvān vighn-kāriṇo'dhārmika-lokānāṃś_ca saṃ-grhya

13-41 des Menschen Sohn wird seine Engel senden; und sie werden sammeln aus seinem Reich alle Ärgernisse und die da unrecht tun,

१३-४२ यत्र रोदनं दन्तघर्षणं च भवति तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति

13-42 yatra rodanaṃ danta-gharṣaṇam_ca bhavati tatrāgni-kuṇḍe ni_kṣepsyanti

13-42 und werden sie in den Feuerofen werfen; da wird sein Heulen und Zähneklappen.

१३-४३ तदानीं धार्मिकलोकाः स्वेषां पितृ राज्ये भास्कर इव तेजस्विनो भविष्यन्ति। श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्

13-43 tadāniṃ dhārmika-lokāḥ sveṣāṃ pitṛ rājye bhās-kara iva tejasvino bhaviṣyanti | śrotaṃ yasya śruti āsāte sa śṛṇuyāt

13-43 Dann werden die Gerechten leuchten wie die Sonne in ihres Vaters Reich. Wer Ohren hat zu hören, der höre!

१३-४४ अपरं च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपयति ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तत्क्षेत्रं क्रीणाति। स इव स्वर्गराज्यम्

13-44 अपरं च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपयति ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तत्क्षेत्रं क्रीणाति। स इव स्वर्गराज्यम्

13-44 Abermals ist gleich das Himmelreich einem verborgenem Schatz im Acker, welchen ein Mensch fand und verbarg ihn und ging hin vor Freuden über denselben und verkaufte alles, was er hatte, und kaufte den Acker.

१३-४५ अन्यच्च यो वणिगुत्तमां मुक्तां गवेषयन्महार्घां मुक्तां विलोक्य

13-45 anyac_ca yo vaṇig_uttamāṃ muktāṃ gaveṣayan_mahārghāṃ muktāṃ vi-lokya

13-45 Abermals ist gleich das Himmelreich einem Kaufmann, der gute Perlen suchte.

१३-४६ निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति । स इव स्वर्गराज्यम्

13-46 nija-sarvasvaṃ vi-kriya tāṃ kṛiṇāti | sa iva svarga-rājyam

13-46 Und da er eine köstliche Perle fand, ging er hin und verkaufte alles, was er hatte, und kaufte sie.

१३-४७ पुनश्च समुद्रे निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राह्यानाय इव स्वर्गराज्यम्

13-47 punaś_ca samudre ni-kṣiptaḥ sarva-prakāra-mīna-saṃgrāhyānāya iva svarga-rājyam

13-47 Abermals ist gleich das Himmelreich einem Netze, das ins Meer geworfen ist, womit man allerlei Gattung fängt.

१३-४८ तस्मिन् आनाये पूर्णे जना यथा रोद्धस्युत्तोल्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संगृह्य भाजनेषु

निदधते कुत्सितान् निक्षिपन्ति

13-48 tasmin ā-nāye pūrṇe janā yathā roddhasyuttolya sam-upa-viśya praśasta-mīnān saṃ-grhya bhājaneṣu ni_dadhate kutsitān ni_kṣipanti

13-48 Wenn es aber voll ist, so ziehen sie es heraus an das Ufer, sitzen und lesen die guten in ein Gefäß zusammen; aber die faulen werfen sie weg.

१३-४९ तथैव जगतः शेषे भविष्यति । फलतः स्वर्गीयदूता आगत्य

13-49 tathaiva jagataḥ śeṣe bhaviṣyati | phalataḥ svargiya-dūtā ā-gatya

13-49 Also wird es auch am Ende der Welt gehen: die Engel werden ausgehen und die Bösen von den Gerechten scheiden

१३-५० पुण्यवज्जनानां मध्यात् पापिनः पृथक्कृत्वा वह्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति । तत्र तौदनं दन्तैर्दन्तघर्षणं च भविष्यति

13-50 puṇyavaj_janānāṃ madhyāt pāpinaḥ pṛthak_kṛtvā vahni-kuṇḍe ni_kṣepsyanti | tatra rtodanaṃ dantair_danta-gharṣaṇaṃ ca bhaviṣyati

13-50 und werden sie in den Feuerofen werfen; da wird Heulen und Zähneklappen sein.

१३-५१ यीशुना ते पृष्टा युष्माभिः किमेतान्याख्यानान्यबुध्यन्त

13-51 yīśunā te pṛṣṭā yuṣmābhiḥ kim_etāny_ā-khyānāny_abudhyanta

13-51 Und Jesus sprach zu ihnen: Habt ihr das alles verstanden? Sie sprachen: Ja, HERR.

१३-५२ तदा ते प्रत्यवदन् सत्यं प्रभो । तदानीं स कथितवान् । निजभाण्डागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गृहस्थः स इव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः सर्व उपदेष्टारः

13-52 tadā te praty_avadan satyaṃ prabho | tadānīm sa kathitavān | nija-bhāṇḍāgārāt navīna-purātanāni vastūni nir_gamayati yo gṛha-sthaḥ sa iva svarga-rājyam_adhi śikṣitāḥ sarva upa-deṣṭāraḥ

13-52 Da sprach er: Darum ein jeglicher Schriftgelehrter, zum Himmelreich gelehrt, ist gleich einem Hausvater, der aus seinem Schatz Neues und Altes hervorbringt.

१३-५३ अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात्स्थानात्प्रतस्थे

13-53 anantaram yīśur_etāḥ sarvā dṛṣṭānta-kathāḥ sam-āpya tasmāt_sthānāt_pra_tasthe

13-53 Und es begab sich, da Jesus diese Gleichnisse vollendet hatte, ging er von dannen

१३-५४ अपरं स्वदेशमागत्य जनान्भजनभवन उपदिष्टवान् । ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त

एतस्यैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्यं कर्म च कस्माद् अजायत

13-54 aparaṃ sva-deśam_ā-gatya janān_bhajana-bhavana upa-diṣṭavān | te vi-smayaṃ gatvā kathitavanta etasyaitādṛśaṃ jñānam āścaryaṃ karma ca kasmād_ajāyata

13-54 und kam in seine Vaterstadt und lehrte sie in ihrer Schule, also auch, daß sie sich entsetzten und sprachen: Woher kommt diesem solche Weisheit und Taten?

१३-५५ किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो नहि । एतस्य मातुर्नाम च किं मरियम् नहि । एतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति

13-55 kim_ayaṃ sūtra-dhārasya putro na_hi | etasya mātur_nāma ca kiṃ mariyam na_hi | etasya bhaginyaś_ca kim_asmākaṃ madhye na santi

13-55 Ist er nicht eines Zimmermann's Sohn? Heißt nicht seine Mutter Maria? und seine Brüder Jakob und Joses und Simon und Judas?

१३-५६ तर्हि कस्मादयमेतानि लब्धवान्

13-56 tarhi kasmād_ayam_etāni labdhavān

13-56 Und seine Schwestern, sind sie nicht alle bei uns? Woher kommt ihm denn das alles?

१३-५७ इत्थं स तेषां विघ्नरूपो बभूव । ततो यीशुना निगदितम् । स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मन्यो भवति

13-57 ittham sa teṣāṃ vighna-rūpo babhūva | tato yīśunā nigaditam | svadeśīya-janānām madhyaṃ vinā bhaviṣyad-vādi kutrāpy_anyaत्र nāsammānyo bhavati

13-57 Und sie ärgerten sich an ihm. Jesus aber sprach zu ihnen: Ein Prophet gilt nirgend weniger denn in seinem Vaterland und in seinem Hause.

१३-५८ तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बह्वैश्वर्यकर्माणि न कृतवान्

13-58 teṣām_a-viśvāsa-hetoḥ sa tatra sthāne bahv_āścarya-karmāṇi na kṛtavān

13-58 Und er tat daselbst nicht viel Zeichen um ihres Unglaubens willen.

१४-१ तदानीं राजा हेरोद् यीशोर्यशः श्रुत्वा निजदासेयाञ्जगाद

14-1 tadāniṃ rājā herod yīśor_yaśaḥ śrutvā nija-dāseyāñ_jagāda

14-1 Zu der Zeit kam das Gerücht von Jesu vor den Vierfürsten Herodes.

१४-२ एष मज्जयिता योहन् प्रभितेभ्यस्तस्योत्थानात् तेनेत्थमद्भुतं कर्म प्रकाशयते

14-2 eṣa majjayitā yohan pra-bhitebhyas_tasyotthānāt tenettham_adbhutam karma pra_kāśyate

14-2 Und er sprach zu seinen Knechten: Dieser ist Johannes der Täufer; er ist von den Toten auferstanden, darum tut er solche Taten.

१४-३ पुरा हेरोद् निजभ्रातुः फिलिपो जायाया हेरोदीयाया अनुरोधाद् योहनं धारयित्वा बद्ध्वा कारायां स्थापितवान्

14-3 purā herod nija-bhrātuḥ philipo jāyāyā herodiyāyā anu-rodhād yohanaṃ dhārayitvā baddhvā kārayāṃ sthāpitavān

14-3 Denn Herodes hatte Johannes gegriffen und in das Gefängnis gelegt wegen der Herodias, seines Bruders Philippus Weib.

१४-४ यतो योहन् उक्तवान् । एतस्याः संग्रहो भवतो नोचितः

14-4 yato yohan uktavān | etasyāḥ saṃ-graho bhavato nocitaḥ

14-4 Denn Johannes hatte zu ihm gesagt: Es ist nicht recht, daß du sie habest.

१४-५ तस्मान्नृपतिस्तं हन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो बिभयां चकार । यतः सर्वे योहनं भविष्यद्वादिनं मेनिरे

14-5 tasmān_nṛ-patis_tam hantum_icchan_napi lokebhyo bibhayāṃ cakāra | yataḥ sarve yohanaṃ bhaviṣyad-vādinam menire

14-5 Und er hätte ihn gern getötet, fürchtete sich aber vor dem Volk; denn sie hielten ihn für einen Propheten.

१४-६ किंतु हेरोदो जन्माहीयमह उपस्थिते हेरोदीयाया दुहिता तेषां समक्षं नृतित्वा हेरोदमप्रीणयत्

14-6 kiṃ_tu herodo janmāhiyamaha upa-sthite herodiyāyā duhitā teṣāṃ sam-akṣam nṛtitvā herodam_aprīṇayat

14-6 Da aber Herodes seinen Jahrestag beging, da tanzte die Tochter der Herodias vor ihnen. Das gefiel Herodes wohl.

१४-७ तस्माद्भूपतिः शपथं कुर्वन् इति प्रत्यज्ञासीत् । त्वया यद्याच्यते तदेवाहं दास्यामि

14-7 tasmād_bhū-patiḥ śapatham kurvan iti praty_ajñāsīt | tvayā yad_yācyate tad_evāham dāsyāmi

14-7 Darum verhieß er ihr mit einem Eide, er wollte ihr geben, was sie fordern würde.

१४-८ सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बभाषे । मज्जयितुर्योहन उत्तमाङ्गं भाजने समानीय मह्यं विश्राणय

14-8 sā kumārī svīya-mātuḥ śikṣāṃ labdhā babhāṣe | majjayitur_yohana uttamāṅgam bhājane sam-ā-niya mahyam vi_śrāṇaya

14-8 Und wie sie zuvor von ihrer Mutter angestiftet war, sprach sie: Gib mir her auf einer Schüssel das Haupt Johannes des Täufers!

१४-९ ततो राजा शुशोच । किंतु भोजनायोपविशतां सङ्गिनां स्वकृतशपथस्य चानुरोधात् तत् प्रदातुम् आदिदेश

14-9 tato rājā śuśoca | kiṃ_tu bhojanāyopaviśatām saṅginām svakṛta-śapathasya cānu-rodhāt tat pra-dātum ā_dideśa
14-9 Und der König ward traurig; doch um des Eides willen und derer, die mit ihm zu Tische saßen, befahl er's ihr zu geben.

१४-१० पश्चात् कारां प्रति नरं प्रहित्य

14-10 paścāt kārām prati naram pra-hitya
14-10 Und schickte hin und enthauptete Johannes im Gefängnis.

१४-११ योहन उत्तमाङ्गं छित्त्वा तत् भाजन आनाय्य तस्यै कुमार्यै व्यश्राणयत् । ततः सा स्वजनन्याः समीपं तन्निनाय

14-11 yohana uttamāṅgaṃ chittvā tat bhājana ā-nāyya tasyai kumāryai vy_āśraṇayat | tataḥ sā sva-jananyāḥ samīpaṃ tan_nināya
14-11 Und sein Haupt ward hergetragen in einer Schüssel und dem Mägdlein gegeben; und sie brachte es ihrer Mutter.

१४-१२ पश्चाद्योहनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः संनिधिं ब्रजित्वा तद्वार्त्ता बभासिरे

14-12 paścād_yohanaḥ śiṣyā ā-gatya kāyaṃ nītvā śmaśāne sthāpayām_āsus_tato yīśoḥ saṃ-ni-dhiṃ vrajivā tad-vārttām babhāsire
14-12 Da kamen seine Jünger und nahmen seinen Leib und begruben ihn; und kamen und verkündigten das Jesus.

१४-१३ अनन्तरं यीशुरिति निशम्य नावा निर्जनस्थानम् एकाकी गतवान् । पश्चान्मानवास्तच्छ्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य पदैस्तत्पश्चाद् ईयुः

14-13 anantaram yīsur_iti ni-śamya nāvā nir-jana-sthānam ekāki gatavān | paścān_mānavās_tac_chrutvā nānā-nagarebhya ā-gatya padais_tat-paścād iyuḥ
14-13 Da das Jesus hörte, wich er von dannen auf einem Schiff in eine Wüste allein. Und da das Volk das hörte, folgte es ihm nach zu Fuß aus den Städten.

१४-१४ तदानीं यीशुर्बहिरागत्य महान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् तेषां पीडितजनान् निरामयाञ्चकार

14-14 tadāniṃ yīsur_bahir-ā-gatya mahāntaṃ janani-vahaṃ nir-īkṣya teṣu kāruṇikaḥ san teṣāṃ pīḍita-janān nir-āmayāñ_cakāra
14-14 Und Jesus ging hervor und sah das große Volk; und es jammerte ihn derselben, und er heilte ihre Kranken.

१४-१५ ततः परं संध्यायां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयां चक्रुः । इदं निर्जनस्थानं वेलाप्यवसन्नाः । तस्मान्मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं स्वार्थं भक्ष्याणि क्रेतुं च भवांस्तान् विसृशतु

14-15 tataḥ paraṃ saṃ-dhyāyām_śiṣyās_tad-antikam_ā-gatya kathayām_cakruḥ | idaṃ nir-jana-sthānaṃ velāpy_ava-sannāḥ | tasmān_manujān sva-sva-grāmaṃ gantuṃ svārthaṃ bhakṣyāṇi kretuṃ ca bhavāṃs_tān vi_sṛśatu
14-15 Am Abend aber traten seine Jünger zu ihm und sprachen: Dies ist eine Wüste, und die Nacht fällt herein; Laß das Volk von dir, daß sie hin in die Märkte gehen und sich Speise kaufen.

१४-१६ किंतु यीशुस्तानवादीत् । तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति । यूयमेव तान् भोजयत

14-16 kiṃ_tu yīśus_tān_avādīt | teṣāṃ gamane pra-yojanaṃ nāsti | yūyam_eva tān bhojayata
14-16 Aber Jesus sprach zu ihnen: Es ist nicht not, daß sie hingehen; gebt ihr ihnen zu essen.

१४-१७ तदा ते प्रत्यवदन् । अस्माकमत्र पूपपञ्चकं मीनद्वयं चास्ते

14-17 tadā te praty_avadan | asmākam_atra pūpa-pañcakaṃ mīna-dvayaṃ cāste
14-17 Sie sprachen: Wir haben hier nichts denn fünf Brote und zwei Fische.

१४-१८ तदानीं तेनोक्तं । तानि मदन्तिकमानयत

14-18 tadāniṃ tenoktaṃ | tāni mad-antikam_ā_nayata
14-18 Und er sprach: Bringet sie mir her.

१४-१९ अनन्तरं स मनुजान् यवसोपर्युपवेष्टुम् आज्ञापयामास । अपर तत् पूपपञ्चकं मीनद्वयं च गृह्णन् स्वर्गं प्रति निरीक्ष्येश्वरीयगुणान् अनूद्य भङ्क्त्वा शिष्येभ्यो दत्तवान् । शिष्याश्च लोकेभ्यो ददुः

14-19 anantaram sa manujān yavasopary_upa-veṣṭum ā-jñāpayām_āsa | apara tat pūpa-pañcakam mīna-dvayaṃ ca gṛhṇan svargam prati nir-ikṣyēśvarīya-guṇān anūdyā bhañktvā śiṣyebhyo dattavān | śiṣyās_ca lokebhyo daduḥ

14-19 Und er hieß das Volk sich lagern auf das Gras und nahm die fünf Brote und die zwei Fische, sah auf zum Himmel und dankte und brach's und gab die Brote den Jüngern, und die Jünger gaben sie dem Volk.

१४-२० ततः सर्वे भुक्त्वा परितृप्तवन्तः । ततस्तदवशिष्टभक्ष्यैः पूर्णान् द्वादशलकान् गृहीतवन्तः

14-20 tataḥ sarve bhuktvā pari-tṛptavantaḥ | tatas_tad-avaśiṣṭa-bhakṣyaiḥ pūrṇān dvādaśa-lakān gṛhītavantaḥ

14-20 Und sie aßen alle und wurden satt und hoben auf, was übrigblieb von Brocken, zwölf Körbe voll.

१४-२१ ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकांश्च विहाय प्रायेण पञ्च सहस्राणि पुमांस आसन्

14-21 te bhoktāraḥ strīr_bālakāṃś_ca vi-hāya prāyeṇa pañca sahasrāṇi pumāṃsa āsan

14-21 Die aber gegessen hatten waren, waren bei fünftausend Mann, ohne Weiber und Kinder.

१४-२२ तदनन्तरं यीशुर्लोकानां विसर्जनकाले शिष्यान् तरणिमारोढुं स्वाग्रे पारं यातुं च गाढमादिष्टवान्

14-22 tad-anantaram yīśur_lokānām vi-sarjana-kāle śiṣyān taraṇim_ā-roṭhum svāgre pāraṃ yātuṃ ca gāṭham_ā-diṣṭavān

14-22 Und alsbald trieb Jesus seine Jünger, daß sie in das Schiff traten und vor ihm herüberfuhren, bis er das Volk von sich ließe.

१४-२३ ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविक्ते प्रार्थयितुं गिरिमेकं गत्वा सन्ध्यां यावत्तत्रैकाकी स्थितवान्

14-23 tato lokesu vi-sṛṣṭeṣu sa vi-vikṭe prārthayituṃ girimekaṃ gatvā sandhyāṃ yāvat_tatraikāki sthitavān

14-23 Und da er das Volk von sich gelassen hatte, stieg er auf einen Berg allein, daß er betete. Und am Abend war er allein daselbst.

१४-२४ किंतु तदानीं सम्मुखवातत्वात् सरित्पतेर्मध्ये तरङ्गैस्तरणिर्दोलायमानाभवत्

14-24 kiṃ_tu tadāniṃ sam-mukha-vātatvāt sarit-pater_madhye taraṅgais_taraṇir_dolāyamānābhavāt

14-24 Und das Schiff war schon mitten auf dem Meer und litt Not von den Wellen; denn der Wind war ihnen zuwider.

१४-२५ तदा स यामिन्याश्चतुर्थप्रहरे पद्भ्यां व्रजन् तेषामन्तिकं गतवान्

14-25 tadā sa yāminyās_caturtha-prahare padbhyāṃ vrajan teṣām_antikaṃ gatavān

14-25 Aber in der vierten Nachtwache kam Jesus zu ihnen und ging auf dem Meer.

१४-२६ किंतु शिष्यास्तं सागरोपरि व्रजन्तं विलोक्य समुद्विग्ना जगदुः । एष भूत इति शङ्कमाना उच्चैः शब्दायां चक्रिरे च

14-26 kiṃ_tu śiṣyās_tam sāgaropari vrajantaṃ vi-lokya sam-ud-vignā jagaduḥ | eṣa bhūta iti śaṅkamānā uccaiḥ śabdāyām_cakrire ca

14-26 Und da ihn die Jünger sahen auf dem Meer gehen, erschranken sie und sprachen: Es ist ein Gespenst! und schrieen vor Furcht.

१४-२७ तदैव यीशुस्तानवदत् । सुस्थिरा भवत । मा भैष्ट । एषोऽहम्

14-27 tadaiva yīśus_tān_avadat | su-sthirā bhavata | mā bhaiṣṭa | eṣo'ham

14-27 Aber alsbald redete Jesus mit ihnen und sprach: Seid getrost, Ich bin's; fürchtet euch nicht!

१४-२८ ततः पितर इत्युक्तवान् । हे प्रभो यदि भवानेव तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्ञापयतु

14-28 tataḥ pitara ity_uktavān | he prabho yadi bhavān_eva tarhi māṃ bhavat-samīpaṃ yātuṃ_ā_jñāpayatu

14-28 Petrus aber antwortete ihm und sprach: HERR, bist du es, so heiß mich zu dir kommen auf dem Wasser.

१४-२९ ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरुह्य यीशोरन्तिकं प्राप्तुं तोयोपरि वव्राज

14-29 tataḥ tenādiṣṭaḥ pitaras_taraṇito'va-ruhya yīśor_antikaṃ prāptuṃ toyopari vavrāja

14-29 Und er sprach: Komm her! Und Petrus trat aus dem Schiff und ging auf dem Wasser, daß er zu Jesu käme.

१४-३० किंतु प्रचण्डं पवनं विलोक्य भयान् तोये मङ्कुम् आरेभे । तस्माद् उच्चैः शब्दायमानः कथितवान् । हे प्रभो मामवतु

14-30 kiṃ_tu pra-caṇḍam pavanaṃ vi-lokya bhayān toyē maṅkum_ā_rebhe | tasmād uccaiḥ śabdāyamaṇaḥ kathitavān | he prabho māṃ_avatu

14-30 Er sah aber einen starken Wind; da erschrak er und hob an zu sinken, schrie und sprach: HERR, hilf mir!

१४-३१ यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान् । ह स्तोकप्रत्ययिन् त्वं कुतः समशेथाः

14-31 yīśus_tat-kṣaṇāt karaṃ pra-sārya taṃ dharan uktavān | ha stoka-pratyayin tvam kutaḥ sam_aśethāḥ

14-31 Jesus reckte alsbald die Hand aus und ergriff ihn und sprach zu ihm: O du Kleingläubiger, warum zweifeltest du?

१४-३२ अनन्तरं तयोस्तरणिमारूढयोः पवनो निववृते

14-32 anantaram tayos_taranim_ā-rūḍhayoḥ pavano ni_vavṛte

14-32 Und sie traten in das Schiff, und der Wind legte sich.

१४-३३ तदानीं ये तरण्यामासन् । त आगत्य तं प्रणम्य कथितवन्तः यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः

14-33 tadāniṃ ye tarṇyām_āsan | ta ā-gatya taṃ pra-ṇamya kathitavantaḥ yathārthas_tvam_aveśvara-sutaḥ

14-33 Die aber im Schiff waren, kamen und fielen vor ihm nieder und sprachen: Du bist wahrlich Gottes Sohn!

१४-३४ अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेष्रानामकं नगरमुपतस्थुः

14-34 anantaram pāraṃ prāpya te gineṣran-nāmakaṃ nagaram_upa_tasthuḥ

14-34 Und sie schifften hinüber und kamen in das Land Genezareth.

१४-३५ तदा तत्रत्या जना यीशुं परिचीय तद्देशस्य चतुर्दिशो वार्तां प्रहित्य यत्र यावन्तः पीडिता

आसन् तावत एव तदन्तिकमानयामासुः

14-35 tadā tatratyā janā yīśuṃ pari-cīya tad-deśasya catur-diśo vārttām pra-hitya yatra yāvantaḥ pīḍitā āsan tāvata eva tad-antikam_ā-nayām_āsuḥ

14-35 Und da die Leute am selbigen Ort sein gewahr wurden, schickten sie aus in das ganze Land umher und brachten allerlei Ungesunde zu ihm

१४-३६ अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्प्रष्टुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं चक्रिरे । ते सर्व एव निरामया बभूवुः

14-36 aparaṃ tadīya-vasanasya granthi-mātraṃ spraṣṭuṃ vi-nīya yāvanto janās_tat sparśaṃ cakrire | te sarva eva nir-āmayā babhūvuḥ

14-36 und baten ihn, daß sie nur seines Kleides Saum anrührten. Und alle, die ihn anrührten, wurden gesund.

१५-१ अपरं यिरूशालमगरीयाः कतिपया अध्यापकाः फिरूशिनश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः

15-1 aparaṃ yirūśālam-nagariyāḥ katipayā adhyāpakāḥ phirūśinaś_ca yīśoḥ samīpam_ā-gatya kathayām_āsuḥ

15-1 Da kamen zu ihm die Schriftgelehrten und Pharisäer von Jerusalem und sprachen:

१५-२ तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकरैर्भक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लङ्घन्ते

15-2 tava śiṣyāḥ kim-artham a-pra-kṣālita-karair_bhakṣitvā param-parā-gataṃ prācīnānām vy-ava-hāraṃ laṅghante

15-2 Warum übertreten deine Jünger der Ältesten Aufsätze? Sie waschen ihre Hände nicht, wenn sie Brot essen.

१५-३ ततो यीशुः प्रत्युवाच । यूयं परम्परागतताचारेण कुत ईश्वराज्ञां लङ्घध्वे

15-3 tato yīśuḥ praty_uvāca | yūyaṃ param-parā-gatatācāreṇa kuta īśvarājñāṃ laṅghadhve

15-3 Er antwortete und sprach zu ihnen: Warum übertretet denn ihr Gottes Gebot um eurer Aufsätze willen?

१५-४ ईश्वर इत्याज्ञापयत् त्वं निजपितरौ संमन्येथाः । येन च निजपितरौ निन्द्येते स निश्चितं म्रियेत

15-4 īśvara ity_ājñāpayat tvam nija-pitarau saṃ_manyethāḥ | yena ca nija-pitarau nindyete sa niś-citaṃ mriyeta

15-4 Gott hat geboten: "Du sollst Vater und Mutter ehren; wer Vater und Mutter flucht, der soll des Todes sterben."

१५-५ किंतु यूयं वदथ यः स्वजनकं स्वजननीं वा वाक्यमिदं वदति युवां मत्तो यल्लभेथे तत् न्यविद्यत

15-5 kiṃ_tu yūyaṃ vadatha yaḥ sva-janakaṃ sva-jananiṃ vā vākyaṃ_idaṃ vadati yuvāṃ matto yal_labhethe tat ny_avidyata

15-5 Ihr aber lehret: Wer zum Vater oder Mutter spricht: "Es ist Gott gegeben, was dir sollte von mir zu Nutz kommen", der tut wohl.

१५-६ स निजपितरौ पुनर्न संमन्यते । इत्थं यूयं परम्परागतेन स्वेषामाचारेणेश्वरीयाज्ञां लुम्पथ

15-6 sa nija-pitarau punar_na saṃ_mansyate | itthaṃ yūyaṃ param-parā-gatena sveṣām_ācāreṇeśvariyaññāṃ lumpatha

15-6 Damit geschieht es, daß niemand hinfort seinen Vater oder seine Mutter ehrt, und also habt ihr Gottes Gebot aufgehoben um eurer Aufsätze willen.

१५-७ रे कपटिनः सर्वे यिशयियो युष्मानधि भविष्यद्वचनान्येतानि सम्यगुक्तवान्

15-7 re kapaṭinaḥ sarve yīśayiyo yuṣmān_adhi bhaviṣyad-vacanāny_etāni samyag_uktavān

15-7 Ihr Heuchler, wohl fein hat Jesaja von euch geweissagt und gesprochen:

१५-८ वदनैर्मनुजा एते समायान्ति मदन्तिकम् । तथाधरैर्मदीयं च मानं कुर्वन्ति ते नराः

15-8 vadanair_manujā ete sam_ā_yānti mad-antikam | tathādharair_madiyaṃ ca mānaṃ kurvanti te narāḥ

15-8 "Dies Volk naht sich zu mir mit seinem Munde und ehrt mich mit seinen Lippen, aber ihr Herz ist fern von mir;

१५-९ किंतु तेषां मनो मत्तो मत्तो विदूर एव तिष्ठति । शिक्षयन्तो विधीन् त्राज्ञा भजन्ते मां मुधैव ते

15-9 kiṃ_tu teṣāṃ mano matto matto vi-dūra eva tiṣṭhati | śikṣayanto vi-dhīn nr-ājñā bhajante māṃ mudhaiva te

15-9 aber vergeblich dienen sie mir, dieweil sie lehren solche Lehren, die nichts denn Menschengebote sind."

१५-१० ततो यीशुर्लोकान् आहूय प्रोक्तवान् । यूयं श्रुत्वा बुध्यध्वम्

15-10 tato yīśur_lokān ā-hūya proktavān | yūyaṃ śrutvā budhyadhvam

15-10 Und er rief das Volk zu sich und sprach zu ihm: Höret zu und fasset es!

१५-११ यन्मुखं प्रविशति तन्मनुजममेध्यं न करोति । किंतु यदास्यान्निर्गच्छति तदेव मानुषमेधीकरोति

15-11 yan-mukhaṃ pra_viśati tan_manujam_a-medhyaṃ na karoti | kiṃ_tu yadāsyān_nir_gacchati tad_eva mānuṣa-medhyī_karoti

15-11 Was zum Munde eingeht, das verunreinigt den Menschen nicht; sondern was zum Munde ausgeht, das verunreinigt den Menschen.

१५-१२ तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयां चक्रुः । एतां कथां श्रुत्वा फिरूशिना व्यरज्यन्त । तत् किं भवता ज्ञायते

15-12 tadānīm śiṣyā ā-gatya tasmai kathayāṃ cakruḥ | etāṃ kathāṃ śrutvā phirūśino vy_arajyanta | tat kiṃ bhavatā jñāyate

15-12 Da traten seine Jünger zu ihm und sprachen: Weißt du auch, daß sich die Pharisäer ärgerten, da sie das Wort hörten?

१५-१३ स प्रत्यवदत् । मम स्वर्गस्थः पिता यं कंचिदङ्कुरं नारोपयत् स उत्पाट्यते

15-13 sa praty_avadat | mama svarga-sthaḥ pitā yaṃ kaṃ_cid_aṅkuraṃ nāropayat sa ut_pāṭyate

15-13 Aber er antwortete und sprach: Alle Pflanzen, die mein himmlischer Vater nicht pflanzte, die werden ausgereutet.

१५-१४ ते तिष्ठन्तु ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका एव । यदन्धोऽन्धं पन्थानं दर्शयति तर्ह्युभौ गतं पततः

15-14 te tiṣṭhantu te andha-manujānām andha-mārga-darśakā eva | yad_andho'ndhaṃ panthānaṃ darśayati tarhy_ubhau gartte patataḥ

15-14 Lasset sie fahren! Sie sind blinde Blindenleiter. Wenn aber ein Blinder den andern leitet, so fallen sie beide in die Grube.

१५-१५ तदा पितरस्तं प्रत्यवदत् । दृष्टान्तमिममस्मान्बोधयतु

15-15 tadā pitaras_tam praty_avadat | dṛṣṭāntam_imam_asmān_bodhayatu

15-15 Da antwortete Petrus und sprach zu ihm: Deute uns dieses Gleichnis.

१५-१६ यीशुना प्रोक्तम् । यूयमद्य यावत्किमबोधाः स्थ ।

15-16 yīśunā proktam | yūyam_adya yāvat_kim_a-bodhāḥ stha |

15-16 Und Jesus sprach zu ihnen: Seid ihr denn auch noch unverständig?

१५-१७ कथाम् इमां किं न बुध्यध्वे । यदास्यं प्रविशति तद् उदरे पतन्बहिर्निर्याति

15-17 kathām imāṃ kiṃ na budhyadhve | yad_asyaṃ pra_viśati tad udare patan_bahir_nir_yāti

15-17 Merket ihr noch nicht, daß alles, was zum Munde eingeht, das geht in den Bauch und wird durch den natürlichen Gang ausgeworfen?

१५-१८ किंत्वास्याद्यन्निर्याति तदन्तःकरणान्निर्यातत्वान्मनुजममेध्यं करोति

15-18 kiṃ_tv_āsyād_yan_nir_yāti tad_antaḥ-karaṇān_nir-yāta-tvān_manujam_a-medhyaṃ karoti

15-18 Was aber zum Munde herausgeht, das kommt aus dem Herzen, und das verunreinigt den Menschen.

१५-१९ यतोऽन्तःकरणात् कुचिन्ता बधः पारदारिकता वेश्यागमनं चौर्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा चैतानि सर्वाणि निर्यान्ति

15-19 yato'ntaḥ-karaṇāt ku-cintā badhaḥ pāradārikatā veśyāgamaṇaṃ cauryaṃ mithyā-sākṣyam īśvara-nindā caitāni sarvāṇi nir_yānti

15-19 Denn aus dem Herzen kommen arge Gedanken: Mord, Ehebruch, Hurerei, Dieberei, falsch Zeugnis, Lästerung.

१५-२० एतानि मनुष्यानपवित्रीकुर्वन्ति । किंत्वप्रक्षालितकरेण भोजनं मनुजममेध्यं न करोति

15-20 etāni manuṣyān_a-pavitri_kurvanti | kiṃ_tv_a-pra-kṣālita-kareṇa bhojanaṃ manujam_a-medhyam na karoti
15-20 Das sind Stücke, die den Menschen verunreinigen. Aber mit ungewaschenen Händen essen verunreinigt den Menschen nicht.

१५-२१ अनन्तरं शीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय सोर्सीदोन्नगरयोः सीमामुपतस्थौ

15-21 anantaram śīśus_tasmāt sthānāt pra-sthāya sor-sīdon-nagarayoḥ simām_upa_tasthau
15-21 Und Jesus ging aus von dannen und entwich in die Gegend von Tyrus und Sidon.

१५-२२ तदा तत्सीमातः काचित् किनानीया योषिदागत्य तमुच्चैरुवाच । हे प्रभो दायूदः सन्तान ।
ममेका दुहितास्ते । सा भूतग्रस्ता सती महाक्लेशं प्राप्नोति मम दयस्व

15-22 tadā tat-sīmātaḥ kā_cit kināniyā yoṣid_ā-gatya tam_uccair_uvāca | he prabho dāyūdaḥ santāna | mamaikā duhitāste | sā bhūta-grastā satī mahā-kleśam prāpnoti mama dayasva

15-22 Und siehe, ein kanaanäisches Weib kam aus derselben Gegend und schrie ihm nach und sprach: Ach HERR, du Sohn Davids, erbarme dich mein! Meine Tochter wird vom Teufel übel geplagt.

१५-२३ किंतु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान् । ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासुः । एषा योषिदस्माकं
पश्चाद् उच्चैराहूयागच्छति । एनां विसृजतु

15-23 kiṃ_tu yīśu_tāṃ kim_api noktavān | tataḥ śiṣyā ā-gatya taṃ ni-vedayām_āsuḥ | eṣā yoṣid_asmākaṃ paścād uccair_ā-hūyā_gacchati | enāṃ vi_sṛjatu

15-23 Und er antwortete ihr kein Wort. Da traten zu ihm seine Jünger, baten ihn und sprachen: Laß sie doch von dir, denn sie schreit uns nach.

१५-२४ तदा स प्रत्यवदत् । इस्रायेल्गोत्रस्य हारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाहं प्रेषितोऽस्मि

15-24 tadā sa praty_avadat | isrāyel-gotrasya hārīta-meṣān vinā kasyāpy_anyasya samīpaṃ nāhaṃ preṣito'smi

15-24 Er antwortete aber und sprach: Ich bin nicht gesandt denn nur zu den verlorenen Schafen von dem Hause Israel.

१५-२५ ततः सा नारी समागत्य तं प्रणम्य जगाद । हे प्रभो मामुपकुरु

15-25 tataḥ sā nārī sam-ā-gatya taṃ pra-ṇamya jagāda | he prabho mām_upa_kuru

15-25 Sie kam aber und fiel vor ihm nieder und sprach: HERR, hilf mir!

१५-२६ स उक्तवान् । बालकानां भक्ष्यमादाय सारमेयेभ्यो दानं नोचितम्

15-26 sa uktavān | bālakānām bhakṣyam_ā-dāya sārameyebhyo dānaṃ nocitam

15-26 Aber er antwortete und sprach: Es ist nicht fein, daß man den Kindern ihr Brot nehme und werfe es vor die Hunde.

१५-२७ तदा सा बभाषे । हे प्रभो तत्सत्यं तथापि प्रभोर्मञ्चाद्यदुच्छिष्टं पतति तत्सारमेयाः खादन्ति

15-27 tadā sā babbhāṣe | he prabho tat_satyaṃ tathāpi prabhor_mañcād_yad_uc-chiṣṭam patati tat_sārameyāḥ khādanti

15-27 Sie sprach: Ja, HERR; aber doch essen die Hündlein von den Brosamlein, die von ihrer Herren Tisch fallen.

१५-२८ ततो यीशुः प्रत्यवदत् । हे योषित्व विश्वासो महान्तस्मात्तव मनोभिलषितं सिद्ध्यतु । तेन
तस्याः कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्

15-28 tato yīśuḥ praty_avadat | he yoṣit_tava vi-svāso mahān_tasmāt_tava manobhilaṣitam siddhyatu | tena tasyāḥ kanyā tasmin_neva daṇḍe nir-āmayābhavat

15-28 Da antwortete Jesus und sprach zu ihr: O Weib, dein Glaube ist groß! Dir geschehe, wie du willst. Und ihre Tochter ward gesund zu derselben Stunde.

१५-२९ अनन्तरं यीशस्तस्मात्स्थानात्प्रस्थाय गालील्सागरस्य संनिधिमागत्य धराधरआरुह्य
तत्रोपविवेश

15-29 anantaram yīśas_tasmāt_sthānāt_pra-sthāya gālil-sāgarasya saṃ-nidhim_ā-gatya dharādhara_ā-ruhya tatropa_viveśa

15-29 Und Jesus ging von da weiter und kam an das Galiläische Meer und ging auf einen Berg und setzte sich allda.

१५-३० पश्चाज्जननिवहो बहून् खञ्जान्धमूकशुष्ककरमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य
तच्चरणान्तिके स्थापयामासुः । ततः स तान् निरामयान् अकरोत्

15-30 paścāj_jana-nivaho bahūn khañjāndha-mūka-śuṣka-kara-manuṣān ā-dāya yīśoḥ samīpam_ā-gatya tac-caraṇāntike sthāpayām_āsuḥ | tataḥ sa tān nir-āmayān akarot

15-30 Und es kam zu ihm viel Volks, die hatten mit sich Lahme, Blinde, Stumme, Krüppel und viele andere und warfen sie Jesu vor die Füße, und er heilte sie,

१५-३१ इत्थं मूका वाक्यं वदन्ति शुष्कराः स्वास्थ्यमायान्ति पङ्गवो गच्छन्ति अन्धा वीक्षन्ते इति विलोक्य लोका विस्मयं मन्यमाना इस्रायेल ईश्वरं धन्यं बभाषिरे

15-31 itthaṃ mūkā vākyaṃ vadanti śuṣka-karāḥ svāsthya māyānti paṅgavo gacchanti andhā vīkṣante iti vi-lokya loka vi-smayaṃ manyamānā isrāyela īśvaraṃ dhanyaṃ babhāṣire

15-31 daß sich das Volk verwunderte, da sie sahen, daß die Stummen redeten, die Krüppel gesund waren, die Lahmen gingen, die Blinden sahen; und sie priesen den Gott Israels.

१५-३२ तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आहूय गदितवान् । एतज्जननिवहेषु मम दया जायते । एते दिनत्रयं मया साकं सन्ति । एषां भक्षवस्तु च किञ्चिदपि नास्ति । तस्मादहमेतानकृताहारान् न विस्रक्ष्यामि तथैव ते वर्त्ममध्ये क्लाम्येयुः

15-32 tadāniṃ yīśuḥ sva-śiṣyān ā-hūya gaditavān | etaj-jana-nivaheṣu mama dayā jāyate | ete dina-trayaṃ mayā sākaṃ santi | eṣāṃ bhakṣa-vastu ca kiṃ cid api nāsti | tasmād aham etān akṛtāhārān na vi-srakṣyāmi tathai va te vartma-madhye klāmyeyuḥ

15-32 Und Jesus rief seine Jünger zu sich und sprach: Es jammert mich des Volks; denn sie beharren nun wohl drei Tage bei mir und haben nichts zu essen; und ich will sie nicht ungegessen von mir lassen, auf daß sie nicht verschmachten auf dem Wege.

१५-३३ तदा शिष्या ऊचुः । एतस्मिन् प्रान्तरमध्य एतावतो मर्त्यान् तर्पयितुं वयं कुत्र पूपान् प्राप्स्यामः

15-33 tadā śiṣyā ūcuḥ | etasmin prāntara-madhyā etāvato martyān tarpayituṃ vayaṃ kutra pūpān prāpsyāmaḥ

15-33 Da sprachen seine Jünger zu ihm: Woher mögen wir so viel Brot nehmen in der Wüste, daß wir so viel Volks sättigen?

१५-३४ यीशुरपृच्छत् । युष्माकं निकटे कति पूपा आसते । त ऊचुः सप्तपूपा अल्पाः क्षुद्रमीनाश्च सन्ति

15-34 yīśur aprcchat | yuṣmākaṃ ni-kaṭe kati pūpā āsate | ta ūcuḥ sapta-pūpā alpāḥ kṣudra-mīnāś ca santi

15-34 Und Jesus sprach zu ihnen: Wie viel Brote habt ihr? Sie sprachen: Sieben und ein wenig Fischlein.

१५-३५ तदानीं स लोकनिवहं भूमावुपवेष्टुम् आदिश्य

15-35 tadāniṃ sa loka-nivahaṃ bhūmāv upa-veṣṭuṃ ā-diśya

15-35 Und er hieß das Volk sich lagern auf die Erde

१५-३६ तान् सप्तपूपान् मीनांश्च गृह्णन् ईश्वरीयगुणान् अनूद्य भङ्क्त्वा शिष्येभ्यो ददौ । शिष्या लोकेभ्यो ददुः

15-36 tān sapta-pūpān mīnāś ca gṛhṇan īśvariya-guṇān anūdyā bhanktvā śiṣyebhyo dadau | śiṣyā lokebhyo daduḥ

15-36 und nahm die sieben Brote und die Fische, dankte, brach sie und gab sie seinen Jüngern; und die Jünger gaben sie dem Volk.

१५-३७ ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तवन्तः । तदवशिष्टभक्ष्येण सप्तडलकान् परिपूर्य संजगृहुः

15-37 tataḥ sarve bhuktvā tṛptavantaḥ | tad-avaśiṣṭa-bhakṣyeṇa sapta-ḍalakān pari-pūrya saṃ jagṛhuḥ

15-37 Und sie aßen alle und wurden satt; und hoben auf, was übrig blieb von Brocken, sieben Körbe voll.

१५-३८ ते भोक्तारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण चतुःसहस्राणि पुरुषा आसन्

15-38 te bhoktāro yoṣito bālakāś ca vi-hāya prāyeṇa catuḥ-sahasrāṇi puruṣā āsan

15-38 Und die da gegessen hatten, derer waren viertausend Mann, ausgenommen Weiber und Kinder.

१५-३९ ततः परं स जननिवहं विसृज्य तरणिमारुह्य मगदलाप्रदेशं गतवान्

15-39 tataḥ paraṃ sa jana-nivahaṃ vi-sṛjya taraṇim ā-ruhya magdalā-pra-deśaṃ gatavān

15-39 Und da er das Volk hatte von sich gelassen, trat er in ein Schiff und kam in das Gebiet Magdalas.

१६-१ तदानीं फिरूशिनः सिदूनकिनश्चागत्य तं परीक्षितुं नभसीयं किञ्चन लक्ष्म दर्शयितुं तस्मै निवेदयामासुः

16-1 tadāniṃ phirūśinaḥ sidūnakiṇāś cā-gatya taṃ pariṣṭituṃ nabhasīyaṃ kiṃ cana lakṣma darśayituṃ tasmai ni-vedayāṃ āsuḥ

16-1 Da traten die Pharisäer und Sadduzäer zu ihm; die versuchten ihn und forderten, daß er sie ein Zeichen vom Himmel sehen ließe.

१६-२ ततः स उक्तवान्। सन्ध्यायां नभसो रक्तत्वाद् यूयं वदथ। श्वो निर्मलं दिनं भविष्यति

16-2 tataḥ sa uktavān | sandhyāyām nabhaso raktatvād yūyaṃ vadatha | śvo nir-malaṃ dinaṃ bhaviṣyati

16-2 Aber er antwortete und sprach: Des Abends sprecht ihr: Es wird ein schöner Tag werden, denn der Himmel ist rot;

१६-३ प्रातःकालेन च नभसो रक्तत्वान्मलिनत्वाच्च वदथ झञ्झाद्य भविष्यति। हे कपटिनो यदि यूयम् अन्तरीक्षस्य लक्ष्म बोद्धुं शक्नुथ तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोद्धुं न शक्नुथ

16-3 prātaḥ-kālena ca nabhaso raktatvān_malinatvāc_ca vadatha jhañjhādya bhaviṣyati | he kapaṭino yadi yūyam antarīkṣasya lakṣma boddhuṃ śaknutha tarhi kālasyaītasya lakṣma katham boddhuṃ na śknutha

16-3 und des Morgens sprecht ihr: Es wird heute Ungewitter sein, denn der Himmel ist rot und trübe. Ihr Heuchler! über des Himmels Gestalt könnt ihr urteilen; könnt ihr denn nicht auch über die Zeichen dieser Zeit urteilen?

१६-४ एतत्कालस्य दुष्टो व्यभिचारी च वंशो लक्ष्म गवेषयति। किंतु यूनसो भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनान्यत् किमपि लक्ष्म तान्न दर्शयिष्यते। तदानीं स तान्विहाय प्रतस्थे

16-4 etat-kālasya duṣṭo vy_abhi-cārī ca vaṃśo lakṣma gaveṣayati | kiṃ_tu yūnaso bhaviṣyad-vādinō lakṣma vinānyat kim_āpi lakṣma tān_na darśayiṣyate | tadānīm sa tān_vi-hāya pra_tasthe

16-4 Diese böse und ehebrecherische Art sucht ein Zeichen; und soll ihr kein Zeichen gegeben werden denn das Zeichen des Propheten Jona. Und er ließ sie und ging davon.

१६-५ अनन्तरमन्यपारगमनकाले तस्य शिष्याः पूपमानेतुं विस्मृतन्तः

16-5 anantaram_anya-pāra-gamana-kāle tasya śiṣyāḥ pūpam_ā-netuṃ vi-smṛtantaḥ

16-5 Und da seine Jünger waren hinübergefahren, hatten sie vergessen, Brot mit sich zu nehmen.

१६-६ यीशुस्तानवादीत्। यूयं फिरूशिनां सिदूकिनां च किण्वं प्रति सावधानाः सतर्काश्च भवत

16-6 yīśus_tān_āvadīt | yūyaṃ phirūśināṃ sidūkināṃ ca kiṇvaṃ prati sāvadhānāḥ sa-tarkāś_ca bhavata

16-6 Jesus aber sprach zu ihnen: Sehet zu und hütet euch vor dem Sauerteig der Pharisäer und Sadduzäer!

१६-७ तेन ते परम्परं विविच्य कथयितुमारेभिरे। वयं पूपानानेतुं विस्मृतन्त एतत्कारणाद् इति कथयति

16-7 tena te param-param vi-vicya kathayitum_ā_rebhire | vayaṃ pūpān_ā-netuṃ vi-smṛtanta etat-kāraṇād iti kathayati

16-7 Da dachten sie bei sich selbst und sprachen: Das wird's sein, daß wir nicht haben Brot mit uns genommen.

१६-८ किंतु यीशुस्तद् विज्ञाय तानवोचत्। हे स्तोकविश्वासिनो यूयं पूपानानयनमधि कुतः

परम्परमेतद् विविङ्क्थ

16-8 kiṃ_tu yīśus_tad vi-jñāya tān_avocat | he stoka-viśvāsino yūyaṃ pūpān_ā-nayanam_adhi kutaḥ param-param_etad vi_vinṅktha

16-8 Da das Jesus merkte, sprach er zu ihnen: Ihr Kleingläubigen, was bekümmert ihr euch doch, daß ihr nicht habt Brot mit euch genommen?

१६-९ युष्माभिः किमद्यापि न ज्ञायते। पञ्चभिः पूपैः पञ्चसहस्रपुरुषेषु भोजितेषु भक्ष्योच्छिष्टपूर्णान् कति डलकान् समगृह्णीत

16-9 yuṣmābhiḥ kim_adyāpi na jñāyate | pañcabhiḥ pūpaiḥ pañca-sahasra-puruṣeṣu bhojiteṣu bhakṣyocchiṣṭa-pūrṇān kati ḍalakān sam_agrṇhīta

16-9 Vernehmet ihr noch nichts? Gedenket ihr nicht an die fünf Brote unter die fünftausend und wie viel Körbe ihr da aufhobt?

१६-१० तथा सप्तभिः पूपैश्चतुःसहस्रपुरुषेषु भोजितेषु कति डलकान् समगृह्णीत तत्किं युष्माभिर्न स्मर्यते

16-10 tathā saptabhiḥ pūpaiś_catuḥ-sahasra-puruṣeṣu bhojiteṣu kati ḍalakān sam_agrṇhīta tat_kiṃ yuṣmābhir_na smaryate

16-10 auch nicht an die sieben Brote unter die viertausend und wie viel Körbe ihr da aufhobt?

१६-११ तस्मात् फिरूशिनां सिदूकिनां च किण्वं प्रति सावधानास्तिष्ठत। कथामिमाम् अहं पूपानधि नाकथयम्। एतद् यूयं कुतो न बुध्यध्वे

16-11 tasmāt phirūśināṃ sidūkināṃ ca kiṇvaṃ prati sāvadhānās_tiṣṭhata | kathām_imām ahaṃ pūpān_adhi nākathayam | etad yūyaṃ kuto na budhyadhve

16-11 Wie, versteht ihr denn nicht, daß ich euch nicht sage vom Brot, wenn ich sage: Hütet euch vor dem Sauerteig der Pharisäer und Sadduzäer!

१६-१२ तदानीं पूषकिण्वं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति नोक्त्वा फिरूशिनां सिदूकिनां च उपदेशं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति कथितवान् इति तैबोधि

16-12 tadāniṃ pūpa-kiṅvaṃ prati sāvadhānās-tiṣṭhateti noktvā phirūśināṃ sidūkināṃ ca upa-deśaṃ prati sāvadhānās-tiṣṭhateti kathitavān iti tai_abodhi

16-12 Da verstanden sie, daß er nicht gesagt hatte, daß sie sich hüten sollten vor dem Sauerteig des Brots, sondern vor der Lehre der Pharisäer und Sadduzäer.

१६-१३ अपरं च यीशुः कैसरियाफिलिपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत् । योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः । लोकैरहं किमुच्ये । तदानीं ते कथितवन्तः

16-13 aparaṃ ca yīśuḥ kaisariyā-philipi-pradeśaṃ ā-gatya śiṣyān aprcchat | yo'haṃ manuja-sutaḥ so'haṃ kaḥ | lokair_ahaṃ kim_ucye | tadāniṃ te kathitavantaḥ

16-13 Da kam Jesus in die Gegend der Stadt Cäsarea Philippi und fragte seine Jünger und sprach: Wer sagen die Leute, daß des Menschen Sohn sei?

१६-१४ केचिद् वदन्ति त्वं मज्जयिता योहन् । केचिद्वदन्ति त्वं एलियः । केचिच्च वदन्ति त्वं यिरिमियो वा कश्चिद् भविष्यद्वादीति

16-14 ke_cid vadanti tvam majjayitā yohan | ke_cid vadanti tvam eliyaḥ | ke_cic_ca vadanti tvam yirimiyo vā kaś_cid bhaviṣyad-vādīti

16-14 Sie sprachen: Etliche sagen, du seist Johannes der Täufer; die andern, du seist Elia; etliche du seist Jeremia oder der Propheten einer.

१६-१५ पश्चात् स तान् पप्रच्छ । यूयं मां कं वदथ

16-15 paścāt sa tān papraccha | yūyaṃ māṃ kaṃ vadatha

16-15 Er sprach zu ihnen: Wer sagt denn ihr, daß ich sei?

१६-१६ ततः शिमोन् पितर उवाच । त्वममरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्रः

16-16 tataḥ śimon pitara uvāca | tvam_amaresvarasyābhiṣikta-putraḥ

16-16 Da antwortete Simon Petrus und sprach: Du bist Christus, des lebendigen Gottes Sohn!

१६-१७ ततो यीशुः कथितवान् । हे यूनासः पुत्र शिमोन् त्वं धन्यः यतः कोऽपि मनुजस्त्वय्येतज्ज्ञानं नोदपादयत् । किंतु मम स्वर्गस्थः पितोदपादयत्

16-17 tato yīśuḥ kathitavān | he yūnasaḥ putra śimon tvam dhanyaḥ yataḥ koḥpi manujas_tvayy_etaj_jñānaṃ nodapādayat | kiṃ_tu mama svarga-sthaḥ pitodapādayat

16-17 Und Jesus antwortete und sprach zu ihm: Selig bist du, Simon, Jona's Sohn; denn Fleisch und Blut hat dir das nicht offenbart, sondern mein Vater im Himmel.

१६-१८ अतोऽहं त्वां वदामि । त्वं पितरः प्रस्तरः । अहं च तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमण्डलीं निर्मास्यामि । तेन निरयो बलात् तां पराजेतुं न शक्यति

16-18 ato'haṃ tvāṃ vadāmi | tvam pitaraḥ (prastaraḥ) | ahaṃ ca tasya prastarasypari sva-maṇḍalīṃ nir_māsyāmi | tena nir-ayo balāt tāṃ parā-jetum na śkṣyati

16-18 Und ich sage dir auch: Du bist Petrus, und auf diesen Felsen will ich bauen meine Gemeinde, und die Pforten der Hölle sollen sie nicht überwältigen.

१६-१९ अहं तुभ्यं स्वर्गीयराज्यस्य कुञ्चिकां दास्यामि । तेन यत्किंचन त्वं पृथिव्यां भन्त्स्यसि तत्स्वर्गे भन्त्स्यते । यच्च किंचन मह्यां मोक्ष्यसि तत्स्वर्गे मोक्ष्यते

16-19 ahaṃ tubhyaṃ svargīya-rājyasya kuñcīkāṃ dāsyāmi | tena yat_kiṃ_cana tvam pṛthivyāṃ bhantsyasi tat-svarge bhantsyate | yac_ca kiṃ_cana mahyāṃ mokṣyasi tat_svarge mokṣyate

16-19 Und ich will dir des Himmelsreichs Schlüssel geben: alles, was du auf Erden binden wirst, soll auch im Himmel gebunden sein, und alles, was du auf Erden lösen wirst, soll auch im Himmel los sein.

१६-२० पश्चात् स शिष्यानादिशत् । अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कस्मैचिदपि यूयं मा कथयत

16-20 paścāt sa śiṣyān_ādiśat | aham_abhiṣikto yīśur_iti kathāṃ kasmai_cid_api yūyaṃ mā kathayata

16-20 Da verbot er seinen Jüngern, daß sie niemand sagen sollten, daß er, Jesus, der Christus wäre.

१६-२१ अन्यच्च यिरूशालमगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रधानयाजकेभ्य उपाध्यायेभ्यश्च
बहुदुःखभोगस्तैर्हतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानं च ममावश्यकम् एताः कथा यीशुस्तत्कालमारभ्य शिष्यान्
ज्ञापयितुम् आरब्धवान्

16-21 anyac ca yirūśālam-nagaram gatvā prācīna-lokebhyḥ pradhāna-yājakebhya upādhyāyebhyaś ca bahu-duḥkha-
bhogas tair hatatvaṃ tṛtiya-dīne punar ut-thānaṃ ca mamāvaśyakam etāḥ kathā yīśu tat-kālam ā-rabhya śiṣyān
jñāpayitum ā-rabdhavān

16-21 Von der Zeit an fing Jesus an und zeigte seinen Jüngern, wie er müßte hin gen Jerusalem gehen und viel leiden
von den Ältesten und Hohenpriestern und Schriftgelehrten und getötet werden und am dritten Tage auferstehen.

१६-२२ तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान् । हे प्रभो तत्तत्त्वो दूरं यातु । त्वां
प्रति कदापि न घटिष्यते

16-22 tadānīm pitaras tasya karaṃ dhṛtvā tarjayitvā kathayitum ā-rabdhavān | he prabho tat tadvatto dūraṃ yātu | tvān
prati kadāpi na ghaṭiṣyate

16-22 Und Petrus nahm ihn zu sich, fuhr ihn an und sprach: HERR, schone dein selbst; das widerfahre dir nur nicht!

१६-२३ किंतु स वदनं परावृत्य पितरं जगाद । हे विघ्नकारिन् मत्सम्मुखाद् दूरीहव । त्वं मां बाधसे ।
ईश्वरीयकार्यान्मानुषीयकार्यं तुभ्यं रोचते

16-23 kiṃ tu sa vadaṇaṃ parā-vṛtya pitarāṃ jagāda | he vighna-kārin mat-sam-mukhād dūrihava | tvāṃ māṃ bādhasē
| īśvarīya-kāryān mānuṣīya-kāryaṃ tubhyaṃ rocate

16-23 Aber er wandte sich um und sprach zu Petrus: Hebe dich, Satan, von mir! du bist mir ärgerlich; denn du meinst
nicht was göttlich, sondern was menschlich ist.

१६-२४ अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् । यः कश्चिन्मम पश्चाद्गामी भवितुम् इच्छति स स्वं
दाम्यतु तथा स्वक्रुशं गृह्णन् मत्पश्चादायातु

16-24 anantaram yīśuḥ sviya-śiṣyān uktavān | yaḥ kaś cin mama paścād-gāmi bhavitum icchati sa svaṃ dāmyatu tathā
sva-kruśaṃ gṛhṇan mat-paścād ā-yātu

16-24 Da sprach Jesus zu seinen Jüngern: Will mir jemand nachfolgen, der verleugne sich selbst und nehme sein Kreuz
auf sich und folge mir.

१६-२५ यतो यः प्राणान्नक्षितुमिच्छति स तान् हारयिष्यति । किंतु यो मदर्थं निजप्राणान् हारयति स
तान् प्राप्स्यति

16-25 yato yaḥ prāṇān rakṣitum icchati sa tān hārayiṣyati | kiṃ tu yo mad-arthaṃ nija-prāṇān hārayati sa tān prāpsyati

16-25 Denn wer sein Leben erhalten will, der wird's verlieren; wer aber sein Leben verliert um meinetwillen, der wird's
finden.

१६-२६ मानुषो यदि सर्वं जगल्लभते निजप्राणान् हारयति तर्हि तस्य को लाभः । मनुजो निजप्राणानां
विनिमयेन वा किं दातुं शक्नोति

16-26 mānuṣo yadi sarvaṃ jagal labhate nija-prāṇān hārayati tarhi tasya ko lābhaḥ | manujo nija-prāṇānāṃ vi-ni-
mayena vā kiṃ dātuṃ śaknoti

16-26 Was hülfe es dem Menschen, so er die ganze Welt gewönne und nähme Schaden an seiner Seele? Oder was kann
der Mensch geben, damit er seine Seele wieder löse?

१६-२७ मनुजसुतः स्वदूतैः साकं पितुः प्रभावेणागमिष्यति । तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारात् फलं
दास्यति

16-27 manuja-sutaḥ sva-dūtaiḥ sākaṃ pituḥ pra-bhāvenāgamīṣyati | tadā prati-manujaṃ sva-sva-karmānusārāt phalaṃ
dāsyati

16-27 Denn es wird geschehen, daß des Menschen Sohn komme in der Herrlichkeit seines Vaters mit seinen Engeln;
und alsdann wird er einem jeglichen vergelten nach seinen Werken.

१६-२८ अहं युष्मान् तथ्यं वच्मि । सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति ।
एतादृशाः कतिपयजना अत्रापि दण्डायमानाः सन्ति

16-28 ahaṃ yuṣmān tathyāṃ vacmi | sa-rājyaṃ manuja-sutam ā-gataṃ na paśyānto mṛtyuṃ na svādiṣyanti | etādṛśāḥ
katipaya-janā atrāpi daṇḍāyamānāḥ santi

16-28 Wahrlich ich sage euch: Es stehen etliche hier, die nicht schmecken werden den Tod, bis daß sie des Menschen
Sohn kommen sehen in seinem Reich.

१७-१ अनन्तरं षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्सहजं योहनं च गृह्णन् उच्चाद्रेर्विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रूपमन्यद्वधार

17-1 anantaram ṣaḍ-dinebhyḥ param yīśuḥ pitarāṃ yākūbāṃ tat-sahajāṃ yohanāṃ ca gr̥hṇan uccādrer_vi-vikta-sthānam ā-gatya teṣāṃ sam-akṣaṃ rūpam_anyaḍ_dadhāra

17-1 Und nach sechs Tagen nahm Jesus zu sich Petrus und Jakobus und Johannes, seinen Bruder, und führte sie beiseits auf einen hohen Berg.

१७-२ तेन तदास्यं तेजस्वि तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरमभवत्

17-2 tena tadāsyāṃ tejasvi tadābharaṇam ā-lokavat pāṇḍaram_abhavat

17-2 Und er ward verklärt vor ihnen, und sein Angesicht leuchtete wie die Sonne, und seine Kleider wurden weiß wie ein Licht.

१७-३ अन्यच्च तेन साकं संलपन्तौ मूसा एलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः

17-3 anyac_ca tena sākaṃ saṃ-lapantau mūsā eliyaś_ca tebhyo darśanaṃ dadatuḥ

17-3 Und siehe, da erschienen ihnen Mose und Elia; die redeten mit ihm.

१७-४ तदानीं पितरो यीशुं जगाद । हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा । यदि भवतानुमन्यते तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् एलियार्थं चैकं इति त्रीणि दूष्याणि निर्माम

17-4 tadāniṃ pitaro yīśuṃ jagāda | he prabho sthitiṛ_atrāsmākaṃ śubhā | yadi bhavatānu_manyate tarhi bhavad-artham_ekam mūsārtham_ekam eliyārtham_caikaṃ iti trīṇi dūṣyāṇi nir_māma

17-4 Petrus aber antwortete und sprach zu Jesu: HERR, hier ist gut sein! Willst du, so wollen wir hier drei Hütten machen: dir eine, Mose eine und Elia eine.

१७-५ एतत्कथनकाल एक उज्ज्वलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान् । वारिदाद् एषा नभसीया वाग्बभूव । ममायं प्रियः पुत्रः । अस्मिन् मम महासन्तोष एतस्य वाक्यं यूयं निशामयत

17-5 etat-kathana-kāla eka uj-jvalaḥ payodas_ṭeṣām_upari chāyāṃ kṛtavān | vāri-dād eṣā nabhasiyā vāg_babhūva | mamāyāṃ priyaḥ putraḥ | asmin mama mahā-santoṣa etasya vākyaṃ yūyaṃ ni_śamayata

17-5 Da er noch also redete, siehe, da überschattete sie eine lichte Wolke. Und siehe, eine Stimme aus der Wolke sprach: Dies ist mein lieber Sohn, an welchem ich Wohlgefallen habe, den sollt ihr hören!

१७-६ किंतु वाचमेतां शृण्वन्त एव शिष्या भृशं शङ्कमाना न्युब्जा न्यपतन्

17-6 kiṃ_tu vācam_etāṃ śṛṇvanta eva śiṣyā bhṛśaṃ śaṅkamānā ny_ubjā ny_apatan

17-6 Da das die Jünger hörten, fielen sie auf ihr Angesicht und erschraaken sehr.

१७-७ तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशनुवाच । उत्तिष्ठत मा भैष्ट

17-7 tadā yīśur_ā-gatya teṣāṃ gātrāṇi spṛśan_uvāca | ut_tiṣṭhata mā bhaiṣṭa

17-7 Jesus aber trat zu ihnen, rührte sie an und sprach: Stehet auf und fürchtet euch nicht!

१७-८ तदानीं नेत्राण्युन्मील्य यीशुं विना कमपि न ददृशुः

17-8 tadāniṃ netrāṇy_un-mīlya yīśuṃ vinā kam_api na dadṛśuḥ

17-8 Da sie aber ihre Augen aufhoben, sahen sie niemand denn Jesum allein.

१७-९ ततः परम् अद्रेरवरोहणकाले यीशुस्तान् इत्यादिदेश । मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते तावद्युष्माभिरेतद्दर्शनं कस्मैचिदपि न कथयितव्यम्

17-9 tataḥ param adrer_ava-rohaṇa-kāle yīśuḥ_tān ity_ā_dideśa | manuja-sutasya mṛtānāṃ madhyād_ut-thānaṃ yāvan_na jāyate tāvad_yuṣmābhir_etad-darśanaṃ kasmai_cid_api na kathayitavyam

17-9 Und da sie vom Berge herabgingen, gebot ihnen Jesus und sprach: Ihr sollt dies Gesicht niemand sagen, bis das des Menschen Sohn von den Toten auferstanden ist.

१७-१० तदा शिष्यास्तं पप्रच्छ । प्रथमम् एलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते

17-10 tadā śiṣyās_tam papraccha | prathamam eliya ā_yāsyatīti_kuta upādhyāyair_ucyate

17-10 Und seine Jünger fragten ihn und sprachen: Was sagen denn die Schriftgelehrten, Elia müsse zuvor kommen?

१७-११ ततो यीशुः प्रत्यवादीत् । एलियः प्रागेत्य सर्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं

17-11 tato yīśuḥ praty_avādīt | eliyaḥ prāg-etya sarvāṇi sādhaiṣyatīti satyaṃ

17-11 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Elia soll ja zuvor kommen und alles zurechtbringen.

१७-१२ किंत्वहं युष्मान्वचिम् । एलिय एत्य गतः । ते तमपरिचित्य तस्मिन्यथेच्छं व्यवजहुः ।

मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग्दुःखं भोक्तव्यम्

17-12 kiṃ_tv_aḥaṃ yuṣmān_vacmi | eliya etya gataḥ | te tam_a-pari-citya tasmin_yathecchaṃ vy_ava_jahruḥ | manuja-sutenāpi teṣāṃ_antike tādr̥g_duḥkhaṃ bhoktavyam

17-12 Doch ich sage euch: Es ist Elia schon gekommen, und sie haben ihn nicht erkannt, sondern haben an ihm getan, was sie wollten. Also wird auch des Menschen Sohn leiden müssen von ihnen.

१७-१३ तदानीं स मज्जयितारं योहनम् अधि कथामेतां व्याहृतवान् । इत्थं तच्छिष्या बुबुधिरे

17-13 tadāniṃ sa majjayitāraṃ yohanam adhi kathāṃ_etāṃ vy-ā-hṛtavān | itthaṃ tac-chiṣyā bubudhire

17-13 Da verstanden die Jünger, daß er von Johannes dem Täufer zu ihnen geredet hatte.

१७-१४ पश्चात्तेषु जननिवहस्यान्तिकमागतेषु कश्चिन्मनुजस्तदन्तिकमेत्य जानूनी पातयित्वा कथितवान्

17-14 paścāt_teṣu jana-nivahasāntikam_ā-gateṣu kaś_cin_manujas_tad-antikam_etya jānūnī pātayitvā kathitavān

17-14 Und da sie zu dem Volk kamen, trat zu ihm ein Mensch und fiel ihm zu Füßen

१७-१५ हे प्रभो मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु । सोऽपस्मारामयेन भृशं व्यथितः सन् पुनः पुनर्वह्नौ

मुहुर्जलमध्ये पतति

17-15 he prabho mat-putraṃ prati kṛpāṃ vi_dadhātu | so'pa-smārāmayena bhṛśaṃ vyathitaḥ san punaḥ punar_vahnau muhur_jala-madhye patati

17-15 und sprach: HERR, erbarme dich über meinen Sohn! denn er ist mondsüchtig und hat ein schweres Leiden: er fällt oft ins Feuer und oft ins Wasser;

१७-१६ तस्माद्भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किंतु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः

17-16 tasmād_bhavataḥ śiṣyāṇāṃ samīpe tam_ā-nayaṃ kiṃ_tu te taṃ svāsthaṃ kartuṃ na śaktāḥ

17-16 und ich habe ihn zu deinen Jüngern gebracht, und sie konnten ihm nicht helfen.

१७-१७ तदा यीशुः कथितवान् । रे अविश्वासिनः । रे विपथगामिनः । पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं संनिधौ स्थास्यामि । कतिकालान् वा युष्मान् सहिष्ये

17-17 tadā yīśuḥ kathitavān | re a-viśvāsinaḥ | re vi-patha-gāminaḥ | punaḥ kati-kālān aḥaṃ yuṣmākaṃ saṃ-nidhau sthāsyāmi | kati-kālān vā yuṣmān sahiṣye

17-17 Jesus aber antwortete und sprach: O du ungläubige und verkehrte Art, wie lange soll ich bei euch sein? wie lange soll ich euch dulden? Bringt ihn hierher!

१७-१८ तमत्र ममान्तिकमानय । पश्चाद्दीशुना तर्जित एव स भूतस्तं विहाय गतवान् । तद्वण्ड एव स

बालको निरामयोऽभूत्

17-18 tam_atra mamāntikam_ā-naya | paścād_yīśunā tarjita eva sa bhūtas_taṃ vi-hāya gatavān | tad-daṇḍa eva sa bālako nir-āmayo'bhūt

17-18 Und Jesus bedrohte ihn; und der Teufel fuhr aus von ihm, und der Knabe ward gesund zu derselben Stunde.

१७-१९ ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बभाषिरे । कुतो वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः

17-19 tataḥ śiṣyā guptaṃ yīśuṃ_upāgatya babhāṣire | kuto vayaṃ taṃ bhūtaṃ tyājayituṃ na śaktāḥ

17-19 Da traten zu ihm seine Jünger besonders und sprachen: Warum konnten wir ihn nicht austreiben?

१७-२० यीशुना ते प्रोक्ताः युष्माकमप्रत्ययात् । युष्मानहं तथ्यं वचिम् । यदि युष्माकं सर्षेकमात्रोऽपि विश्वासो जायते तर्हि युष्माभिरस्मिञ्शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याहीति ब्रूते स तदैव चलिष्यति ।

युष्माकं किमप्यसाध्यं च कर्म न स्थास्यति

17-20 yīśunā te proktāḥ yuṣmākam_a-pratyayāt | yuṣmān_aḥaṃ tathyaṃ vacmi | yadi yuṣmākaṃ sarṣeika-mātro'pi viśvāso jāyate tarhi yuṣmābhir_asmiñ_śaile tvam_itāḥ sthānāt tat sthānaṃ yāhīti brūte sa tadaiva caliṣyati | yuṣmākaṃ kim_apy_a-sādhyam_ca karma na sthāsyati

17-20 Jesus aber antwortete und sprach zu ihnen: Um eures Unglaubens willen. Denn wahrlich ich sage euch: So ihr Glauben habt wie ein Senfkorn, so mögt ihr sagen zu diesem Berge: Hebe dich von hinnen dorthin! so wird er sich heben; und euch wird nichts unmöglich sein.

१७-२१ किंतु प्रार्थनोऽपवासौ विनैतादृशो भूतो न त्याज्यते

17-21 kiṃ_tu prārthano'pavāsau vinaitādr̥śo bhūto na tyājyate

17-21 Aber diese Art fährt nicht aus denn durch Beten und Fasten.

१७-२२ अपरं तेषां गालीलप्रदेशे भ्रमणकाले यीशुना ते गदिताः । मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पिष्यते तैर्हनिष्यते च

17-22 अपरं तेषां गालीलप्रदेशे भ्रमणकाले यीशुना ते गदिताः । मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पिष्यते तैर्हनिष्यते च

17-22 Da sie aber ihr Wesen hatten in Galiläa, sprach Jesus zu ihnen: Es wird geschehen, daß des Menschen Sohn überantwortet wird in der Menschen Hände;

१७-२३ किंतु तृतीयेऽह्नि स उत्थापयिष्यते । तेन ते भृशं दुःखिता बभूवुः

17-23 kiṃ tu tṛtīye'hni sa ut_thāpayiṣyate । tena te bhṛśaṃ duḥkhitā babhūvuḥ

17-23 und sie werden ihn töten, und am dritten Tage wird er auferstehen. Und sie wurden sehr betrübt.

१७-२४ तदनन्तरं तेषु कफर्नाहूम्रगरमागतेषु करसंग्राहिणः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः । युष्माकं गुरुः किं मन्दिरार्थं करं न ददाति

17-24 tad-anantaraṃ teṣu kapharnāhūm-nagaram_ā-gateṣu kara-saṃgrāhiṇaḥ pitarāntikam_ā-gatya papracchuḥ । yuṣmākaṃ guruḥ kiṃ mandirārthaṃ karaṃ na dadāti

17-24 Da sie nun gen Kapernaum kamen, gingen zu Petrus, die den Zinsgroschen einnahmen, und sprachen: Pflegt euer Meister nicht den Zinsgroschen zu geben?

१७-२५ ततः पितरः कथितवान् ददाति । ततस्तस्मिन् गृहमध्यमागते तस्य पितरः कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच । हे शिमोन् मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति

17-25 tataḥ pitarah kathitavān dadāti । tatas_tasmin gr̥ha-madhyam_ā-gate tasya pitarah kathā-kathanāt pūrvam_eva yīśur_uvāca । he śimōn medinyā rājānaḥ sva-svāpatyebhyaḥ kiṃ vi-deśibhyaḥ kebhyaḥ karaṃ gṛhṇanti

17-25 Er sprach: Ja. Und als er heimkam, kam ihm Jesus zuvor und sprach: Was dünkt dich, Simon? Von wem nehmen die Könige auf Erden den Zoll oder Zins? Von Ihren Kindern oder von den Fremden?

१७-२६ अत्र त्वं किं बुध्यसे । ततः पितर उक्तवान् विदेशिभ्यः । तदा यीशुरुक्तवान् तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति

17-26 atra tvam kiṃ budhyase । tataḥ pitara uktavān vi-deśibhyaḥ । tadā yīśur_uktavān tarhi santānā muktāḥ santi

17-26 Da sprach zu ihm Petrus: Von den Fremden. Jesus sprach zu ihm: So sind die Kinder frei.

१७-२७ तथापि यथास्माभिस्तेषामन्तरायो न जन्यते तत्कृते जलधेस्तीरे गत्वा वडिशं क्षिप । तेनादौ यो मीन उत्थास्यति तं धृत्वा तन्मुखे मोचिते तोलकैकं रूप्यं प्राप्स्यसि । तद्गृहीत्वा तव मम च कृते तेभ्यो देहि

17-27 tathāpi yathāsmābhis_teṣām_antarāyo na janyate tat-kr̥te jala-dhes-tīre gatvā vaḍiṣaṃ kṣipa । tenādau yo mīna ut-thāsyati taṃ dhṛtvā tan-mukhe mocite tolakaikaṃ rūpyam prāpsyasi । tad_gṛhītvā tava mama ca kr̥te tebhyo dehi

17-27 Auf daß aber wir sie nicht ärgern, so gehe hin an das Meer und wirf die Angel, und den ersten Fisch, der herauffährt, den nimm; und wenn du seinen Mund aufst, wirst du einen Stater finden; den nimm und gib ihnen für mich und dich.

१८-१ तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्टवन्तः । स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः

18-1 tadāniṃ śiṣyā yīśoḥ samīpam_ā-gatya pṛṣṭavantaḥ । svarga-rājye kaḥ śreṣṭhaḥ

18-1 Zu derselben Stunde traten die Jünger zu Jesu und sprachen: Wer ist doch der Größte im Himmelreich?

१८-२ ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगाद

18-2 tato yīśuḥ kṣudram_ekaṃ bālakaṃ sva-samīpam_ā-nīya teṣām madhye ni-dhāya jagāda

18-2 Jesus rief ein Kind zu sich und stellte das mitten unter sie

१८-३ युष्मान् अहं सत्यं ब्रवीमि । यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टुं न शक्नुथ

18-3 yuṣmān ahaṃ satyaṃ bravīmi । yūyam mano-vinimayena kṣudra-bālavat na santaḥ svarga-rājyam pra-veṣṭuṃ na śaknutha

18-3 und sprach: Wahrlich ich sage euch: Es sei denn, daß ihr umkehret und werdet wie die Kinder, so werdet ihr nicht ins Himmelreich kommen.

१८-४ यः कश्चिदेतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति स एव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः

18-4 yaḥ kaś_cid_etasya kṣudra-bālakasya samam_ātmānaṃ namrīkaroti sa eva svarga-rājye śreṣṭhaḥ

18-4 Wer nun sich selbst erniedrigt wie dies Kind, der ist der Größte im Himmelreich.

१८-५ यः कश्चिदेतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णाति स मामेव गृह्णाति

18-5 yaḥ kaścid_eteādr̥ṣaṃ kṣudra-bālakamekaṃ mama nāmni gṛhṇāti sa mām_eva gṛhṇāti
18-5 Und wer ein solches Kind aufnimmt in meinem Namen, der nimmt mich auf.

१८-६ किंतु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विघ्नं जनयति

कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं श्रेयः

18-6 kiṃ_tu yo jano mayi kṛta-viśvāsānām_eteṣāṃ kṣudra-prāṇinām ekasyāpi vighnaṃ janayati kaṅṭha-baddha-peṣaṇīkasya tasya sāgarāgādha-jale majjanaṃ śreyah

18-6 Wer aber ärgert dieser Geringsten einen, die an mich glauben, dem wäre es besser, daß ein Mühlstein an seinen Hals gehängt und er ersäuft werde im Meer, da es am tiefsten ist.

१८-७ विघ्नाज्जगतः संतापो भविष्यति । विघ्नोऽवश्यं जनयिष्यते । किंतु येन मनुजेन विघ्नो जनिष्यते तस्यैव संतापो भविष्यति

18-7 vi-ghnāj_jagataḥ saṃ-tāpo bhaviṣyati | vi-ghno'vaśyaṃ janayiṣyate | kiṃ_tu yena manujena vigh-no janiṣyate tasyaiva saṃ-tāpo bhaviṣyati

18-7 Weh der Welt der Ärgernisse halben! Es muß ja Ärgernis kommen; doch weh dem Menschen, durch welchen Ärgernis kommt!

१८-८ तस्मात्तव करश्चरणो वा यदि त्वां बाधते तर्हि तं छित्त्वा निक्षिप । द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवानन्तवह्नौ निक्षेपात् कञ्जस्य वा छिन्नहस्तस्य तव जीवने प्रवेशि वरम्

18-8 tasmāt_tava karaś_carāṇo vā yadi tvāṃ bādhatē tarhi taṃ chittvā ni_kṣipa | dvi-karasya dvi-padasya vā tavānanta-vahnau ni-kṣepāt kañjasya vā chinna-hastasya tava jīvane pra-veśi varam

18-8 So aber deine Hand oder dein Fuß dich ärgert, so haue ihn ab und wirf ihn von dir. Es ist besser, daß du zum Leben lahm oder als Krüppel eingehst, denn daß du zwei Hände oder zwei Füße hast und wirst in das höllische Feuer geworfen.

१८-९ अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तदप्युत्पाट्य निक्षिप । द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् कणस्य तव जीवने प्रवेशो वरम्

18-9 aparaṃ tava netraṃ yadi tvāṃ bādhatē tarhi tad_apy_ut-pāṭya ni_kṣipa | dvi-netrasya narakāgnau ni-kṣepāt kaṇasya tava jīvane pra-veśo varam

18-9 Und so dich dein Auge ärgert, reiß es aus und wirf's von dir. Es ist dir besser, daß du einäugig zum Leben eingehst, denn daß du zwei Augen habest und wirst in das höllische Feuer geworfen.

१८-१० तस्मादवधद्धं । एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकम् अपि मा तुच्छीकुरुत यतो युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि । स्वर्गे तेषां दूता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति

18-10 tasmād_ava_dhaddham | eteṣāṃ kṣudra-prāṇinām ekam api mā tucchī_kuruta yato yuṣmān_aham tathyam bravīmi | svarge teṣāṃ dūtā mama svarga-sthasya pitur_āsyam nityam paśyanti

18-10 Sehet zu, daß ihr nicht jemand von diesen Kleinen verachtet. Denn ich sage euch: Ihre Engel im Himmel sehen allezeit in das Angesicht meines Vaters im Himmel.

१८-११ एवं ये ये हारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छत्

18-11 evaṃ ye ye hāritās_tān rakṣituṃ manuja-putra āgacchat

18-11 Denn des Menschen Sohn ist gekommen, selig zu machen, das verloren ist.

१८-१२ यूयमत्र किं विविङ्ग्ध्वे । कस्यचिद् यदि शतं मेषाः सन्ति तेषाम् एको हार्यते च । तर्हि स एकोनशतं मेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं हारितमेकं किं न मृहयते

18-12 yūyam_atra kiṃ viviṅgdhve | kasya_cid yadi śataṃ meṣāḥ santi teṣāṃ eko hāryate ca | tarhi sa ekona-śataṃ meṣān vi-hāya parvataṃ gatvā taṃ hāritam_ekam kiṃ na mṛhayate

18-12 Was dünkt euch? Wenn irgend ein Mensch hundert Schafe hätte und eins unter ihnen sich verirrt: läßt er nicht die neunundneunzig auf den Bergen, geht hin und sucht das verirrt?

१८-१३ यदि च कदाचित् तन्मेषादेशं लभते तर्हि युष्मानहं सत्यं कथयामि सोऽविपथगामिभ्य एकोनशतमेषेभ्योऽपि तदेकहेतोरधिकम् आह्लादते

18-13 yadi ca kadā_cit tan-meṣād_deśaṃ labhate tarhi yuṣmān_aham satyaṃ kathayāmi so'vi-patha-gāmibhya ekona-śata-meṣebhyo'pi tad-eka-hetor_adhikam ā_hlādate

18-13 Und so sich's begibt, daß er's findet, wahrlich ich sage euch, er freut sich darüber mehr denn über die neunundneunzig, die nicht verirrt sind.

१८-१४ तद्वद् एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकोऽपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितुर्नाभिमतम्

18-14 tadvad eteṣāṃ kṣudra-prāṇinām ekolpi naśyatīti yuṣmākaṃ svarga-stha-pitur_nābhi-matam

18-14 Also auch ist's vor eurem Vater im Himmel nicht der Wille, daß jemand von diesen Kleinen verloren werde.

१८-१५ यद्यपि यव भ्राता त्वयि किमप्यपराध्यति तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापय

18-15 yady_apy yava bhrātā tvayi kim_apy_apa_rādhyati tarhi gatvā yuvayor_dvayoḥ sthitayos_tasyāpa-rādham taṃ jñāpaya

18-15 Sündigt aber dein Bruder an dir, so gehe hin und strafe ihn zwischen dir und ihm allein. Hört er dich, so hast du deinen Bruder gewonnen.

१८-१६ तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्। किंतु यदि न शृणोति तर्हि द्वाभ्यां त्रिभिर्वा साक्षिभिः सर्वं वाक्यं यथा निश्चितं जायते तदर्थम् एकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि

18-16 tatra sa yadi tava vākyaṃ śṛṇoti tarhi tvam_sva-bhrātaraṃ prāptavān | kiṃ_tu yadi na śṛṇoti tarhi dvābhyāṃ tribhir_vā sāksibhiḥ sarvaṃ vākyaṃ yathā niś-citaṃ jāyate tad-artham ekaṃ dvau vā sāksīṇau gṛhītvā yāhi

18-16 Hört er dich nicht, so nimm noch einen oder zwei zu dir, auf daß alle Sache bestehe auf zweier oder dreier Zeugen Mund.

१८-१७ तेन स यदि तयोर्वाक्यं न मान्यते तर्ह स तव समीपे देवपूजक इव चण्डाल इव च भविष्यति

18-17 tena sa yadi tayor_vākyaṃ na mānyate tarh sa tava samīpe deva-pūjaka iva caṇḍāla iva ca bhaviṣyati

18-17 Hört er die nicht, so sage es der Gemeinde. Hört er die Gemeinde nicht, so halt ihn als einen Zöllner oder Heiden.

१८-१८ अहं युष्मान् सत्यं वदामि। युष्माभिः पृथिव्यां यद् बध्यते तत् स्वर्गे भन्त्स्यते

18-18 ahaṃ yuṣmān satyaṃ vadāmi | yuṣmābhiḥ pṛthivyāṃ yad badhyate tat svarge bhantsyate

18-18 Wahrlich ich sage euch: Was ihr auf Erden binden werdet, soll auch im Himmel gebunden sein, und was ihr auf Erden lösen werdet, soll auch im Himmel los sein.

१८-१९ मेदिन्यां यन्मोच्यते स्वर्गेऽपि तन्मोक्ष्यते। पुनरहं युष्मान् वदामि। मेदिन्यां युष्माकं यदि

द्वावेकवाक्यीभूय कश्चित् प्रार्थयेते तर्हि मम स्वर्गस्थपित्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति

18-19 medinyāṃ yan_mocyate svarge'pi tan_mokṣyate | punar_ahaṃ yuṣmān vadāmi | medinyāṃ yuṣmākaṃ yadi dvāv_eka-vākyaī-bhūya kaś_cit prārthayete tarhi mama svarga-stha-pitrā tat tayor_ḥ kṛte sam-pannaṃ bhaviṣyati

18-19 Weiter sage ich euch: wo zwei unter euch eins werden, warum es ist, daß sie bitten wollen, das soll ihnen widerfahren von meinem Vater im Himmel.

१८-२० यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नाम्नि मिलन्ति तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि

18-20 yato yatra dvau trayo vā mama nāmni milanti tatraivāhaṃ teṣāṃ madhye'smi

18-20 Denn wo zwei oder drei versammelt sind in meinem Namen, da bin ich mitten unter ihnen.

१८-२१ तदानीं पितरस्तत्समीपमागत्य कथितवान्। हे पर्थो मम भ्राता मम यद्यपराध्यति तर्हि तं

कतिकृत्वः क्षमिष्ये। किं सप्तकृत्वः।

18-21 tadāniṃ pitaras_tat-samīpam_ā-gatya kathitavān | he parbho mama bhrātā mama yady_apa_rādhyati tarhi taṃ kati-kṛtvaḥ kṣamiṣye | kiṃ sapta-kṛtvaḥ |

18-21 Da trat Petrus zu ihm und sprach: HERR, wie oft muß ich denn meinem Bruder, der an mir sündigt, vergeben? Ist's genug siebenmal?

१८-२२ यीशुस्तं जगाद। त्वां केवलं सप्तकृत्वो यावन्न वदामि। किंतु सप्तत्या गुणितं सप्तकृत्वो यावत्

18-22 yīśus_tam jagāda | tvāṃ kevalaṃ sapta-kṛtvo yāvan_na vadāmi | kiṃ_tu saptatyā guṇitaṃ sapta-kṛtvo yāvat

18-22 Jesus sprach zu ihm: Ich sage dir: Nicht siebenmal, sondern siebzimal siebenmal.

१८-२३ अपरं निजदासैः सह जिगणयिषुः कश्चिद् राजेव स्वर्गराज्यम्

18-23 aparaṃ nija-dāsaiḥ saha jigaṇayiṣuḥ kaś_cid rājeva svarga-rājyaṃ

18-23 Darum ist das Himmelreich gleich einem König, der mit seinen Knechten rechnen wollte.

१८-२४ आरब्धे तस्मिन् गणेन सार्धसहस्रमुद्रापूरितानां दशसहस्रपुटकानाम्

एकोऽधमर्णस्तत्समक्षमानायि

18-24 ā-rabdhe tasmin gaṇena sārḍha-sahasra-mudrāpūritānām daśa-sahasra-putākānām eko'dhamarṇas_tat-samakṣam_ānāyi

18-24 Und als er anfang zu rechnen, kam ihm einer vor, der war ihm zehntausend Pfund schuldig.

१८-२५ तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्वस्वं च विक्रीयताम् इति तत्प्रभुरादिदेश

18-25 tasya pari-śodhanāya dravyābhāvāt pari-śodhanārthaṃ sa tadiya-bhāryāputrādi-sarvasvaṃ ca vi-kriyatām iti tat-prabhur_ā_dideśa

18-25 Da er's nun nicht hatte, zu bezahlen, hieß der Herr verkaufen ihn und sein Weib und seine Kinder und alles, was er hatte, und bezahlen.

१८-२६ तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान् । हे प्रभो भवता धैर्ये कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते

18-26 tena sa dāsas_tasya pādayoḥ patan pra-ṇamya kathitavān | he prabho bhavatā dhairye kṛte mayā sarvaṃ pari-śodhiṣyate

18-26 Da fiel der Knecht nieder und betete ihn an und sprach: Herr, habe Geduld mit mir, ich will dir's alles bezahlen.

१८-२७ तदानीं दासस्य प्रभुः सकरुणः सब् सकलर्णं क्षमित्वा तं तत्याज

18-27 tadāniṃ dāsasya prabhuḥ sa-karuṇaḥ sab sakalarṇaṃ kṣamitvā taṃ tatyāja

18-27 Da jammerte den Herrn des Knechtes, und er ließ ihn los, und die Schuld erließ er ihm auch.

१८-२८ किंतु तस्मिन् दासे बहिर्याते तस्य शतं मुद्राचतुर्थांशान् यो धारयति तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीड्य गदितवान् । मम यत्प्राप्यं तत्परिशोधय

18-28 kiṃ tu tasmin dāse bahir-yāte tasya śataṃ mudrācaturthāṃśān yo dhārayati taṃ saha-dāsaṃ dṛṣṭvā tasya kaṇṭhaṃ niṣ-pīḍya gaditavān | mama yat-prāpyaṃ tat_pari_śodhaya

18-28 Da ging derselbe Knecht hinaus und fand einen seiner Mitknechte, der war ihm hundert Groschen schuldig; und er griff ihn an und würgte ihn und sprach: Bezahle mir, was du mir schuldig bist!

१८-२९ तदा तस्य सहदासस्तत्पादयोः पतित्वा विनीय बभाषे । त्वया धैर्ये कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते

18-29 tadā tasya saha-dāsas_tat-pādayoḥ patitvā vi-niya babhāṣe | tvayā dhairye kṛte mayā sarvaṃ pari_śodhiṣyate

18-29 Da fiel sein Mitknecht nieder und bat ihn und sprach: Habe Geduld mit mir; ich will dir's alles bezahlen.

१८-३० तथापि स तन्नाङ्गीकृत्य यावत् सर्वमृणं न परिशोधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास

18-30 tathāpi sa tan_nāṅgī-kṛtya yāvt sarvaṃ_ṛṇaṃ na pari-śodhitavān tāvt taṃ kārayāṃ sthāpayām_āsa

18-30 Er wollte aber nicht, sondern ging hin und warf ihn ins Gefängnis, bis daß er bezahlte, was er schuldig war.

१८-३१ तदा तस्य सहदासास्तस्यैतादृग् आचरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः

18-31 tadā tasya saha-dāsās_tasyaitādṛg ā-carāṇaṃ vi-lokya prabhoḥ samīpaṃ gatvā sarvaṃ vṛtāntaṃ ni-vedayām_āsuḥ

18-31 Da aber seine Mitknechte solches sahen, wurden sie sehr betrübt und kamen und brachten vor ihren Herrn alles, was sich begeben hatte.

१८-३२ तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगाद । रे दुष्ट दास । त्वया मत्संनिधौ प्रार्थिते मया तव सर्वमृणं त्यक्तम्

18-32 tadā tasya prabhus_tam_ā-hūya jagāda | re duṣṭa dāsa | tvayā mat-saM-nidhau prArthite mayA tava sarvaṃ_ṛṇaṃ tyaktam

18-32 Da forderte ihn sein Herr vor sich und sprach zu ihm: Du Schalksknecht, alle diese Schuld habe ich dir erlassen, dieweil du mich batest;

१८-३३ यथा चाहं त्वयि करुणां कृतवान् तथैव त्वत्सहदासे करुणाकरणं किं तव नोचितम्

18-33 yathā cāhaṃ tvayi karuṇāṃ kṛtavān tathaiva tvat-saha-dāse karuṇā-karaṇaṃ kiṃ tava nocitam

18-33 solltest du denn dich nicht auch erbarmen über deinen Mitknecht, wie ich mich über dich erbarmt habe?

१८-३४ इति कथयित्वा तस्य प्रभुः क्रुद्धयन् निजप्राप्यं यावत् स न परिशोधितवान् तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान्

18-34 iti kathayitvā tasya prabhuḥ kruddhyan nija-prāpyaṃ yāvt sa na pari-śodhitavān tāvt pra-hārakānāṃ kareṣu taṃ sam-arpitavān

18-34 Und sein Herr ward sehr zornig und überantwortete ihn den Peinigern, bis daß er bezahlte alles, was er ihm schuldig war.

१८-३५ यदि यूयं स्वान्तःकरणैः स्वस्वसहजानाम् अपराधान् न क्षमध्वे तर्हि मम स्वर्गस्थः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति

18-35 yadi yūyaṃ svāntaḥ-kaṛaṇaiḥ sva-sva-sahajānām apa-rādhān na kṣamadhve tarhi mama svarga-sthaḥ pitāpi yuṣmān pratītyaṃ kariṣyati

18-35 Also wird euch mein himmlischer Vater auch tun, so ihr nicht vergebt von eurem Herzen, ein jeglicher seinem Bruder seine Fehler.

१९-१ अनन्तरम् एतासु कथासु समाप्तासु यीशुर्गालीलप्रदेशात्प्रस्थाय यदन्तीरस्थं यिहूदाप्रदेशं प्राप्तः

19-1 anantaram etāsu kathāsu samāptāsu yīśur_gālīl-pradeśāt_pra-sthāya yardan-tīra-sthaṃ yihūdā-pradeśaṃ prāptaḥ

19-1 Und es begab sich, da Jesus diese Reden vollendet hatte, erhob er sich aus Galiläa und kam in das Gebiet des jüdischen Landes jenseit des Jordans;

१९-२ तदा तत्पश्चाज्जननिवहे गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्

19-2 tadā tat-paścāj_jana-nivahe gate sa tatra tān nir-āmayān akarot

19-2 und es folgte ihm viel Volks nach, und er heilte sie daselbst.

१९-३ तदनन्तरं फिरूशिनस्तत्समीपमागत्य परीक्षितुं तं पप्रच्छुः । कस्मादपि कारणान्नरेण स्वजाया प्रित्याज्या न वा

19-3 tad-anantaram phirūśinas_tat-samīpam_ā-gatya pariṣṭitum taṃ papracchuḥ | kasmād_āpi kāraṇān_nareṇa sva-jāyā pri-tyājyā na vā

19-3 Da traten zu ihm die Pharisäer, versuchten ihn und sprachen zu ihm: Ist's auch recht, daß sich ein Mann scheidet von seinem Weibe um irgendeine Ursache?

१९-४ स प्रत्युवाच । प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन च मनुजान् ससर्ज

19-4 sa praty_uvāca | prathamam īśvaro naratvena nārītvena ca manujān sasarja

19-4 Er antwortete aber und sprach zu ihnen: Habt ihr nicht gelesen, daß, der im Anfang den Menschen gemacht hat, der machte, daß ein Mann und ein Weib sein sollte,

१९-५ तस्मात् कथितवान् । मानुषः स्वपितरौ परित्याज्य स्वपत्न्याम् आसक्ष्यते । तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः । किमेतद् युष्माभिर्न पठितम्

19-5 tasmāt kathitavān | mānuṣaḥ sva-pitarau pari-tyājya sva-patnyām ā_sakṣyate | tau dvau janāv_ekāṅgau bhaviṣyataḥ | kim_etad_yuṣmābhir_na paṭhitam

19-5 und sprach: "Darum wird ein Mensch Vater und Mutter verlassen und an seinem Weibe hangen, und werden die zwei ein Fleisch sein"?

१९-६ अतस्तौ पुनर्न द्वौ तयोरेकाङ्गत्वं जातम् ईश्वरेण यच्च समयुज्यत मनुजो न तद्भिन्द्यात्

19-6 atas_tau punar_na dvau tayor_ekāṅgatvaṃ jātam īśvareṇa yac_ca sam_ayujyata manujo na tad_bhindyāt

19-6 So sind sie nun nicht zwei, sondern ein Fleisch. Was nun Gott zusammengefügt hat, das soll der Mensch nicht scheiden.

१९-७ तदानीं ते तं प्रत्यवदन् । तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्त्वा स्वां स्वां जायां त्यक्तुं व्यवस्थां मूसाः कथं लिलेख

19-7 tadānīm te taṃ praty_avadan | tathātve tyājya-patraṃ dattvā svāṃ svāṃ jāyāṃ tyaktum vy-ava-sthāṃ mūsāḥ kathāṃ lilekha

19-7 Da sprachen sie: Warum hat denn Mose geboten, einen Scheidebrief zu geben und sich von ihr zu scheiden?

१९-८ ततः स कथितवान् । युष्माकं मनसां काठिन्याद्युष्मान् स्वां स्वां जायां त्यक्तुम् अन्वमन्यत । किंतु प्रथमादेशो विधिर्नासीत्

19-8 tataḥ sa kathitavān | yuṣmākaṃ manasām kāṭhinyād_yuṣmān svāṃ svāṃ jāyāṃ tyaktum anv_amanyata | kim_tu prathamād_eṣo vidhir_nāsīt

19-8 Er sprach zu ihnen: Mose hat euch erlaubt zu scheiden von euren Weibern wegen eures Herzens Härteigkeit; von Anbeginn aber ist's nicht also gewesen.

१९-९ अतो युष्मानहं वदामि । व्यभिचारं विना यो निजजायां त्यजेदन्याञ्च विवहेत् स परदारान्

गच्छति । यश्च त्यक्तां नारीं विवहति सोऽपि परदारेषु रमते

19-9 ato yuṣmān_ahaṃ vadāmi | vy-abhi-cāraṃ vinā yo nija-jāyāṃ tyajeda_nyāñ_ca vi_vahet sa para-dārān gacchati | yaś_ca tyaktāṃ nārīm_vi_vahati so'pi para-dāreṣu ramate

19-9 Ich sage aber euch: Wer sich von seinem Weibe scheidet (es sei denn um der Hurerei willen) und freit eine andere, der bricht die Ehe; und wer die Abgeschiedene freit, der bricht auch die Ehe.

१९-१० तदा तस्य शिष्यास्तं बभाषिरे । यदि स्वजायया साकं पुंस एतादृक् सम्बन्धो जायते तर्हि
विवहनमेव न भर्दम्

19-10 tadā tasya śiṣyās_tam babhāṣire | yadi sva-jāyayā sākaṁ puṁsa etādṛk sam-bandho jāyate tarhi vi-vahanam_eva na bhardam

19-10 Da sprachen die Jünger zu ihm: Steht die Sache eines Mannes mit seinem Weibe also, so ist's nicht gut, ehelich werden.

१९-११ ततः स उक्तवान् । येभ्यस्तत्सामर्थ्यम् अदायि तान् विनान्यः कोऽपि मनुज एतन्मतं ग्रहीतुं न
शक्नोति

19-11 tataḥ sa uktavān | yebhyas_tat-sāmarthyam adāyi tān vinānyaḥ koḥpi manuḥ etan-mataṁ grahītuṁ na śaknoti

19-11 Er sprach zu ihnen: Das Wort faßt nicht jedermann, sondern denen es gegeben ist.

१९-१२ कतिपया जननक्लीबाः कतिपया नरकृतक्लीबाः स्वर्गराज्याय कतिपयाः स्वकृतक्लीबाश्च सन्ति ।
ये ग्रहीतुं शक्नुवन्ति ते गृह्णन्तु

19-12 katipayā janana-klibāḥ katipayā nara-kṛta-klibāḥ svarga-rājyāya katipayāḥ sva-kṛta-klibāś_ca santi | ye grahītuṁ śaknuvanti te gṛhṇantu

19-12 Denn es sind etliche verschnitten, die sind aus Mutterleibe also geboren; und sind etliche verschnitten, die von Menschen verschnitten sind; und sind etliche verschnitten, die sich selbst verschnitten haben um des Himmelreiches willen. Wer es fassen kann, der fasse es!

१९-१३ अपरं यथा स शिशूनां गात्रेषु हस्तं दत्त्वा प्रार्थयते तदर्थं तत्समीपं शिशव आनीयन्त । तत
आनयितुं शिष्यास्तिरस्कृतवन्तः

19-13 aparaṁ yathā sa śiśūnām gātreṣu hastam dattvā prārthayate tad-arthaṁ tat-samīpaṁ śiśava ānīyanta | tata ā-nayitūṁ śiṣyās_tiras-kṛtavantaḥ

19-13 Da wurden Kindlein zu ihm gebracht, daß er die Hände auf sie legte und betete. Die Jünger aber fuhren sie an.

१९-१४ किंतु तीशुरुवाच । शिशवो मदन्तिकम् गच्छन्तु । तान् मा वारयत । एतादृशां शिशूनाम् एव
स्वर्गराज्यं

19-14 kiṁ_tu tīśur_uvāca | śiśavo mad-antikam _gacchantu | tān mā vārayata | etādṛśām śiśūnām eva svarga-rājyaṁ

19-14 Aber Jesus sprach: Lasset die Kindlein zu mir kommen und wehret ihnen nicht, denn solcher ist das Reich Gottes.

१९-१५ ततः स तेषां गात्रेषु हस्तं दत्त्वा तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे

19-15 tataḥ sa teṣām gātreṣu hastam dattvā tasmāt sthānāt pra_tasthe

19-15 Und legte die Hände auf sie und zog von dannen.

१९-१६ अपरम् एक आगत्य तं पप्रच्छ । हे परमगुरो अनन्तायुः प्राप्तुं मया किं किं सत्कर्म कर्तव्यम्

19-16 aparam eka ā-gatya taṁ papraccha | he parama-guro anantāyuh prāptuṁ mayā kiṁ kiṁ sat-karma kartavyam

19-16 Und siehe, einer trat zu ihm und sprach: Guter Meister, was soll ich Gutes tun, daß ich das ewige Leben möge haben?

१९-१७ ततः स उवाच । मां परमं कुतो वदसि । विश्वेश्वरं न कोऽपि परमः । किंतु यद्यनन्तायुः प्राप्तुं
वाञ्छसि तर्ह्याज्ञाः पालय

19-17 tataḥ sa uvāca | māṁ paramaṁ kuto vadasi | viśveśvaraṁ na ko'pi paramaḥ | kiṁ_tu yady_anantāyuh prāptuṁ vāñchasi tarhy_ājñāḥ pālaya

19-17 Er aber sprach zu ihm: Was heißest du mich gut? Niemand ist gut denn der einige Gott. Willst du aber zum Leben eingehen, so halte die Gebote.

१९-१८ तदा स पृष्टवान् । काः का आज्ञाः । ततो यीशुः कथितवान् । नरं मा हन्याः । परदारान् मा
गच्छेः । मा चोरयेः । मृषासाक्ष्यं मा दद्याः

19-18 tadā sa pṛṣṭavān | kāḥ kā ā-jñāḥ | tato yīśuḥ kathitavān | naraṁ mā hanyāḥ | para-dārān mā gaccheḥ | mā corayeh | mṛṣā-sākṣyaṁ mā dadyāḥ

19-18 Da sprach er zu ihm: Welche? Jesus aber sprach: "Du sollst nicht töten; du sollst nicht ehebrechen; du sollst nicht stehlen; du sollst nicht falsch Zeugnis geben;

१९-१९ निजपितरौ संमन्यस्व । स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु

19-19 nija-pitarau sam_manyasva | sva-samīpa-vāsini svavat prema kuru

19-19 ehre Vater und Mutter;" und: "Du sollst deinen Nächsten lieben wie dich selbst."

१९-२० स युवा कथितवान् । आ बाल्याद् एताः पालयामि । इदानीं किं न्यूनम् आस्ते

19-20 sa yuvā kathitavān | ā bālyād etāḥ pālayāmi | idānīm kiṃ nyūnam āste

19-20 Da sprach der Jüngling zu ihm: Das habe ich alles gehalten von meiner Jugend auf; was fehlt mir noch?

१९-२१ ततो यीशुरवदत् । यदि सिद्धो भवितुं वाञ्छसि तर्हि गत्वा निजसर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर । ततः स्वर्गे वित्तं लप्स्यसे । आगच्छ । मत्पश्चाद्वर्त्ती च भव

19-21 tato yīsur_avadat | yadi siddho bhavitum vāñchasi tarhi gatvā nija-sarvasvaṃ vi-kriya daridrebhyo vi_tara | tataḥ svarge vittaṃ lapsyase | ā_gaccha | mat-paścād-vartti ca bhava

19-21 Jesus sprach zu ihm: Willst du vollkommen sein, so gehe hin, verkaufe, was du hast, und gib's den Armen, so wirst du einen Schatz im Himmel haben; und komm und folge mir nach!

१९-२२ एतां वाचं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्तेर्विषण्णः सन् चलितवान्

19-22 etāṃ vācaṃ śrutvā sa yuvā svīya-bahu-sampatter_vi-ṣaṇṇaḥ san calitavān

19-22 Da der Jüngling das Wort hörte, ging er betrübt von ihm, denn er hatte viele Güter.

१९-२३ तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत् । धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशो महादुष्कर इति युष्मान् अहं तथ्यं वदामि

19-23 tadā yīśuḥ sva-śiṣyān_avadat | dhanināṃ svarga-rājya-praveśo mahā-duṣkara iti yuṣmān_ahaṃ tathyam vadāmi

19-23 Jesus aber sprach zu seinen Jüngern: Wahrlich, ich sage euch: Ein Reicher wird schwer ins Himmelreich kommen.

१९-२४ पुनरपि युष्मानहं वदामि । धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूचीछिद्रेण महाङ्गमनं सुकरम्

19-24 punar_api yuṣmān_ahaṃ vadāmi | dhanināṃ svarga-rājya-praveśāt sūcī-chidreṇa mahāṅga-gamanam sukaram

19-24 Und weiter sage ich euch: Es ist leichter, daß ein Kamel durch ein Nadelöhr gehe, denn daß ein Reicher ins Reich Gottes komme.

१९-२५ इति वाक्यं निशम्य शिष्या अतिचमत्कृत्य कथयामासुः

19-25 iti vākyaṃ ni-śamya śiṣyā ati-camat-kṛtya kathayām_āsuḥ

19-25 Da das seine Jünger hörten, entsetzten sie sich sehr und sprachen: Ja, wer kann denn selig werden?

१९-२६ तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति । तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास । तन्मानुषाणामशक्यं भवति । किंत्वीश्वरस्य सर्वं शक्यम्

19-26 tarhi kasya pari-trāṇam bhavitum śaknoti | tadā sa tān dṛṣṭvā kathayām_āsa | tan_mānuṣāṇām_a-śakyaṃ bhavati | kiṃ_tv_īśvarasya sarvaṃ śakyaṃ

19-26 Jesus aber sah sie an und sprach zu ihnen: Bei den Menschen ist es unmöglich; aber bei Gott sind alle Dinge möglich.

१९-२७ तदा पितरस्तं गदितवान् । पश्य वयं सर्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्वर्त्तिनोऽभवाम । वयं किं प्राप्स्यामः

19-27 tadā pitaras_tam gaditavān | paśya vayaṃ sarvaṃ pari_tyajya bhavataḥ paścād-varttino'bhavāma | vayaṃ kiṃ prāpsyāmaḥ

19-27 Da antwortete Petrus und sprach zu ihm: Siehe, wir haben alles verlassen und sind dir nachgefolgt; was wird uns dafür?

१९-२८ ततो यीशुः कथितवान् । युष्मानहं तथ्यं वदामि । यूयं मम पश्चाद्वर्त्तिनो जाता इति

कारणान्त्रवीनसृष्टिकाले यदा मनुजसुतः स्वीयैश्वर्यसिंहासन उपवेक्ष्यति तदा यूयमपि

द्वादशसिंहासनेषूपविश्य इस्त्रायेलीयद्वादशवंशानां विचारं करिष्यथ

19-28 tato yīśuḥ kathitavān | yuṣmān_ahaṃ tathyam vadāmi | yūyam mama paścād-varttino_jātā iti kāraṇān_nnavīna-sṛṣṭi-kāle yadā manuja-sutaḥ svīyaiśvarya-simhāsana upa_vekṣyati tadā yūyam_api dvādaśa-simhāsaneṣūpa-viśya isrāyeliya-dvādaśa-vaṃśānām_vi-cāraṃ kariṣyatha

19-28 Jesus aber sprach zu ihnen: Wahrlich ich sage euch: Ihr, die ihr mir seid nachgefolgt, werdet in der Wiedergeburt, da des Menschen Sohn wird sitzen auf dem Stuhl seiner Herrlichkeit, auch sitzen auf zwölf Stühlen und richten die zwölf Geschlechter Israels.

१९-२९ अन्यच्च यः कश्चिन्मम नामकारणाद्गृहं वा भ्रातरं वा भगिनीं वा पितरं वा मातरं वा जायां वा बालकं वा भूमिं परित्यजति स तेषां शतगुणं लप्स्यते । अनन्तायुसोऽधिकारित्वं च प्राप्स्यति

19-29 anyac_ca yaḥ kaś_cin_mama nāma-kāraṇād_gṛhaṃ vā bhrātaraṃ vā bhaginiṃ vā pitaraṃ vā mātaraṃ vā jāyāṃ vā bālakam vā bhūmiṃ pari_tyajati sa teṣāṃ śata-guṇaṃ lapsyate | anantāyuso'dhikāritvaṃ ca prāpsyati

19-29 Und wer verläßt Häuser oder Brüder oder Schwestern oder Vater oder Mutter oder Weib oder Kinder oder Äcker um meines Namens willen, der wird's hundertfältig nehmen und das ewige Leben ererben.

१९-३० किंतु अग्रीया अनेके जनाः पश्चात् पश्चातीयाश्चानेके लोका अग्रे भविष्यन्ति

19-30 kiṃ_tu agrīyā aneke janāḥ paścāt paścātiyāś_cāneke lokā agre bhaviṣyanti

19-30 Aber viele, die da sind die Ersten, werden die Letzten, und die Letzten werden die Ersten sein.

२०-१ स्वर्गराज्यम् एतादृशा केनचिद् गृहस्थेन समं योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोक्तुं गतवान्

20-1 svarga-rājyam etādṛśā kena-cid_gṛha-sthena samaṃ yo'ti-pra-bhāte nija-drākṣā-kṣetre kṛṣakān ni-yoktuṃ gataṃ

20-1 Das Himmelreich ist gleich einem Hausvater, der am Morgen ausging, Arbeiter zu mieten in seinen Weinberg.

२०-२ पश्चात् तैः साकं दिनैकभृतिं मुद्राचतुर्थांशं निरूप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रे प्रेरयामास

20-2 paścāt taiḥ sākaṃ dinaika-bhṛtiṃ mudrā-caturthāṃśaṃ ni-rūpya tān drākṣā-kṣetre prerayāmaśa

20-2 Und da er mit den Arbeitern eins ward um einen Groschen zum Tagelohn, sandte er sie in seinen Weinberg.

२०-३ अनन्तरं प्रहरैकवेलायां गत्वा हट्टे कतिपयान् निष्कर्मकान् विलोक्य तानवदत्

20-3 anantaraṃ pra-haraika-velāyāṃ gatvā haṭṭe katipayān niṣkarmakān vi-lokya tān_avadat

20-3 Und ging aus um die dritte Stunde und sah andere an dem Markte müßig stehen

२०-४ यायमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात । युष्मभ्यम् अहं योग्यभृतिं दास्यामि । ततस्ते वव्रजुः

20-4 yāyam_apa mama drākṣā-kṣetraṃ yāta | yuṣmabhyam ahaṃ yogya-bhṛtiṃ dāsyāmi | tatas_te vavrajūḥ

20-4 und sprach zu ihnen: Gehet ihr auch hin in den Weinberg; ich will euch geben, was recht ist.

२०-५ पुनश्च स द्वितियतृतीययोः प्रहरयोर्बहिर्गत्वा तथैव कृतवान्

20-5 punaś_ca sa dvitiya-tṛtiyayoḥ pra-harayor_bahir-gatvā tathaiva kṛtavān

20-5 Und sie gingen hin. Abermals ging er aus um die sechste und die neunte Stunde und tat gleichalso.

२०-६ ततो दण्डद्वयावशिष्टायां वेलायां बहिर्गत्वापरान् कतिपयजनान् निष्कर्मकान् विलोक्य पृष्टवान् ।

यूयं किमर्थम् अत्र सर्वं दिनं निष्कर्माणस्तिष्ठथ

20-6 tato daṇḍa-dvayaśiṣṭāyāṃ velāyāṃ bahir_gatvāparān katipaya-janān niṣkarmakān vilokya pṛṣṭavān | yūyaṃ kim-artham atra sarvaṃ dinaṃ niṣkarmāṇas_tisṭhatha

20-6 Um die elfte Stunde aber ging er aus und fand andere müßig stehen und sprach zu ihnen: Was steht ihr hier den ganzen Tag müßig?

२०-७ ते प्रत्यवदन् । अस्मान् न कोऽपि कर्मणि नियुङ्क्ते । तदानीं स कथितवान् । यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात । तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथ

20-7 te praty_avadan | asmān na ko'pi karmaṇi ni_yuṅkte | tadāniṃ sa kathitavān | yūyam_apa mama drākṣā-kṣetraṃ yāta | tena योग्यां bhṛtiṃ lapsyatha

20-7 Sie sprachen zu ihm: Es hat uns niemand gedingt. Er sprach zu ihnen: Gehet ihr auch hin in den Weinberg, und was recht sein wird, soll euch werden.

२०-८ तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां स एव द्राक्षाक्षेत्रपतिरध्यक्षं गदितवान् । कृषकान् आहूय

शेषजनमारभ्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भृतिं देहि

20-8 tad-anantaraṃ sandhyāyāṃ satyāṃ sa eva drākṣā-kṣetra-patir_adhy-akṣaṃ gaditavān | kṛṣakān ā-hūya śeṣa-janam_ā-rabhya prathamam_yāvat tebhyo bhṛtiṃ dehi

20-8 Da es nun Abend ward, sprach der Herr des Weinberges zu seinem Schaffner: Rufe die Arbeiter und gib ihnen den Lohn und heb an an den Letzten bis zu den Ersten.

२०-९ तेन ये दण्डद्वयआवस्थिते समायातास्तेषाम् एकैको जनो मुद्राचतुर्थांशं प्राप्नोत्

20-9 tena ye daṇḍa-dvayaāvasthite sam-ā-yātās_teṣāṃ ekaiko jano mudrā-caturthāṃśaṃ prāpnōt

20-9 Da kamen, die um die elfte Stunde gedingt waren, und empfing ein jeglicher seinen Groschen.

२०-१० तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्राप्स्यामः । किंतु तैरपि

मुद्राचतुर्थांशोऽलाभि

20-10 tadāniṃ prathama-niyuktā janā ā-gatyānu-mitavanto vayam_adhikaṃ prāpsyāmaḥ | kiṃ_tu tair_api mudrā-caturthāṃśo'lābhi

20-10 Da aber die ersten kamen, meinten sie, sie würden mehr empfangen; und sie empfangen auch ein jeglicher seinen Groschen.

२०-११ ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्युद्धं कुर्वन्तः कथयामासुः

20-11 tatas_te taṃ gṛhītvā tena kṣetra-patinā sākaṃ vāg-yuddhaṃ kurvantaḥ kathayām_āsuḥ

20-11 Und da sie den empfangen, murrten sie wider den Hausvater

२०-१२ वयं कृत्स्नं दिनं तापक्लेशौ सोढवन्तः । किंतु पश्चातीया ये जना दण्डद्वयमात्रं

परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समानांशाः कृताः

20-12 vayaṃ kṛtsnaṃ dinaṃ tāpa-kleśau soḍhavantaḥ | kiṃ_tu paścātiyā ye janā daṇḍa-dvaya-mātraṃ pari-śrāntavantaḥ_te'smābhiḥ samānāṃśāḥ kṛtāḥ

20-12 und sprachen: Diese haben nur eine Stunde gearbeitet, und du hast sie uns gleich gemacht, die wir des Tages Last und die Hitze getragen haben.

२०-१३ ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच । हे वत्स मया त्वां प्रति कोऽप्यन्यायो न कृतः । किं त्वया

मत्समक्षं मुद्राचतुर्थांशो नाङ्गीकृतः

20-13 tataḥ sa teṣām_ekaṃ praty_uvāca | he vatsa mayā tvāṃ prati ko'py_anyaḥ na kṛtaḥ | kiṃ tvayā mat-samakṣaṃ mudrā-caturthāṃśo nāṅgī-kṛtaḥ

20-13 Er antwortete aber und sagte zu einem unter ihnen: Mein Freund, ich tue dir nicht Unrecht. Bist du nicht mit mir eins geworden für einen Groschen?

२०-१४ तस्मात् तव यत् प्राप्यं तदादाय याहि । तुभ्यं यति पश्चातीयनियुक्तलोकायापि तति

दातुमिच्छामि

20-14 tasmāt tava yat prāpyaṃ tad_ā-dāya yāhi | tubhyaṃ yati paścātiya-niyukta-lokāyāpi tati dātum_icchāmi

20-14 Nimm, was dein ist, und gehe hin! Ich will aber diesem letzten geben gleich wie dir.

२०-१५ स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहरणं किं मया न कर्तव्यम् । मम दातृत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृष्टिः

क्रियते

20-15 sveccayā nija-dravya-vyavaharaṇaṃ kiṃ mayā na kartavyam | mama dātṛtvāt tvayā kim īrṣyā-dṛṣṭiḥ kriyate

20-15 Oder habe ich nicht Macht, zu tun, was ich will, mit dem Meinen? Siehst du darum so scheel, daß ich so gütig bin?

२०-१६ इत्थम् अग्रीयलोकाः पश्चातीया भविष्यन्ति । पश्चातीयजनाश्चाग्रीया भविष्यन्ति । आहूता बहवः

किंत्वल्पे मनोभिलषिताः

20-16 ittham agrīya-lokāḥ paścātiyā bhaviṣyanti | paścātiya-janāś_cāgrīyā bhaviṣyanti | ā-hūtā bahavaḥ kiṃ_tv_alpe manobhilaṣitāḥ

20-16 Also werden die Letzten die Ersten und die Ersten die Letzten sein. Denn viele sind berufen, aber wenige auserwählt.

२०-१७ तदनन्तरं यीशुर्यिरूशालमगरं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् एकान्ते बभाषे

20-17 tad-anantaraṃ yīsur_yirūśālam-nagaraṃ gacchan mārga-madhye śiṣyān ekānte babhāṣe

20-17 Und er zog hinauf gen Jerusalem und nahm zu sich die zwölf Jünger besonders auf dem Wege und sprach zu ihnen:

२०-१८ पश्य वयं यिरूशालमगरं यामः । तत्र प्रधानयाजकाध्यापकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते

20-18 paśya vayaṃ yirūśālam-nagaraṃ yāmaḥ | tatra pradhāna-yājakādhyāpakānāṃ kareṣu manuṣya-putraḥ sam_arpiṣyate

20-18 Siehe, wir ziehen hinauf gen Jerusalem, und des Menschen Sohn wird den Hohenpriestern und Schriftgelehrten überantwortet werden; sie werden ihn verdammen zum Tode

२०-१९ त्र च तं हन्तुमाज्ञाप्य तिरस्कृत्य वेत्रेण प्रहर्तुं क्रुशे घातयितुं चान्यदेशीयानां करेषु समर्पिष्यन्ति । किंतु स तृतीयदिवसे श्मशानाद् उत्थापिष्यते

20-19 tr ca taṃ hantum_ā-jñāpya tīras-kṛtya vetreṇa pra-hartuṃ kruśe ghātayituṃ cānya-deśīyānāṃ kareṣu sam_arpiṣyanti | kiṃ_tu sa tṛtīya-divase śmaśānād ut-thāpiṣyate

20-19 und werden ihn überantworten den Heiden, zu verspotten und zu geißeln und zu kreuzigen; und am dritten Tage wird er wieder auferstehen.

२०-२० तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् एत्य प्रणम्य कंचनानुग्रहं तं ययाचे

20-20 tadāniṃ sivadiyasya nārī sva-putrāv_ā-dāya yīśoḥ samīpam etya pra-ṇamya kaṃcānānugrahaṃ taṃ yayāce

20-20 Da trat zu ihm die Mutter der Kinder des Zebedäus mit ihren Söhnen, fiel vor ihm nieder und bat etwas von ihm.

२०-२१ तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान् । त्वं किं याचसे । ततः सा बभाषे । भवतो राजत्वे ममानयोः

सुतयोरेकं भवदक्षिणपार्श्वे द्वितीयं वामपार्श्व उपवेष्टुम् आज्ञापयतु

20-21 tadā yīśus_tāṃ proktavān | tvaṃ kiṃ yācase | tataḥ sā babhāṣe | bhavato rājatve mamānayoḥ sutayor_ekaṃ bhavad-dakṣiṇa-pārśve dvitīyaṃ vāma-pārśva upa-veṣṭum ā-jñāpayatu

20-21 Und er sprach zu ihr: Was willst du? Sie sprach zu ihm: Laß diese meine zwei Söhne sitzen in deinem Reich, einen zu deiner Rechten und den andern zu deiner Linken.

२०-२२ यीशुः प्रत्युवाच । युवाभ्यां यद्याच्यते तन्न बुध्यते । अहं येन कसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते । अहं च येन मज्जनेन मज्जिष्ये युवाभ्यां किं तेन मज्जयितुं शक्यते । ते जगदुः शक्यते

20-22 yīśuḥ praty_uvāca | yuvābhyāṃ yad_yācyate tan_na budhyate | ahaṃ yena kaṃsena pāsyāmi yuvābhyāṃ kiṃ tena pātuṃ śakyate | ahaṃ ca yena majjanena majjiṣye yuvābhyāṃ kiṃ tena majjayituṃ śakyate | te jagaduḥ śakyate

20-22 Aber Jesus antwortete und sprach: Ihr wisset nicht, was ihr bittet. Könnt ihr den Kelch trinken, den ich trinken werde, und euch taufen lassen mit der Taufe, mit der ich getauft werde? Sie sprachen zu ihm: Jawohl.

२०-२३ तदा स उक्तवान् । युवां मम कसेनावश्यं पास्यथः मम मज्जनेन च युवामपि मज्जिष्येथे किंतु येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् इदं तान् विहायान्यं कमपि मदक्षिणपार्श्वे वामपार्श्वे च समुपवेशयितुं

ममाधिकारो नास्ति

20-23 tadā sa uktavān | yuvāṃ mama kaṃsenāvaśyaṃ pāsyathaḥ mama majjanena ca yuvām_api majjiṣyethe kiṃ_tu yeṣāṃ kṛte mat-tātena nirūpitam idaṃ tān vi-hāyānyaṃ kaṃ_api mad-dakṣiṇa-pārśve vāma-pārśve ca sam-upa-veśayituṃ mamādhikāro nāsti

20-23 Und er sprach zu ihnen: Meinen Kelch sollt ihr zwar trinken, und mit der Taufe, mit der ich getauft werde, sollt ihr getauft werden; aber das sitzen zu meiner Rechten und Linken zu geben steht mir nicht zu, sondern denen es bereitet ist von meinem Vater.

२०-२४ एतां कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातरौ प्रति चुकुपुः

20-24 etāṃ kathāṃ śrutvānye daśa-śiṣyās_tau bhrātarau prati cukupuḥ

20-24 Da das die zehn hörten, wurden sie unwillig über die zwei Brüder.

२०-२५ किंतु यीशुः स्वसमीपं तानाहूय जगाद । अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिकुर्वन्ति । ये तु महान्तस्ते तान् शासति इति यूयं जानीथ

20-25 kiṃ_tu yīśuḥ sva-samīpaṃ tānaḥūya jagāda | anya-deśīya-lokānāṃ nara-patayas_tān adhi_kurvanti | ye tu mahāntas_te tān śāsati iti yūyaṃ jānītha

20-25 Aber Jesus rief sie zu sich und sprach: Ihr wisset, daß die weltlichen Fürsten herrschen und die Obersten haben Gewalt.

२०-२६ किंतु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत् । युष्माकं यः कश्चिन्महान् बुभूषति स युष्मान् सेवेत

20-26 kiṃ_tu yuṣmākaṃ madhye na tathā bhavet | yuṣmākaṃ yaḥ kaś_cin_mahān bubhūṣati sa yuṣmān seveta

20-26 So soll es nicht sein unter euch. Sondern, so jemand will unter euch gewaltig sein, der sei euer Diener;

२०-२७ यश्च युष्माकं मध्ये मुख्यो बुभूषति स युष्माकं दासो भवेत्

20-27 yaś_ca yuṣmākaṃ madhye mukhyo bubhūṣati sa yuṣmākaṃ dāso bhavet

20-27 und wer da will der Vornehmste sein, der sei euer Knecht,

२०-२८ इत्थं मनुजपुत्रः सेव्यो भवितुं नहि । किंतु सेवितुं बहूनां परित्राणमूल्यार्थं स्वप्राणान् दातुं

चागतः

20-28 ittham manuja-putrah sevyo bhavitum na_hi | kiṃ_tu sevitum bahūnāṃ pari-trāṇa-mūlyārtham sva-prāṇān dātum cā-gataḥ

20-28 gleichwie des Menschen Sohn ist nicht gekommen, daß er sich dienen lasse, sondern daß er diene und gebe sein Leben zu einer Erlösung für viele.

२०-२९ अनन्तरं यिरीहोनगरात् तेषां बहिर्गमनसमये तस्य पश्चाद् बहवो लोका वव्रजुः

20-29 anantaram yiriho-nagarāt teṣāṃ bahir-gamana-samaye tasya paścād bahavo lokā vavrajūḥ

20-29 Und da sie von Jericho auszogen, folgte ihm viel Volks nach.

२०-३० अपरं वर्त्मपार्श्व उपविशन्तौ द्वावन्धौ तेन मार्गेण यीशोर्गमनं निशम्य प्रोच्चैः कथयामासतुः । हे

प्रभो दायूदः सन्तान आवयोर्दयां विधेहि

20-30 aparam vartma-pārśva upa-viśantau dvāv_andhau tena mārgēṇa yīśor_gamaṇam ni-śamya proccaiḥ kathayām_āsatuḥ | he prabho dāyūdaḥ santāna āvayor_dayām vi_dhehi

20-30 Und siehe, zwei Blinde saßen am Wege; und da sie hörten, daß Jesus vorüberging, schrieten sie und sprachen: Ach HERR, du Sohn Davids, erbarme dich unser!

२०-३१ ततो लोकाः सर्वे तुष्णीम्भवतम् इत्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः । तथापि तौ पुनरुच्चैः

कथयामासतुः । हे प्रभो दायूदः सन्तान आवां दयस्व

20-31 tato lokāḥ sarve tuṣṇīm_bhavatam ity_uktvā tau tarjayām_āsuḥ | tathāpi tau punar_uccaiḥ kathayām_āsatuḥ | he prabho dāyūdaḥ santāna āvām dayasva

20-31 Aber das Volk bedrohte sie, daß sie schweigen sollten. Aber sie schrieten viel mehr und sprachen: Ach HERR, du Sohn Davids, erbarme dich unser!

२०-३२ तदानीं यीशुः स्थगितः सन् तावाहूय भाषितवान् । युवयोः कृते मया किं कर्तव्यम् । युवां किं

कामयेथे

20-32 tadāniṃ yīśuḥ sthagitaḥ san tāv_ā-hūya bhāṣitavān | yuvayoḥ kṛte mayā kiṃ kartavyam | yuvām kiṃ kāmayethe

20-32 Jesus aber stand still und rief sie und sprach: Was wollt ihr, daß ich euch tun soll?

२०-३३ तदा तावुक्तवन्तौ । प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः

20-33 tadā tāv_uktavantau | prabho netrāṇi nau pra-sannāni bhaveyuḥ

20-33 Sie sprachen zu ihm: HERR, daß unsere Augen aufgetan werden.

२०-३४ तदानीं यीशुस्तौ प्रति प्रसन्नः सन्तयोर्नेत्राणि पस्पर्श । तेनैव तौ सुवीक्षां चक्राते

तत्पश्चाज्जगमतुश्च

20-34 tadāniṃ yīśus_tau prati pra-sannaḥ san_tayor_netrāṇi pasparśa | tenaiva tau su-vikṣām cakrāte tat-paścāj_jagmatuś_ca

20-34 Und es jammerte Jesum, und er rührte ihre Augen an; und alsbald wurden ihre Augen wieder sehend, und sie folgten ihm nach.

२१-१ अनन्तरं तेषु यिरूशालमगरस्य समीपवर्तिनो जैतुननामकधराधरस्य समीपस्थितं बैत्फगिग्रामम्

आगतेषु यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद

21-1 anantaram teṣu yirūśālam-nagarasya samīpa-varttino jaituna-nāmaka-dharādharasya samīpa-sthitaṃ baitphagi-grāmam ā-gateṣu yīśuḥ śiṣya-dvayaṃ preṣayan jagāda

21-1 Da sie nun nahe an Jerusalem kamen, gen Bethphage an den Ölberg, sandte Jesus seiner Jünger zwei

२१-२ युवां सम्मुखस्थग्रामं गत्वा बद्धां यां सवत्सां गर्दभीं हठात् प्राप्स्यथ । तां मोचयित्वा मदन्तिकम्

आनयतम्

21-2 yuvām sam-mukha-stha-grāmaṃ gatvā baddhām yām sa-vatsām gardabhīm haṭhāt prāpsyatha | tāṃ mocayitvā mad-antikam ā_nayatam

21-2 und sprach zu ihnen: Gehet hin in den Flecken, der vor euch liegt, und alsbald werdet ihr eine Eselin finden angebunden und ihr Füllen bei ihr; löset sie auf und führet sie zu mir!

२१-३ तत्र यदि कश्चित् कश्चिद् वक्ष्यति तर्हि वदिष्यथः । एतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते । तेन स तत्क्षणात् प्रहेष्यति

21-3 tatra yadi kaś_cit kaś_cid vakṣyati tarhi vadiṣyathaḥ | etasyāṃ prabhoḥ pra-yojanam_āste | tena sa tat-kṣṇāt pra_heṣyati

21-3 Und so euch jemand etwas wird sagen, so sprecht: Der HERR bedarf ihrer; sobald wird er sie euch lassen.

२१-४ सीयोनः कन्यकां यूयं भाषध्वमिति भारतीम्

21-4 siyonaḥ kanyakāṃ yūyaṃ bhāṣadhvam_iti bhāratīm

21-4 Das geschah aber alles, auf daß erfüllt würde, was gesagt ist durch den Propheten, der da spricht:

२१-५ पश्य ते नम्रशीलः सन् नृप आरुह्य गर्दभीम् । अर्थादारुह्य तद्वत्समायास्यति त्वदन्तिकम् । भविष्यद्वादिनोक्तं वचनमिदं तदा सफलमभूत्

21-5 paśya te namra-śīlaḥ san nṛpa ā-ruhya gardabhīm | arthād_ā-ruhya tad-vatsam_ā_yāsyati tvad-antikam | bhaviṣyad-vādinoktam vacanam_idam tadā sa-phalam_abhūt

21-5 "Saget der Tochter Zion: Siehe, dein König kommt zu dir sanftmütig und reitet auf einem Esel und auf einem Füllen der lastbaren Eselin."

२१-६ अनन्तरं तौ शिष्यौ शीशोर्यथानिदेशं

21-6 anantaram tau śiṣyau śīśor_yathā-nideśam

21-6 Die Jünger gingen hin und taten, wie ihnen Jesus befohlen hatte,

२१-७ तं ग्रामं गत्वा गर्दभीं तद्वत्सं च समानीतवन्तौ । पश्चात् तदुपरि स्वीयवसनानि पातयित्वा तमारोहयामासतुः

21-7 taṃ grāmaṃ gatvā gardabhīm tad-vatsam ca sam-ā-nītavantau | paścāt tad-upari svīya-vasanāni pātayitvā tam_ā-rohayām_āsatuḥ

21-7 und brachten die Eselin und das Füllen und legten ihre Kleider darauf und setzten ihn darauf.

२१-८ ततो बहवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितुमारेभिरे । कतिपया जनाश्च पादपपर्णादिकं छित्त्वा पथि विस्तारयांआसुः

21-8 tato bahavo lokā nija-vasanāni pathi prasārayitum_ā_rebhire | katipayā janāś_ca pādapa-parṇādikaṃ chittvā pathi vi-stārayām_āsuḥ

21-8 Aber viel Volks breitete die Kleider auf den Weg; die andern hieben Zweige von den Bäumen und streuten sie auf den Weg.

२१-९ अग्रगामिनः पश्चाद्गामिनश्च मनुजा उच्चैर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगदुः परमेश्वरस्य नाम्ना य आयाति स धन्यः । सर्वोपरिस्थस्वर्गेऽपि जयति

21-9 agra-gāmiṇaḥ paścād-gāmiṇaś_ca manuḥjā uccair_jaya jaya dāyūdaḥ santāneti jagaduḥ parameśvarasya nāmnā ya ā_yāti sa dhanyaḥ | sarvoparistha-svarge'pi jayati

21-9 Das Volk aber, das vorging und nachfolgte, schrie und sprach: Hosianna dem Sohn Davids! Gelobt sei, der da kommt in dem Namen des HERRN! Hosianna in der Höhe!

२१-१० इत्थं तस्मिन् यिरूशालं प्रविष्टे कोऽयमिति कथनात् कृत्स्नं नगरं चञ्चलमभवत्

21-10 itthaṃ tasmin yirūśālaṃ pra-viṣṭe ko'yam_iti kathanāt kṛtsnaṃ nagaram cañcalam_abhavat

21-10 Und als er zu Jerusalem einzog, erregte sich die ganze Stadt und sprach: Wer ist der?

२१-११ तत्र लोकाः कथयामासुः । एष गालीलप्रदेशीयनासरतीयभविष्यद्वादी यीशुः

21-11 tatra lokāḥ kathayām_āsuḥ | eṣa gālīl-pradeśīya-nāsaratiya-bhaviṣyad-vādī yīśuḥ

21-11 Das Volk aber sprach: Das ist der Jesus, der Prophet von Nazareth aus Galiläa.

२१-१२ अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य तन्मध्यात् क्रयविक्रयिणो बहिश्चकार । वणिजां मुद्रासनानि कपोतविक्रयिणां चासनानि च न्युब्जयामास

21-12 anantaram yīśur_īśvarasya mandiraṃ pra-viśya tan-madhyāt kraya-vikrayiṇo bahiś_cakāra | vaṇijāṃ mudrāsanāni kapota-vikrayiṇāṃ cāsanāni ca ny-ubjayām_āsa

21-12 Und Jesus ging zum Tempel Gottes hinein und trieb heraus alle Verkäufer und Käufer im Tempel und stieß um der Wechsler Tische und die Stühle der Taubenkrämer

२१-१३ अपरं तानुवाच । एषा लिपिरास्ते । मम गृहं प्रार्थनागृहमिति

21-13 aparaṃ tān_uvāca | eṣā lipir_āste | mama gṛhaṃ prārthanā-gṛham_iti

21-13 und sprach zu ihnen: Es steht geschrieben: "Mein Haus soll ein Bethaus heißen"; ihr aber habt eine Mördergrube daraus gemacht.

२१-१४ तदनन्तरम् अन्धखञ्जलोकास्तस्य समीपमागताः । स तान् निरामयान् कृतवान्

21-14 tad-anantaram andha-khañja-lokās_tasya samīpam_ā-gatāḥ | sa tān nir-āmayān kṛtavān

21-14 Und es gingen zu ihm Blinde und Lahme im Tempel, und er heilte sie.

२१-१५ यदा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि चित्रकर्माणि ददृशुः जय जय दायूदः

सन्तान मन्दिरे बालकानाम् एतादृशम् उच्चध्वनिं शुश्रुवुश्च तदा महाक्रुद्धा बभूवुः तं पप्रच्छुश्च

21-15 yadā pradhāna-yājaka adhyāpakās_ca tena kṛtāny_etāni citra-karmāṇi dadṛśuḥ jaya jaya dāyūdaḥ santāna mandire bālakānām etādṛśam ucca-dhvaṇiṃ śuśruvuś_ca tadā mahā-kruddhā babhūvuḥ taṃ papracchuś_ca

21-15 Da aber die Hohenpriester und Schriftgelehrten sahen die Wunder, die er tat, und die Kinder, die im Tempel schriehen und sagten: Hosanna dem Sohn Davids! wurden sie entrüstet

२१-१६ इमे यद्वदन्ति तत् किं त्वं शृणोषि । ततो यीशुस्तान् अवोचत् । सत्यम् स्तन्यपायिशिशूनां च बालकानां वक्तव्यं । स्वकीयं महिमानं त्वं संप्रकाशयति स्वयं । एतद्वाक्यं यूयं किं नापठत

21-16 ime yad_vadanti tat kiṃ tvaṃ śṛṇoṣi | tato yīśus_tān avocat | satyam stanya-pāyi-śiśūnām ca bālakānām vaktrataḥ | svakiyaṃ mahimānaṃ tvaṃ saṃ_pra_kāśayati svayaṃ | etad-vākyaṃ yūyaṃ kiṃ nāpaṭhata

21-16 und sprachen zu ihm: Hörst du auch, was diese sagen? Jesus sprach zu ihnen: Ja! Habt ihr nie gelesen: "Aus dem Munde der Unmündigen und Säuglinge hast du Lob zugerichtet"?

२१-१७ ततस्तान् विहाय स नगराद् बैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रजनीं यापयामास

21-17 tatas_tān vi-hāya sa nagarād baithaniyā-grāmaṃ gatvā tatra rajaniṃ yāpayām_āsa

21-17 Und er ließ sie da und ging zur Stadt hinaus gen Bethanien und blieb daselbst.

२१-१८ अनन्तरं प्रभाते सति यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधार्तो बभूव

21-18 anantaram pra-bhāte sati yīśuḥ punar_api nagaram_ā-gacchan kṣudhārtto babhūva

21-18 Als er aber des Morgens wieder in die Stadt ging, hungerte ihn;

२१-१९ ततो मार्गपार्श्व उडुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादपं प्रोवाच । अद्यारभ्य कदापि त्वयि फलं न भवतु । तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरमहीरुहः शुष्कतां गतः

21-19 tato mārga-pārśva uḍumbara-vṛkṣam_ekaṃ vi-lokya tat-samīpaṃ gatvā patrāṇi vinā kim_api na prāpya taṃ pāda-paṃ provāca | adyārabhya kadāpi tvayi phalaṃ na bhavatu | tena tat-kṣaṇāt sa uḍumbara-mahī-ruhaḥ śuṣkatām gataḥ

21-19 und er sah einen Feigenbaum am Wege und ging hinzu und fand nichts daran denn allein Blätter und sprach zu ihm: Nun wachse auf dir hinfert nimmermehr eine Frucht! Und der Feigenbaum verdorrte alsbald.

२१-२० तद्दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं विज्ञाय कथयामासुः । आः उडुम्बरपादपोऽतितूर्णं शुष्कोऽभवत्

21-20 tad_dṛṣṭvā śiṣyā āścaryaṃ vi-jñāya kathayām_āsuḥ | āḥ uḍumbara-pādapo'ti-tūrṇaṃ śuṣko'bhavat

21-20 Und da das die Jünger sahen, verwunderten sie sich und sprachen: Wie ist der Feigenbaum so bald verdorrt?

२१-२१ ततो यीशुस्तानुवाच । युष्मानहं सत्यं वदामि । यदि यूयमसन्दिग्धाः प्रतीथ तर्हि यूयमपि केवलोडुम्बरपादपं प्रतीत्यं कर्तुं शक्यथ । तन्न । त्वं चलित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्माभिरस्मिन् शैले प्रोक्तेऽपि तदैव तद् घटिष्यते

21-21 tato yīśus_tān_uvāca | yuṣmān_ahaṃ satyaṃ vadāmi | yadi yūyam_a-sandigdhaḥ pratitha tarhi yūyam_api kevaloḍumbara-pādapaṃ pratitthaṃ kartuṃ śakṣyatha | tan_na | tvaṃ calitvā sāgare pateti vākyaṃ yuṣmābhir_asmin śaile prokte'pi tadaiva tad ghaṭiṣyate

21-21 Jesus aber antwortete und sprach zu ihnen: Wahrlich ich sage euch: So ihr Glauben habt und nicht zweifelt, so werdet ihr nicht allein solches mit dem Feigenbaum tun, sondern, so ihr werdet sagen zu diesem Berge: Hebe dich auf und wirf dich ins Meer! so wird's geschehen.

२१-२२ तथा विश्वस्य प्रार्थ्य युष्माभिर्यद्याचिष्यते तदेव प्राप्स्यते

21-22 tathā viśvasya prārthya yuṣmābhir_yad_yāciṣyate tad_eva prāpsyate

21-22 Und alles, was ihr bittet im Gebet, so ihr glaubet, werdet ihr's empfangen.

२१-२३ अनन्तरं मन्दिरं प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्चागत्य पप्रच्छुः ।

त्वया केन सामर्थ्येनैतानि कर्माणि क्रियन्ते । केन वा तुभ्यमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि

21-23 anantaram mandiram pra-viśyopadeśana-samaye tat-samīpaṃ pradhāna-yājakāḥ prācīna-lokāśchāgatya ppracchuḥ | tvayā kena sāmārthyenaitāni karmāṇi kriyante | kena vā tubhyam_etāni sāmārthyāni dattāni

21-23 Und als er in den Tempel kam, traten zu ihm, als er lehrte, die Hohenpriester und die Ältesten im Volk und sprachen: Aus was für Macht tust du das? und wer hat dir die Macht gegeben?

२१-२४ ततो यीशुः प्रत्यवदत् । अहमपि युष्मान् वाचमेकां पृच्छामि । यदि यूयं तदुत्तरं दातुं शक्यथ

तदा केन सामर्थेन कर्माण्येतानि करोमि तदहं युष्मान् वक्ष्यामि

21-24 tato yīśuḥ praty_avadat | aham_api yuṣmān vācam_ekāṃ pṛcchāmi | yadi yūyaṃ tad-uttaram dātum śakṣyatha tadā kena sāmārthēna karmāṇy_etāni karomi tad_aham yuṣmān vakṣyāmi

21-24 Jesus aber antwortete und sprach zu ihnen: Ich will euch auch ein Wort fragen; so ihr mir das sagt, will ich euch auch sagen aus was für Macht ich das tue:

२१-२५ योहनो मज्जनं कस्याज्ञयाभवत् । किम् ईश्वरस्य मनुष्यस्य वा । ततस्ते परस्परं विविच्य

कथयामासुः । यदीश्वरस्येति वदामस्तर्हि यूयं तं कुतो न प्रत्यैत वाचमेतां वक्ष्यति

21-25 yohano majjanam kasyājñayābhavat | kim īśvarasya manuṣyasya vā | tatas_te paras-param vi-vicya kathayām_āsuḥ | yadiśvarasyeti vadāmas_tarhi yūyaṃ taṃ kuto na pratyaita vācam_etāṃ vakṣyati

21-25 Woher war die Taufe des Johannes? War sie vom Himmel oder von den Menschen? Da dachten sie bei sich selbst und sprachen: Sagen wir, sie sei vom Himmel gewesen, so wird er zu uns sagen: Warum glaubtet ihr ihm denn nicht?

२१-२६ मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो बिभीमः । यतः सर्वैरपि योनह् भविष्यद्वादीति ज्ञायते

21-26 manuṣyasyeti vaktum_api lokebhyo bibhīmaḥ | yataḥ sarvair_api yonah bhaviṣyad-vādīti jñāyate

21-26 Sagen wir aber, sie sei von Menschen gewesen, so müssen wir uns vor dem Volk fürchten; denn sie halten alle Johannes für einen Propheten.

२१-२७ तस्मात्ते यीशुं प्रत्यवदन् । तद्वयं न विद्मः । तदा स तानुक्तवान् । तर्हि केन सामर्थ्येन

कर्माण्येतान्यहं करोमि तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि

21-27 tasmāt_te yīśuṃ praty_avadan | tad_vayaṃ na vidmaḥ | tadā sa tān_uktavān | tarhi kena sāmārtheyna karmāṇy_etāny_aham karomi tad_apy_aham yuṣmān na vakṣyāmi

21-27 Und sie antworteten Jesu und sprachen: Wir wissen's nicht. Da sprach er zu ihnen: So sage ich euch auch nicht, aus was für Macht ich das tue.

२१-२८ कस्यचिज्जनस्य द्वौ सुतावास्तां । स एकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद । हे सुत त्वमद्य मम

द्राक्षाक्षेत्रे कर्म कर्तुं व्रज

21-28 kasya_cij_janasya dvau sutāv_āstāṃ | sa ekasya sutasya samīpaṃ gatvā jagāda | he suta tvam_adya mama drākṣā-kṣetre karma kartum vraja

21-28 Was dünkt euch aber? Es hatte ein Mann zwei Söhne und ging zu dem ersten und sprach: Mein Sohn, gehe hin und arbeite heute in meinem Weinberg.

२१-२९ ततः स उक्तवान् न यास्यामि । किंतु शेषेऽनुत्पद्य जगाम

21-29 tataḥ sa uktavān na yāsyāmi | kiṃ_tu śeṣe'nu-tapya jagāma

21-29 Er antwortete aber und sprach: Ich will's nicht tun. Darnach reute es ihn und er ging hin.

२१-३० अनन्तरं सोऽन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान् । ततः स प्रत्युवाच महेच्छ यामि । किंतु

न गतः

21-30 anantaram so'nya-sutasya samīpaṃ gatvā tathaiva kathitavān | tataḥ sa praty_uvāca maheccha yāmi | kiṃ_tu na gataḥ

21-30 Und er ging zum andern und sprach gleichalso. Er antwortete aber und sprach: Herr, ja! -und ging nicht hin.

२१-३१ एतयोः पुत्रयोर्मध्ये पितुरभिमतं केन पालितम् । युष्माभिः किं बुध्यते । ततस्ते प्रत्युचुः प्रथमेन

पुत्रेण । तदानीं यीशुस्तानुवाच । अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । चण्डाला गणिकाश्च युष्माकमग्रत ईश्वरस्य

राज्यं प्रविशन्ति

21-31 etayoḥ putrayor_madhye pitur_abhi-mataṃ kena pālitam | yuṣmābhiḥ kiṃ budhyate | tatas_te praty_ūcuḥ prathamena putreṇa | tadāniṃ yīśuḥ_tān_uvāca | aham yuṣmān tathyam vadāmi | caṇḍālā gaṇikāśch_yuṣmākamagrata īśvarasya rājyaṃ pra_viśanti

21-31 etayoḥ putrayor_madhye pitur_abhi-mataṃ kena pālitam | yuṣmābhiḥ kiṃ budhyate | tatas_te praty_ūcuḥ prathamena putreṇa | tadāniṃ yīśuḥ_tān_uvāca | aham yuṣmān tathyam vadāmi | caṇḍālā gaṇikāśch_yuṣmākamagrata īśvarasya rājyaṃ pra_viśanti

21-31 Welcher unter den zweien hat des Vaters Willen getan? Sie sprachen zu ihm: Der erste. Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich ich sage euch: Die Zöllner und Huren mögen wohl eher ins Himmelreich kommen denn ihr.

२१-३२ यतो युष्माकं समीपं योहनि धर्मपथेनागते यूयं तं न प्रतीथ । किंतु चण्डाला गणिकाश्च तं प्रत्यायन् । तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नाखिद्यध्वम्

21-32 yato yuṣmākaṃ samīpaṃ yohani dharmā-pathenāgate yūyaṃ taṃ na pratītha | kiṃ tu caṇḍālā gaṇikāś ca taṃ praty_āyan | tad vi-lokyāpi yūyaṃ praty_etuṃ nākhidyadhvam

21-32 Johannes kam zu euch und lehrte euch den rechten Weg, und ihr glaubtet ihm nicht; aber die Zöllner und Huren glaubten ihm. Und ob ihr's wohl sahet, tatet ihr dennoch nicht Buße, daß ihr ihm darnach auch geglaubt hättet.

२१-३३ अपरम् एकं दृष्टान्तं शृणुत । कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षालता रोपयित्वा तच्चतुर्दिक्षु वारणीं विधाय तन्मध्ये द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान् मञ्चं च निर्मतवान् । ततः कृष्केषु तत् क्षेत्रं समर्य स्वयं दूरदेशं जगाम

21-33 aparaṃ ekaṃ dṛṣṭāntaṃ śṛṇuta | kaś cid gṛha-sthaḥ kṣetre drākṣā-latā ropayitvā tac-catur-dikṣu vāraṇīm vi-dhāya taṃ-madhye drākṣā-yantraṃ sthāpitavān mañcaṃ ca nir-matavān | tataḥ kṛṣkeṣu tat kṣetraṃ sam-arya svayaṃ dūra-deśaṃ jagāma

21-33 Höret ein anderes Gleichnis: Es war ein Hausvater, der pflanzte einen Weinberg und führte einen Zaun darum und grub eine Kelter darin und baute einen Turm und tat ihn den Weingärtnern aus und zog über Land.

२१-३४ तदनन्तरं फलसमय उपस्थिते स फलानि प्राप्तुं कृषीवलानां समीपं निजदासान् प्रेषयामास

21-34 tad-anantaraṃ phala-samaya upa-sthite sa phalāni prāptuṃ kṛṣīvalānāṃ samīpaṃ nija-dāsān preṣayāmaśa

21-34 Da nun herbeikam die Zeit der Früchte, sandte er seine Knechte zu den Weingärtnern, daß sie seine Früchte empfangen.

२१-३५ किंतु कृषीवलास्तान् दासेयान् धृत्वा कंचन प्रहतवन्तः कंचन पाषाणैराहतवन्तः कंचन हतवन्तः

21-35 kiṃ tu kṛṣīvalās tān dāseyān dhṛtvā kaṃ cana pra-hṛtavantaḥ kaṃ cana pāṣāṇair_ā-hatavantaḥ kaṃ cana hatavantaḥ

21-35 Da nahmen die Weingärtner seine Knechte; einen stäubten sie, den andern töteten sie, den dritten steinigten sie.

२१-३६ पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास । किंतु ते तान् प्रत्यपि तथैव चक्रुः

21-36 punar_āpi sa prabhuḥ prathamato'dhika-dāseyān preṣayāmaśa | kiṃ tu te tān praty_āpi tathaiva cakruḥ

21-36 Abermals sandte er andere Knechte, mehr denn der ersten waren; und sie taten ihnen gleichalso.

२१-३७ अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते । इत्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां संनिधिं प्रेषयामास

21-37 anantaraṃ mama sute gate taṃ sam_ā-dariṣyante | ity_uktvā śeṣe sa nija-sutaṃ teṣāṃ saṃ-nidhiṃ preṣayāmaśa

21-37 Darnach sandte er seinen Sohn zu ihnen und sprach: Sie werden sich vor meinem Sohn scheuen.

२१-३८ किंतु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् इति मन्त्रयितुम् आरेभिरे । अयमुत्तराधिकारी वयमेनं निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः

21-38 kiṃ tu te kṛṣīvalāḥ sutaṃ vīkṣya paras-parṃ iti mantrayitum ā-rebhire | ayamuttara-dhikārī vayaṃ enaṃ ni-hatyāsyādihikāraṃ sva-vaśī-kariṣyāmaḥ

21-38 Da aber die Weingärtner den Sohn sahen, sprachen sie untereinander: Das ist der Erbe; kommt laßt uns ihn töten und sein Erbgut an uns bringen!

२१-३९ पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वाबधिषुः

21-39 paścāt te taṃ dhṛtvā drākṣā-kṣetrād bahiḥ pātayitvābadhiṣuḥ

21-39 Und sie nahmen ihn und stießen ihn zum Weinberg hinaus und töteten ihn.

२१-४० यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति

21-40 yadā sa drākṣā-kṣetra-patir_ā-gamiṣyati tadā tān kṛṣīvalān kiṃ kariṣyati

21-40 Wenn nun der Herr des Weinberges kommen wird, was wird er diesen Weingärtnern tun?

२१-४१ ततस्ते प्रत्यवदन् । तान् कलुषिणो दारुणयातनाभिराहनिष्यति । ये च समयानुक्रमात् फलानि दास्यन्ति तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पिष्यति

21-41 tatas_te praty_avadan | tān kaluṣiṇo dāruṇayātana-abhir_ā-haniṣyati | ye ca samayānukramāt phalāni dāsyanti tādr̥ṣeṣu kṛṣīvaleṣu kṣetraṃ sam_arpiṣyati

21-41 Sie sprachen zu ihm: Er wird die Bösewichte übel umbringen und seinen Weinberg anderen Weingärtnern austun, die ihm die Früchte zur rechten Zeit geben.

२१-४२ तदा यीशुना ते गदिताः । ग्रहणं न कृतं यस्य पाषाणस्य निचायकैः । प्रधानप्रस्तरः कोणे स एव संभविष्यति । एतेत् परेशितुः कर्मास्मदृष्टावद्भुतं भवेत् । धर्मग्रन्थे लिखितमेतद्वचनं युष्माभिः किं नापाठि

21-42 tadā yīśunā te gaditāḥ | grahaṇam na kṛtam yasya pāṣāṇasya nicāyakaiḥ | pradhāna-prastaraḥ koṇe sa eva saṃ bhaviṣyati | etet pareṣituḥ karmāsmad-ḍṛṣṭāv-adbhutaṃ bhavet | dharma-granthe likhitam-etad-vacanam yuṣmābhiḥ kiṃ nāpāṭhi

21-42 Jesus sprach zu ihnen: Habt ihr nie gelesen in der Schrift: "Der Stein, den die Bauleute verworfen haben, der ist zum Eckstein geworden. Von dem HERRN ist das geschehen, und es ist wunderbar vor unseren Augen"?

२१-४३ तस्माद् अहं युष्मान् वदामि । युष्मान् ईश्वरीयराज्यमपनीय फलोत्पादयित्रन्यजातये दायिष्यते

21-43 tasmād ahaṃ yuṣmān vadāmi | yuṣmān īśvarīya-rājyam-apanīya phalotpādayitr-anya-jātaye dāyiṣyate

21-43 Darum sage ich euch: Das Reich Gottes wird von euch genommen und einem Volke gegeben werden, das seine Früchte bringt.

२१-४४ यो जन एतत्पाषाणोपरि पतिष्यति स भङ्क्ष्यते । किंत्वयं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति तं स धूलिवत् चूर्णीकरिष्यति

21-44 yo jana etat-pāṣāṇopari patiṣyati sa bhaṅkṣyate | kiṃ tv-ayaṃ pāṣāṇo yasyopari patiṣyati taṃ sa dhūlivat cūrṇi-kariṣyati

21-44 Und wer auf diesen Stein fällt, der wird zerschellen; auf wen aber er fällt, den wird er zermalmen.

२१-४५ तदानीं प्रधानयाजकाः फिरूशिनश्च तस्येमां दृष्टान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानुद्दिश्य कथितवान् इति विज्ञाय तं धर्तुं चेष्टितवन्तः

21-45 tadāniṃ pradhāna-yājakāḥ phirūśinaś-ca tasyemāṃ ḍṛṣṭānta-kathāṃ śrutvā so'smān-ud-diśya kathitavān iti vijñāya taṃ dhartuṃ ceṣṭitavantaḥ

21-45 Und da die Hohenpriester und Pharisäer seine Gleichnisse hörten, verstanden sie, daß er von ihnen redete.

२१-४६ किंतु लोकेभ्यो बिभ्युः यतो लोकैः स भविष्यद्वादीत्यज्ञायि

21-46 kiṃ tu lokebhyo bibhyuḥ yato lokaiḥ sa bhaviṣyad-vādītyajñāyi

21-46 Und sie trachteten darnach, wie sie ihn griffen; aber sie fürchteten sich vor dem Volk, denn es hielt ihn für einen Propheten.

२२-१ अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान अवादीत्

22-1 anantaram yīśuḥ punar-āpi ḍṛṣṭāntena tāna avādīt

22-1 Und Jesus antwortete und redete abermals durch Gleichnisse zu ihnen und sprach:

२२-२ स्वर्गीयराज्यम् एतादृशस्य नृपतेः समं यो निजपुत्रं विवाहयन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं दासेयान् प्रहितवान् । किंतु ते समागन्तुं नेष्टवन्तः

22-2 svargīya-rājyam-ēta-dṛśasya nṛ-pateḥ samam yo nija-putraṃ vi-vāhayan sarvān ni-mantritān ā-netuṃ dāseyān prahitavān | kiṃ tu te sam-ā-gantuṃ neṣṭavantaḥ

22-2 Das Himmelreich ist gleich einem Könige, der seinem Sohn Hochzeit machte.

२२-३ ततो राजा पुनरपि दासानानन्यान् इत्युक्त्वा प्रेषयामास

22-3 tato rājā punar-āpi dāsān-ā-nanyān ity-uktvā preṣayām-āsa

22-3 Und sandte seine Knechte aus, daß sie die Gäste zur Hochzeit riefen; und sie wollten nicht kommen.

२२-४ निमन्त्रितान् वदत पश्यत मम भोज्यमासादितमास्ते । निजवृषादिपुष्टजन्तून् मारयित्वा सर्वं खाद्यद्रव्यमासादितवान् । यूयं विवाहम् आगच्छत

22-4 ni-mantritān vadata paśyata mama bhojyam-ā-sāditam-āste | nija-vṛṣādi-puṣṭa-jantūn mārayitvā sarvaṃ khādyadravyam-ā-sāditavān | yūyam vi-vāham ā-gacchata

22-4 Abermals sandte er andere Knechte aus und sprach: Sagt den Gästen: Siehe, meine Mahlzeit habe ich bereitet, meine Ochsen und mein Mastvieh ist geschlachtet und alles ist bereit; kommt zur Hochzeit!

२२-५ तथापि ते तुच्छीकृत्य केचिन्नजक्षेत्रं केचिद्वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गेण चलितवन्तः

22-5 tathāpi te tucchī-kṛtya ke-cin-nija-kṣetraṃ ke-cid-vāṇijyam prati sva-sva-mārgeṇa calitavantaḥ

22-5 Aber sie verachteten das und gingen hin, einer auf seinen Acker, der andere zu seiner Hantierung;

२२-६ अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्म्यं व्यवहृत्य तानबधिषुः

22-6 anye lokās_tasya dāseyān dhṛtvā daurātmyaṃ vy-ava-hṛtya tān_abadhiṣuḥ

22-6 etliche griffen seine Knechte, höhnten sie und töteten sie.

२२-७ अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्त्तां श्रुत्वा क्रुध्यन् सिन्यानि प्रहित्य तान् घातकान् हत्वा तेषां नगरं

दाहयामास

22-7 anantaraṃ sa nṛ-patis_tāṃ vārttāṃ śrutvā krudhyan sinyāni pra-hitya tān ghātakān hatvā teṣāṃ nagaraṃ dāhayām_āsa

22-7 Da das der König hörte, ward er zornig und schickte seine Heere aus und brachte diese Mörder um und zündete ihre Stadt an.

२२-८ ततः स निजदासेयान् बभाषे । विवाहीयं भोज्यमासादितमास्ते । किंतु निमन्त्रिता जना अयोग्याः

22-8 tataḥ sa nija-dāseyān babhāṣe | vi-vāhiyaṃ bhojyam_ā-sāditam_āste | kiṃ_tu ni-mantritā janā a-yogyāḥ

22-8 Da sprach er zu seinen Knechten: Die Hochzeit ist zwar bereit, aber die Gäste waren's nicht wert.

२२-९ तस्माद् यूयं राजमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत तावत एव विवाहीयभ्याय निमन्त्रयत

22-9 tasmād yūyaṃ rāja-mārgaṃ gatvā yāvato manu-jān paśyata tāvata eva vi-vāhiya-bhjiyāya ni-mantrayata

22-9 Darum gehet hin auf die Straßen und ladet zur Hochzeit, wen ihr findet.

२२-१० तदा ते दासेया राजमार्गं गत्वा भद्रान् अभद्रान् वा यावतो जनान् ददृशुः तावत एव

संगृह्यानयन् । ततोऽभ्यागतमनुजैर्विवाहगृहम् अपूर्यत

22-10 tadā te dāseyā rāja-mārgaṃ gatvā bhadrān a-bhadrān vā yāvato janān dadṛśuḥ tāvata eva saṃ-grhyānayan | tato'bhy-ā-gata-manujair_vivāha-gṛham apūryata

22-10 Und die Knechte gingen aus auf die Straßen und brachten zusammen, wen sie fanden, Böse und Gute; und die Tische wurden alle voll.

२२-११ तदानीं स राजा सर्वानभ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्

22-11 tadāniṃ sa rājā sarvān_abhy-ā-gatān draṣṭum abhy-antaram_ā-gatavān

22-11 Da ging der König hinein, die Gäste zu besehen, und sah allda einen Menschen, der hatte kein hochzeitlich Kleid an;

२२-१२ तदा तत्र विवाहीयवसनहीनमेकं जनं वीक्ष्य तं जगाद । हे मित्र त्वं विवाहीयवसनं विना कथम्

अत्र प्रविष्टवान् तेन स निरुत्तरो बभूव

22-12 tadā tatra vivāhiya-vasana-hīnam_ekam_janaṃ vīkṣya taṃ jagāda | he mitra tvaṃ vivāhiya-vasanaṃ vinā katham atra pra-viṣṭavān tena sa nir-uttaro babhūva

22-12 und er sprach zu ihm: Freund, wie bist du hereingekommen und hast doch kein hochzeitlich Kleid an? Er aber verstummte.

२२-१३ तदा राजा निजानुचरान् अवदत् । एतस्य करचरणान् बद्ध्वा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणं च

भवति तत्र बहिर्भूततमिस्रे तं निक्षिपत

22-13 tadā rājā nijānucarān avadat | etasya kara-caraṇān baddhvā yatra rodanaṃ dantair_danta-gharṣaṇaṃ ca bhavati tatra bahir-bhūta-tamisre taṃ ni-kṣipata

22-13 Da sprach der König zu seinen Dienern: Bindet ihm Hände und Füße und werfet ihn in die Finsternis hinaus! da wird sein Heulen und Zähneklappen.

२२-१४ इत्थं बहव आहूता अल्पे मनोभिमताः

22-14 itthaṃ bahava ā-hūtā alpe manobhimatāḥ

22-14 Denn viele sind berufen, aber wenige sind auserwählt.

२२-१५ अनन्तरं फिरूशिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा

22-15 anantaraṃ phirūśinaḥ pra-gatya yathā saṃ-lāpena tam un-māthe pātayeyus_tathā mantrayitvā

22-15 Da gingen die Pharisäer hin und hielten einen Rat, wie sie ihn fingen in seiner Rede.

२२-१६ हेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्यगणेन तं प्रति कथयामासुः । हे गुरो भवान् सत्यः

सत्यमीश्वरीयमार्गमुपदिशति । कमपि मानुषं नानुरुध्यते कमपि नापेक्षते च तद् वयं जानीमः

22-16 herodiya-manujaiḥ sākaṃ nija-śiṣya-gaṇena taṃ prati kathayām_āsuḥ | he guro bhavān satyaḥ satyam_īśvariya-mārgam_upa-diśati | kam_api mānuṣaṃ nānurudhyate kam_api nāpekṣate ca tad vayaṃ jānīmaḥ

22-16 Und sandten zu ihm ihre Jünger samt des Herodes Dienern. Und sie sprachen: Meister, wir wissen, daß du wahrhaftig bist und lehrst den Weg Gottes recht und du fragst nach niemand; denn du achtest nicht das Ansehen der Menschen.

२२-१७ अतः कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा । अत्र भवता किं बुध्यते । तद् अस्मान् वदतु

22-17 ataḥ kaisara-bhūpāya karo'smākaṁ dātavyo na vā | atra bhavatā kiṁ budhyate | tad asmān vadatu

22-17 Darum sage uns, was dünkt dich: Ist's recht, daß man dem Kaiser den Zins gebe, oder nicht?

२२-१८ ततो यीशुस्तेषां खलतां विज्ञाय कथितवान् । रे कपटिनः यूयं कुतो मां परीक्षध्वे

22-18 tato yīśuṣ_teṣāṁ khalatāṁ vi-jñāya kathitavān | re kapaṭinaḥ yūyaṁ kuto māṁ parīkṣadhve

22-18 Da nun Jesus merkte ihre Schalkheit, sprach er: Ihr Heuchler, was versucht ihr mich?

२२-१९ तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शय । तदानीं तैस्तस्य समीपं मुद्राचतुर्थभाग आनीते स तान् पप्रच्छ

22-19 tat-kara-dānasya mudrāṁ māṁ darśaya | tadānīṁ tais_tasya samīpaṁ mudrā-caturtha-bhāga ā-nīte sa tān papraccha

22-19 Weiset mir die Zinsmünze! Und sie reichten ihm einen Groschen dar.

२२-२० अत्र कस्येयं मूर्तिर्नाम चास्ते

22-20 atra kasyeyaṁ mūrtir_nāma cāste

22-20 Und er sprach zu ihnen: Wes ist das Bild und die Überschrift?

२२-२१ ते जगदुः कैसरभूपस्य । ततः स उक्तवान् कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त । ईश्वरस्य यत् तद् ईश्वराय दत्त

22-21 te jagaduḥ kaisara-bhūpasya | tataḥ sa uktavān kaisarasya yat tat kaisarāya datta | īśvarasya yat tad īśvarāya datta

22-21 Sie sprachen zu ihm: Des Kaisers. Da sprach er zu ihnen: So gebet dem Kaiser, was des Kaisers ist, und Gott, was Gottes ist!

२२-२२ इति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विहाय चलितवन्तः

22-22 iti vākyaṁ ni-śamya te vi-smayaṁ vi-jñāya taṁ vi-hāya calitavantaḥ

22-22 Da sie das hörten, verwunderten sie sich und ließen ihn und gingen davon.

२२-२३ तस्मिन्नहनि सिदूकिनोऽर्थात् श्मशानान्नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति ते यीशोरन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः

22-23 tasmin_nahani sidūkino'rthāt śmaśānān_nothāsyantīti vākyaṁ ye vadanti te yīśor_antikam ā-gatya papracchuḥ

22-23 An dem Tage traten zu ihm die Sadduzäer, die da halten, es sei kein Auferstehen, und fragten ihn

२२-२४ हे गुरो कश्चिन्मनुजश्चेन्निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति तर्हि तस्य भ्राता तस्य जायां व्युह्य भ्रातुः सन्तानम् उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्टवान्

22-24 he guro kaś_cin_manujaś_cen_niḥ-santānaḥ san prāṇān tyajati tarhi tasya bhrātā tasya jāyāṁ vy_uhya bhrātuḥ santānam ut_pādayiṣyatīti mūsā ā-diṣṭavān

22-24 und sprachen: Meister, Mose hat gesagt: So einer stirbt und hat nicht Kinder, so soll sein Bruder sein Weib freien und seinem Bruder Samen erwecken.

२२-२५ किंत्वस्माकमत्र केऽपि जनाः सप्तसहोदरा आसन् । तेषां ज्येष्ठ एकां कन्यां व्यवहत् । अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि सनर्पितवान्

22-25 kiṁ_tv_asmākam_atra ke'pi janāḥ sapta-sahodarā āsan | teṣāṁ jyeṣṭha ekāṁ kanyāṁ vy_avahat | aparaṁ prāṇa-tyāga-kāle svayaṁ niḥ-santānaḥ san tāṁ striyaṁ sva-bhrātari san-arpitavān

22-25 Nun sind bei uns gewesen sieben Brüder. Der erste freite und starb; und die weil er nicht Samen hatte, ließ er sein Weib seinem Bruder;

२२-२६ ततो द्वितीयादिसप्तमान्ताश्च तथैव चक्रुः

22-26 tato dvitiyādi-saptamāntāś_ca tathaiva cakruḥ

22-26 desgleichen der andere und der dritte bis an den siebenten.

२२-२७ शेषे सापि नारी ममार

22-27 śeṣe sāpi nārī mamāra

22-27 Zuletzt nach allen starb auch das Weib.

२२-२८ मृतानां उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति

22-28 mṛtānām ut-thāna-samaye teṣām saptānām madhye sā nārī kasya bhāryā bhaviṣyati

22-28 Nun in der Auferstehung, wes Weib wird sie sein unter den sieben? Sie haben sie ja alle gehabt.

२२-२९ यस्मात् सर्व एव तां व्यवहन्। ततो यीशुः प्रत्यवादीत्। यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिं च न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः

22-29 yasmāt sarva eva tāṃ vy_avahan | tato yīśuḥ praty_avādīt | yūyaṃ dharmā-pustakam īśvarīyāṃ śaktiṃ ca na vi-jñāya bhrāntimantaḥ

22-29 Jesus aber antwortete und sprach zu ihnen: Ihr irrt und wisset die Schrift nicht, noch die Kraft Gottes.

२२-३० उत्थानप्राप्ता लोका न विवहन्ति न च वाचा दीयन्ते किंत्वीश्वरस्य स्वर्गस्थदूतानां सदृशा भवन्ति

22-30 utthāna-prāptā lokā na vi_vahanti na ca vācā dīyante kiṃ_tv_īśvarasya svargastha-dūtānām sadṛśā bhavanti

22-30 In der Auferstehung werden sie weder freien noch sich freien lassen, sondern sie sind gleichwie die Engel Gottes im Himmel.

२२-३१ अपरं मृतानामुत्थाननधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः। अहमिब्राहीम ईश्वर इशाक ईश्वरो याकूब ईश्वर इति किं युष्माभिर्नापाठि

22-31 aparaṃ mṛtānām-ut-thānan_adhi yuṣmān pratīyam_īśvaroktiḥ | aham_ibrāhīma īśvara ishāka īśvaro yākūba īśvara iti kiṃ yuṣmābhir_nāpāṭhi

22-31 Habt ihr nicht gelesen von der Toten Auferstehung, was euch gesagt ist von Gott, der da spricht:

२२-३२ किंत्वीश्वरो जीवताम् ईश्वरः। स मृतानामीश्वरो नहि

22-32 kiṃ_tv_īśvaro jīvatām īśvaraḥ | sa mṛtānām_īśvaro na_hi

22-32 "Ich bin der Gott Abrahams und der Gott Isaaks und der Gott Jakobs"? Gott aber ist nicht ein Gott der Toten, sondern der Lebendigen.

२२-३३ इति श्रुत्वा सर्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं गताः

22-33 iti śrutvā sarve lokās_tasyopadeśād vi-smayaṃ gatāḥ

22-33 Und da solches das Volk hörte, entsetzten sie sich über seine Lehre.

२२-३४ अनन्तरं सिदूकिनां निरुत्तरत्ववार्ता निशम्य फिरूशिन एकत्र मिलितवन्तः

22-34 anantaram sidūkinām nir-uttaratva-vārtāṃ ni-śamya phirūšina ekatra militavantaḥ

22-34 Da aber die Pharisäer hörten, wie er den Sadduzäern das Maul gestopft hatte, versammelten sie sich.

२२-३५ तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परीक्षितुं पप्रच्छ

22-35 teṣām_eko vy-ava-sthāpako yīśuṃ parīkṣituṃ papraccha

22-35 Und einer unter ihnen, ein Schriftgelehrter, versuchte ihn und sprach:

२२-३६ हे गुरो व्यवस्थाशास्त्रमध्ये काज्ञा श्रेष्ठा

22-36 he guro vyavasthā-śāstra-madhye kājñā śreṣṭhā

22-36 Meister, welches ist das vornehmste Gebot im Gesetz?

२२-३७ ततो यीशुरुवाच। त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्वरे प्रीयस्व

22-37 tato yīśur_uvāca | tvaṃ sarvāntaḥ-kaṛaṇaiḥ sarva-prāṇaiḥ sarva-cittaiś_ca sākaṃ prabhau paramēśvare prīyasva

22-37 Jesus aber sprach zu ihm: "Du sollst lieben Gott, deinen HERRN, von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Gemüte."

२२-३८ एषा प्रथममहाज्ञा

22-38 eṣā prathama-mahājñā

22-38 Dies ist das vornehmste und größte Gebot.

२२-३९ तस्याः सदृशी द्वितीयाज्ञा। तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु

22-39 tasyāḥ sadṛśī dvitīyājñāṣā | tava samīpa-vāsini svātmanīva prema kuru

22-39 Das andere aber ist ihm gleich; Du sollst deinen Nächsten lieben wie dich selbst.

२२-४० अनयोर्द्वयोराज्ञयोः कृत्स्नव्यवस्थायाम् भविष्यद्वक्तृग्रन्थस्य च भारस्तिष्ठति

22-40 anayor_dvayor_ā-jñayoḥ kṛtsna-vyavasthāyā bhaviṣyad-vaktṛ-granthasya ca bhāras_tisṭhati

22-40 In diesen zwei Geboten hängt das ganze Gesetz und die Propheten.

२२-४१ अनन्तरं फिरूशिनाम् एकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ

22-41 anantaram phirūśinām ekatra sthiti-kāle yīśus_tān papraccha

22-41 Da nun die Pharisäer beieinander waren, fragte sie Jesus

२२-४२ ख्रिष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो जायते । स कस्य सन्तानः

22-42 khriṣṭam_adhi yuṣmākaṁ kīdṛg-bodho jāyate | sa kasya santānaḥ

22-42 und sprach: Wie dünkt euch um Christus? wes Sohn ist er? Sie sprachen: Davids.

२२-४३ ततस्ते प्रत्यवदन् । दायूदः सन्तानः । तदा स उक्तवान् । तर्हि दायूद् कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति । यथा

22-43 tatas_te praty_avadan | dāyūdaḥ santānaḥ | tadā sa uktavān | tarhi dāyūd katham ātmādhiṣṭhānena taṁ prabhuṁ vadati | yathā

22-43 Er sprach zu ihnen: Wie nennt ihn denn David im Geist einen Herrn, da er sagt:

२२-४४ मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः । तवारीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहम् । तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व उपाविश

22-44 mama prabhum_idaṁ vākyaṁ_avadat parameśvaraḥ | tavārīn pāda-pīṭhaṁ te yāvan_na_hi karomy_aham | tāvat kālaṁ madiye tvam dakṣa-pārśva upāviśa

22-44 "Der HERR hat gesagt zu meinem Herrn: Setze dich zu meiner Rechten, bis daß ich lege deine Feinde zum Schemel deiner Füße"?

२२-४५ अतो यदि दायूद् तं प्रभुं वदति तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति

22-45 ato yadi dāyūd taṁ prabhuṁ vadati tarhi sa katham tasya santāno bhavati

22-45 So nun David ihn einen Herrn nennt, wie ist er denn sein Sohn?

२२-४६ तदानीं तेषां कोलपि तद्वाक्यस्य किमप्युत्तरं दातुं नाशक्रेत् । तद्दिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साहसो नाभवत्

22-46 tadānīm teṣāṁ koḷpi tad-vākyaśya kim_apy_uttaram dātum nāśaknot | tad-dinam_ā-rabhya taṁ kim_api vākyaṁ praṣṭum kasyāpi sāhaso nābhavat

22-46 Und niemand konnte ihm ein Wort antworten, und wagte auch niemand von dem Tage an hinfort, ihn zu fragen.

२३-१ अनन्तरं यीशुर्जननिवहं शिष्यांश्चावदत्

23-1 anantaram yīśur_jana-nivahaṁ śiṣyāṁś_cāvadat

23-1 Da redete Jesus zu dem Volk und zu seinen Jüngern

२३-२ अध्यापकाः फिरूशिनश्च मूसासने उपविशन्ति

23-2 adhyāpakāḥ phirūśinaś_ca mūsāsane upa_viśanti

23-2 und sprach: Auf Mose's Stuhl sitzen die Schriftgelehrten und Pharisäer.

२३-३ अतस्ते युष्मान् यत्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति । तत् मन्यध्वं पालयध्वं च । किंतु तेषां कर्मानुरूपं कर्म न कुरुध्वं । यतस्तेषां वाक्यमात्रं सारं कार्ये किमपि नास्ति

23-3atas_te yuṣmān yat_yat mantum ā_jñāpayanti | tat manyadhvaṁ pālayadhvaṁ ca | kiṁ_tu teṣāṁ karmānu-rūpaṁ karma na kurudhvaṁ | yatas_teṣāṁ vākya-mātraṁ sāraṁ kārye kim_api nāsti

23-3 Alles nun, was sie euch sagen, daß ihr halten sollt, das haltet und tut's; aber nach ihren Werken sollt ihr nicht tun: sie sagen's wohl, und tun's nicht.

२३-४ ते दुर्वहान् गुरुतरान् भारान् बद्ध्वा मनुष्याणां स्कन्धोपरि समर्पयन्ति । किंतु स्वयमङ्गुल्यैकयापि न चाल्यन्ति

23-4 te dur-vahān gurutarān bhārān baddhvā manuṣyāṇāṁ skandhopari sam_arpayanti | kiṁ_tu svayam-aṅgulyaikayāpi na cālyanti

23-4 Sie binden aber schwere und unerträgliche Bürden und legen sie den Menschen auf den Hals; aber sie selbst wollen dieselben nicht mit einem Finger regen.

२३-५ केवलं लोकदर्शनाय सर्वकर्माणि कुर्वन्ति

23-5 kevalam loka-darśanāya sarva-karmāṇi kurvanti

23-5 Alle ihre Werke aber tun sie, daß sie von den Leuten gesehen werden. Sie machen ihre Denkkärtchen breit und die Säume an ihren Kleidern groß.

२३-६ फलतः पट्टबन्धान् प्रसार्य धारयन्ति । स्ववस्त्रेषु च दीर्घग्रन्थीन् धारयन्ति

23-6 phalataḥ paṭṭa-bandhān pra-sārya dhārayanti | sva-vastreṣu ca dīrgha-granthīn dhārayanti

23-6 Sie sitzen gern obenan über Tisch und in den Schulen

२३-७ भोजनभवन उच्चस्थानं । भजनभवने प्रधानमासनं । हठे नमस्कारं गुरुरिति सम्बोधनं चैतानि सर्वाणि वाञ्छन्ति

23-7 bhojana-bhavana ucca-sthānaṃ | bhajana-bhavane pradhānaṃ āsanaṃ | haṭṭhe nama-s-kāraṃ gurur_iti sam-bodhanaṃ caitāni sarvāṇi vāñchanti

23-7 und haben's gern, daß sie begrüßt werden auf dem Markt und von den Menschen Rabbi genannt werden.

२३-८ किंतु यूयं गुरव इति सम्बोधनीया मा भवत । यतो युष्माकम् एकः ख्रीष्ट एव गुरुर्यूयं सर्वे मिथो भ्रातरश्च

23-8 kiṃ_tu yūyaṃ gurava iti sam-bodhanīyā mā bhavata | yato yuṣmākam ekaḥ khriṣṭa eva gurur_yūyaṃ sarve mitho bhrātaraś_ca

23-8 Aber ihr sollt euch nicht Rabbi nennen lassen; denn einer ist euer Meister, Christus; ihr aber seid alle Brüder.

२३-९ पुनः पृथिव्यां कमपि पितेति मा सम्बुध्यध्वं । यतो युष्माकमेकः स्वर्गस्थ एव पिता

23-9 punaḥ pṛthivyāṃ kam_āpi piteti mā sam_budhyadhvaṃ | yato yuṣmākam_ekaḥ svarga-stha eva pitā

23-9 Und sollt niemand Vater heißen auf Erden, denn einer ist euer Vater, der im Himmel ist.

२३-१० यूयं गुरव इति सम्भाषिता मा भवत । यतो युष्माकमेकः ख्रीष्ट एव गुरुः

23-10 yūyaṃ gurava iti sam-bhāṣitā mā bhavata | yato yuṣmākam_ekaḥ khriṣṭa eva guruḥ

23-10 Und ihr sollt euch nicht lassen Meister nennen; denn einer ist euer Meister, Christus.

२३-११ अपरं युष्माकं मध्ये यः पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते

23-11 aparaṃ yuṣmākam madhye yaḥ pumān śreṣṭhaḥ sa yuṣmān seviṣyate

23-11 Der Größte unter euch soll euer Diener sein.

२३-१२ यतो यः स्वमुन्नमति । स उन्नतः करिष्यते

23-12 yato yaḥ svam_un_namati | sa un-nataḥ kariṣyate

23-12 Denn wer sich selbst erhöht, der wird erniedrigt; und wer sich selbst erniedrigt, der wird erhöht.

२३-१३ हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं मनुजानां समक्षं स्वर्गद्वारं रुन्ध । यूयं स्वयं तेन न प्रविशथ । प्रविविक्षूनपि वारयथ

23-13 hanta kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ manu-jānāṃ sam-akṣaṃ svarga-dvāraṃ rundha | yūyaṃ svayaṃ tena na pra_viśatha | pra-vi-vikṣūn_āpi vārayatha

23-13 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr das Himmelreich zuschließet vor den Menschen! Ihr kommt nicht hinein, und die hinein wollen, laßt ihr nicht hineingehen.

२३-१४ बत कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं छलाद् दीर्घं प्रार्थ्य विधवानां सर्वस्वं ग्रसथ ।

युष्माकं घोरतरदण्डो भविष्यति

23-14 bata kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ chalaḍ dīrghaṃ prārthya vidhavanāṃ sarva-svaṃ grasatha | yuṣmākam ghoratara-daṇḍo bhaviṣyati

23-14 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr der Witwen Häuser fresset und wendet lange Gebete vor! Darum werdet ihr desto mehr Verdammnis empfangen.

२३-१५ हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्तुं सागरं भूमण्डलं च प्रदक्षिणीकुरुथ । कंचन प्राप्य स्वतो द्विगुणनरकभाजनं तं कुरुथ

23-15 hanta kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyam_ekam sva-dharmāvalamvinaṃ karttuṃ sāgaraṃ bhū-ṃḍalaṃ ca pra-dakṣiṇī_kurutha | kaṃ_cana prāpya svato dvi-guṇa-naraka-bhājanaṃ taṃ kurutha

23-15 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr Land und Wasser umziehet, daß ihr einen Judengenossen macht; und wenn er's geworden ist, macht ihr aus ihm ein Kind der Hölle, zwiefältig mehr denn ihr seid!

२३-१६ बत अन्धपथदर्शकाः सर्वे । यूयं वदथ । मन्दिरस्थ शपथकरणात् किमपि न देयं । किंतु मन्दिरस्थसुवर्णस्य शपथकरणाद् देयं

23-16 bata andha-patha-darśakāḥ sarve | yūyaṃ vadatha | mandira-stha śapatha-karaṇāt kim-api na deyaṃ | kiṃ_tu mandira-stha-suvarṇasya śapatha-karaṇād deyaṃ

23-16 Weh euch, verblendetes Leiter, die ihr sagt: "Wer da schwört bei dem Tempel, das ist nichts; wer aber schwört bei dem Gold am Tempel, der ist's schuldig."

२३-१७ हे मूढा हे अन्धाः सुवर्णं तत्सुवर्णपावकमन्दिरम् एतयोरुभयोर्मध्ये किं श्रेयः

23-17 he mūḍhā he andhāḥ suvarṇaṃ tat-suvarṇa-pāvaka-mandiram etayor_ubhayor_madhye kiṃ śreyaḥ

23-17 Ihr Narren und Blinden! Was ist größer: das Gold oder der Tempel, der das Gold heiligt?

२३-१८ अन्यच्च वदथ । यज्ञवेद्याः शपथकरणाद् देयं

23-18 anyac_ca vadatha | yajña-vedyāḥ śapatha-karaṇād deyaṃ

23-18 "Wer da schwört bei dem Altar, das ist nichts; wer aber schwört bei dem Opfer, das darauf ist, der ist's schuldig."

२३-१९ हे मूढा हे अन्धाः । नैवेद्यं तन्नैवेद्यपावकवेदिरेतयोरुभयोर्मध्ये किं श्रेयः

23-19 he mūḍhā he andhāḥ | naivedyaṃ tan-naivedya-pāvaka-vedir_etayor_ubhayor_madhye kiṃ śreyaḥ

23-19 Ihr Narren und Blinden! Was ist größer: das Opfer oder der Altar, der das Opfer heiligt?

२३-२० अतः केनचिद् यज्ञवेद्याः शपथे कृते तदुपरिस्थस्य सर्वस्य शपथः क्रियते

23-20 ataḥ kena-cid yajña-vedyāḥ śapathe kṛte tad-upari-sthasya sarvasya śapathaḥ kriyate

23-20 Darum, wer da schwört bei dem Altar, der schwört bei demselben und bei allem, was darauf ist.

२३-२१ केनचित् मन्दिरस्थ शपथे कृते मन्दिरतन्निवासिनोः शपथः क्रियते

23-21 kena-cit mandira-stha śapathe kṛte mandira-tan-nivāsinoḥ śapathaḥ kriyate

23-21 Und wer da schwört bei dem Tempel, der schwört bei demselben und bei dem, der darin wohnt.

२३-२२ केनचित् स्वर्गस्य शपथे कृते ईश्वरीयसिंहासनतदुपर्युपविष्टयोः शपथः क्रियते

23-22 kena-cit svargasya śapathe kṛte īśvarīya-simhāsana-tad-upary-upaviṣṭayoḥ śapathaḥ kriyate

23-22 Und wer da schwört bei dem Himmel, der schwört bei dem Stuhl Gottes und bei dem, der darauf sitzt.

२३-२३ हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं पोदिनायाः सितच्छत्राया जीरकस्य च दशमांशान् दथ । किंतु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायदयाविश्वासान् परित्यजथ । दमे युष्माभिराचरणीया अमी च न लङ्घनीयाः

23-23 hanta kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ podināyāḥ sitac-chatrāyā jīrakasya ca daśamāṃśān datha | kiṃ_tu vy-ava-sthāyā gurutarān nyāya-dayā-viśvāsān pari_tyajatha | dame yuṣmābhir_ā-caraṇīyā amī ca na laṅghaniyāḥ

23-23 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr verzehntet die Minze, Dill und Kümmel, und laßt dahinten das Schwerste im Gesetz, nämlich das Gericht, die Barmherzigkeit und den Glauben! Dies soll man tun und jenes nicht lassen.

२३-२४ हे अन्धपथदर्शका यूयं मशकान् अपसारयथ । किंतु महाङ्गान् ग्रसथ

23-24 he andha-patha-darśakā yūyaṃ maśakān apa_sārayatha | kiṃ_tu mahāṅgān grasatha

23-24 Ihr verblendetes Leiter, die ihr Mücken seihet und Kamele verschluckt!

२३-२५ हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणां च बहिः परिष्कुरुथ । किंतु तदभ्यन्तरं दुरात्मतया कलुषेण च परिपूर्णमास्ते

23-25 hanta kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ pāna-pātrāṇāṃ bhojana-pātrāṇāṃ ca bahiḥ pariṣ_kurutha | kiṃ_tu tad-abhyantaram durātmatayā kaluṣeṇa ca pari-pūrṇam_āste

23-25 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr die Becher und Schüsseln auswendig reinlich haltet, inwendig aber ist's voll Raubes und Fraßes!

२३-२६ हे अन्धाः फिरूशिलोका आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणांचाभ्यन्तरं परिष्कुरुत । तेन तेषां बहिरपि परिष्कारिष्यते

23-26 he andhāḥ phirūśi-lokā ādau pāna-pātrāṇāṃ bhojana-pātrāṇāṃ_cābhyantaram pariṣ_kuruta | tena teṣāṃ bahir_api pariṣ_kāriṣyate

23-26 Du blinder Pharisäer, reinige zum ersten das Inwendige an Becher und Schüssel, auf das auch das Auswendige rein werde!

२३-२७ हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं श शुक्लीकृतश्मशानस्वरूपा भवथ । यथा
श्मशानभवनस्य बहिश्चारु । किंत्वभ्यन्तरं मृतलोकानां कीकशैः सर्वप्रकारमलेन च परिपूर्णम्

23-27 hanta kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ śa śukli-kṛta-śmaśāna-svarūpā bhavatha | yathā śmaśāna-bhavanasya bahiś_cāru | kiṃ_tv_abyantaram mṛta-lokānāṃ kikaśaiḥ sarva-prakāra-malena ca pari-pūrṇam

23-27 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr gleich seid wie die übertünchten Gräber, welche auswendig hübsch scheinen, aber inwendig sind sie voller Totengebeine und alles Unflats!

२३-२८ तथैव यूयमपि लोकानां समक्षम् बहिर्धार्मिकाः किंत्वन्तः कपणेषु केवलकापव्याधर्माभ्यां
परिपूर्णाः

23-28 tathaiva yūyam_ape lokānāṃ sam-akṣam bahir-dhārmikāḥ kiṃ_tv_antaḥ kapaṇeṣu kevala-kāpavyādharmābhyāṃ pari-pūrṇāḥ

23-28 Also auch ihr: von außen scheint ihr den Menschen fromm, aber inwendig seid ihr voller Heuchelei und Untugend.

२३-२९ हा हा कपटिन उपाध्यायाः फिरूशिनश्च । यूयं भविष्यद्वादिनां श्मशानगेहं निर्माथ

23-29 hā hā kapaṭina upādhyāyāḥ phirūśinaś_ca | yūyaṃ bhaviṣyad-vādināṃ śmaśāna-gehaṃ nir_mātha

23-29 Weh euch, Schriftgelehrte und Pharisäer, ihr Heuchler, die ihr der Propheten Gräber bauet und schmücket der Gerechten Gräber

२३-३० माधूनां श्मशाननिकेतनं शोभयथ वदथ च । यदि वयं स्वेषां पूर्वपुरुषानां काल अस्यास्याम
तर्हि भविष्यद्वादिनां शोणितपातने तेषां सहभागिनो नाभिविष्याम

23-30 mādūnāṃ śmaśāna-niketanam śobhayatha vadatha ca | yadi vayaṃ sveṣāṃ pūrva-puruṣānāṃ kāla asyāsyāma tarhi bhaviṣyad-vādināṃ ṣoṇita-pātane teṣāṃ saha-bhāgino nābhviṣyāma

23-30 und sprecht: Wären wir zu unsrer Väter Zeiten gewesen, so wollten wir nicht teilhaftig sein mit ihnen an der Propheten Blut!

२३-३१ अतो यूयं भविष्यद्वादिघातकानां सन्ताना इति स्वयमेव स्वेषां साक्ष्यं दत्थ

23-31 ato yūyaṃ bhaviṣyad-vādi-ghātakānāṃ santānā iti svayam_eva sveṣāṃ sāksyaṃ dattha

23-31 So gebt ihr über euch selbst Zeugnis, daß ihr Kinder seid derer, die die Propheten getötet haben.

२३-३२ अतो यूयं निजपूर्वपुरुषाणां परिमाणपात्रं परिपूरयत

23-32 ato yūyaṃ nija-pūrva-puruṣāṇāṃ parimāṇa-pātraṃ pari_pūrayata

23-32 Wohlan, erfüllet auch ihr das Maß eurer Väter!

२३-३३ रे बुजगाः कृष्णभुजगवंशाः । यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यध्वे

23-33 re bujagāḥ kṛṣṇa-bhujaga-vaṃśāḥ | yūyaṃ katham naraka-daṇḍād rakṣiṣyadhve

23-33 Ihr Schlangen und Otterngezucht! wie wollt ihr der höllischen Verdammnis entrinnen?

२३-३४ पश्यत । युष्माकम् अन्तिकम् अहं भविष्यद्वादिनो बुद्धिमत् उपाध्यायांश्च प्रेषयिष्यामि । किंतु
तेषां कतिपया युष्माभिर्घानिष्यन्ते । क्रुशे च घानिष्यन्ते । केचिद् भजनभवने कषाभिराघानिष्यन्ते । नगरे
नगरे ताडिष्यन्ते च

23-34 paśyata | yuṣmākam antikam ahaṃ bhaviṣyad-vādino buddhimata upādhyāyāṃś_ca preṣayisyāmi | kiṃ_tv_ teṣāṃ katipayā yuṣmābhir_ghāniṣyante | kruśe ca ghāniṣyante | ke_cid bhajana-bhavane kaṣābhir_ā_ghāniṣyante | nagare nagare tāḍiṣyante ca

23-34 Darum siehe, ich sende zu euch Propheten und Weise und Schriftgelehrte; und deren werdet ihr etliche töten und kreuzigen, und etliche werdet ihr geißeln in ihren Schulen und werdet sie verfolgen von einer Stadt zu der anderen;

२३-३५ तेन सत्पुरुषस्य हाविलो रक्तपातमारभ्य बेरिखियः पुत्रं यं सिखरियं यूयं मन्दिरयज्ञवेद्योर्मध्ये
हतवन्तः । तदीयशोणितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोणितपातोऽभवत् तत्
सर्वेषाम् आगसां दण्डा युष्मासु वर्तिष्यन्ते

23-35 tena sat-puruṣasya hāvilo rakta-pātam_ā-rabhya berikhiyaḥ putraṃ yaṃ sikhariyaṃ yūyaṃ mandira-yajñavedyormध्ये hata-vantaḥ | tadīya-ṣoṇita-pātam_yāvad asmin deśe yāvatāṃ sādhu-puruṣāṇāṃ ṣoṇita-pāto'bhavat tat sarveṣāṃ āgasāṃ daṇḍā yuṣmāsu varttiṣyante

23-35 auf daß über euch komme all das gerechte Blut, das vergossen ist auf Erden, von dem Blut des gerechten Abel an bis auf das Blut des Zacharias, des Sohnes Berechja's, welchen ihr getötet habt zwischen dem Tempel und dem Altar.

२३-३६ अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे ते सर्वे वर्तिष्यन्ते

23-36 ahaṃ yuṣmān tathyam vadāmi | vidyamāne'smin puruṣe te sarve varttiṣyante
23-36 Wahrlich ich sage euch, daß solches alles wird über dies Geschlecht kommen.

२३-३७ हे यिरूशालम् हे यिरूशालम् नगरि । त्वं भविष्यद्वादिनो हतवती । तव समीपं प्रेरिताश्च पाषाणैराहतवती । यथा कुक्कुटी शावकान् पक्षाधः संगृह्णाति तथा तव सन्तानान् संग्रहीतुम् अहं बहुवारम् ऐच्छम् । किंतु त्वं न सममन्यथाः

23-37 he yirūśālam he yirūśālam nagari | tvaṃ bhaviṣyad-vādinō hatavatī | tava samīpaṃ preritāśch hatavatī | yathā kukkuṭī śāvakān pakṣādhaḥ saṃ-gr̥hṇāti tathā tava santānān saṃ-grahitum ahaṃ bahu-vāram aiccham | kiṃ_tu tvaṃ na sam_amanayathāḥ

23-37 Jerusalem, Jerusalem, die du tötest die Propheten und steinigst, die zu dir gesandt sind! wie oft habe ich deine Kinder versammeln wollen, wie eine Henne versammelt ihre Küchlein unter ihre Flügel; und ihr habt nicht gewollt!

२३-३८ पश्यत युष्माकं वासस्थानम् उच्छिन्नं त्यक्ष्यते

23-38 paśyata yuṣmākaṃ vāsa-sthānam uc-chinnaṃ tyakṣyate
23-38 Siehe, euer Haus soll euch wüst gelassen werden.

२३-३९ अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति । स धन्य इति वाणीं यावन्न वदिष्यथ तावन्मां पुनर्न द्रक्ष्यथ

23-39 ahaṃ yuṣmān tathyam vadāmi | yaḥ parameśvarasya nāmnā-gacchati | sa dhanya iti vāṇiṃ yāvan_na vadiṣyatha tāvan_mām_punar_na drakṣyatha
23-39 Denn ich sage euch: Ihr werdet mich von jetzt an nicht sehen, bis ihr sprecht: Gelobt sei, der da kommt im Namen des HERRN!

२४-१ अनन्तरं यीशुर्यदा मन्दिराद् बहिर्गच्छति तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणं दर्शयितुमागताः

24-1 anantaram yīśur_yadā mandirād bahir_gacchati tadāniṃ śiṣyās_tam mandira-nirmāṇam darśayitum_ā-gatāḥ
24-1 Und Jesus ging hinweg von dem Tempel, und seine Jünger traten zu ihm, daß sie ihm zeigten des Tempels Gebäude.

२४-२ ततो यीशुस्तानुवाच । यूयं किमेतानि न पश्यथ । युष्मानहं सत्यं वदामि । एतन्निचयनस्य पाषाणैकमप्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते

24-2 tato yīśus_tān_uvāca | yūyam kim_etāni na paśyatha | yuṣmān_ahaṃ satyam vadāmi | etan_ni-cayanasya pāṣāṇaikam_apy_anyapāṣāṇopari na sthāsyati sarvāṇi bhūmisāt kāriṣyante
24-2 Jesus aber sprach zu ihnen: Sehet ihr nicht das alles? Wahrlich, ich sage euch: Es wird hier nicht ein Stein auf dem anderen bleiben, der nicht zerbrochen werde.

२४-३ अनन्तरं तस्मिन् जैतुनपर्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुप्तं पप्रच्छुः । एता घटनाः कदा भविष्यन्ति । भवत आगमनस्य युगान्तस्य च किं लक्ष्म । तदस्मान् वदतु

24-3 anantaram tasmin jaituna-parvatopari sam-upa-viṣṭe śiṣyās_tasya samīpam_ā-gatya guptaṃ papracchuḥ | etā ghaṭanāḥ kadā bhaviṣyanti | bhavata ā-gamanasya yugāntasya ca kiṃ lakṣma | tad_asmān vadatu
24-3 Und als er auf dem Ölberge saß, traten zu ihm seine Jünger besonders und sprachen: Sage uns, wann wird das alles geschehen? Und welches wird das Zeichen sein deiner Zukunft und des Endes der Welt?

२४-४ तदानीं यीशुस्तानवोचत् अवधद्ध्वं । कोऽपि युष्मान् न भ्रमयेत्

24-4 tadāniṃ yīśus_tān_avocat_ava_dhaddhvaṃ | ko'pi yuṣmān na bhramayet
24-4 Jesus aber antwortete und sprach zu ihnen: Sehet zu, daß euch nicht jemand verführe.

२४-५ बहवो मम नाम गृह्णन्त आगमिष्यन्ति । ख्रीष्टोऽहमेवेति वाचं वदन्तो बहून् भ्रमयिष्यन्ति

24-5 bahavo mama nāma gr̥hṇanta ā_gamiṣyanti | khriṣṭo'ham_eveti vācam vadanto bahūn bhramayiṣyanti
24-5 Denn es werden viele kommen unter meinem Namen, und sagen: "Ich bin Christus" und werden viele verführen.

२४-६ यूयं च संग्रामस्य रणस्य चाडम्बरं श्रोष्यथ । अवधद्ध्वं तेन चञ्चला मा भवत । एतान्यवश्यं घटिष्यन्ते । किंतु तदा युगान्तो नहि

24-6 yūyam ca saṃ-grāmasya raṇasya cāḍambaram śroṣyatha | ava_dhaddhvaṃ tena cañcalā mā bhavata | etāny_a-vaśyam ghaṭiṣyante | kiṃ_tu tadā yugānto na_hi
24-6 Ihr werdet hören Kriege und Geschrei von Kriegen; sehet zu und erschreckt euch nicht. Das muß zum ersten alles geschehen; aber es ist noch nicht das Ende da.

२४-७ अपरं देशस्य विपक्षो देशो राज्यस्य विपक्षो राज्यं भविष्यति । स्थाने स्थाने च दुर्भिक्षं महमरी भूकम्पश्च भविष्यन्ति

24-7 aparaṃ deśasya vi-pakṣo deśo rājyasya vi-pakṣo rājyaṃ bhaviṣyati | sthāne sthāne ca dur-bhikṣaṃ maha-marī bhū-kampaś_ca bhaviṣyanti

24-7 Denn es wird sich empören ein Volk wider das andere und ein Königreich gegen das andere, und werden sein Pestilenz und teure Zeit und Erdbeben hin und wieder.

२४-८ एतानि दुःखोपक्रमाः

24-8 etāni duḥkhopakramāḥ

24-8 Da wird sich allererst die Not anheben.

२४-९ तदानीं लोका दुःखं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समर्पयिष्यन्ति हनिष्यन्ति च । तथा मम नामकारणाद् यूयं सर्वदेशीयमनुजानां समीपे घृणार्हा भविष्यथ

24-9 tadāniṃ lokā duḥkhaṃ bhojayituṃ yuṣmān para-kareṣu sam_arpayīṣyanti haniṣyanti ca | tathā mama nāma-kāraṇād yūyaṃ sarva-deśīya-manujānāṃ samīpe gṛṇārḥā bhaviṣyatha

24-9 Alsdann werden sie euch überantworten in Trübsal und werden euch töten. Und ihr müßt gehaßt werden um meines Namens willen von allen Völkern.

२४-१० बहुषु विघ्नं प्राप्तवत्सु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु च एकोऽपरं परकरेषु समर्पयिष्यति

24-10 bahuṣu vighnaṃ prāptavatsu paras-param ṛtīyāṃ kṛtavatsu ca eko'paraṃ para-kareṣu sam_arpayīṣyati

24-10 Dann werden sich viele ärgern und werden untereinander verraten und werden sich untereinander hassen.

२४-११ तथा बहवो मृषाभविष्यद्वादिन उपस्थाय बहून् भ्रमयिष्यन्ति

24-11 tathā bahavo mṛṣā-bhaviṣyad-vādina upa-sthāya bahūn bhramayīṣyanti

24-11 Und es werden sich viel falsche Propheten erheben und werden viele verführen.

२४-१२ दुष्कर्मणां बाहुल्याच्च बहूनां प्रेम शीतलं भविष्यति

24-12 duṣ-karmaṇāṃ bāhulyāc_ca bahūnāṃ prema śītaḷaṃ bhaviṣyati

24-12 und dieweil die Ungerechtigkeit wird überhandnehmen, wird die Liebe in vielen erkalten.

२४-१३ किंतु यः कश्चित् शेषं यावद् धैर्यमाश्रयते सव परित्रायिष्यते

24-13 kiṃ_tu yaḥ kaś_cit śeṣaṃ yāvad dhairyam_ā_śrayate sa_eva pari_trāyīṣyate

24-13 Wer aber beharret bis ans Ende, der wird selig.

२४-१४ अपरं सर्वदेशीयलोकान् प्रति साक्षी भवितुं राज्यस्य शुभसमाचारः सर्वजगति प्रचारिष्यते ।

एतादृशि सति युगान्त उपस्थास्यति

24-14 aparaṃ sarva-deśīya-lokān prati sākṣī bhavituṃ rājyasya śubha-samācāraḥ sarva-jagati pra_cāriṣyate | etādṛśī sati yugānta upa_sthāsyati

24-14 Und es wird gepredigt werden das Evangelium vom Reich in der ganzen Welt zu einem Zeugnis über alle Völker, und dann wird das Ende kommen.

२४-१५ अतो यत् सर्वनाशकृद्गृणार्हं वस्तु दानियेल्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ । यः पठति स बुध्यतां

24-15 ato yat sarva-nāśa-kṛd-gṛṇārḥaṃ vastu dāniyel-bhaviṣyad-vādinā proktaṃ tad yadā puṇya-sthāne sthāpitam drakṣyatha | (yaḥ paṭhati sa budhyatām)

24-15 Wenn ihr nun sehen werdet den Greuel der Verwüstung (davon gesagt ist durch den Propheten Daniel), daß er steht an der heiligen Stätte (wer das liest, der merke darauf!),

२४-१६ तदानीं ये यिहूदीयदेशे तिष्ठन्ति ते पर्वतेषु पलायन्तां

24-16 tadāniṃ ye yihūdiya-deśe tiṣṭhanti te parvateṣu palāyantām

24-16 alsdann fliehe auf die Berge, wer im jüdischen Lande ist;

२४-१७ यः कश्चिद् गृहपृष्ठे तिष्ठति स गृहात् किमपि वस्त्वानेतुम् अधो नावरोहेत्

24-17 yaḥ kaś_cid gṛha-prṣṭe tiṣṭhati sa gṛhāt kim-api vastv_ā-netum adho nāva_rohet

24-17 und wer auf dem Dach ist, der steige nicht hernieder, etwas aus seinem Hause zu holen;

२४-१८ यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोऽपि वस्त्रमानेतुं परावृत्य न यायात्

24-18 yaś_ca kṣetre tiṣṭhati so'pi vastram_ā-netuṃ parā-vṛtya na yāyāt

24-18 und wer auf dem Felde ist, der kehre nicht um, seine Kleider zu holen.

२४-१९ तदानीं गर्भिणीस्तन्यपाययित्रीणां दुर्गतिर्भविष्यति

24-19 tadāniṃ garbhīṇī-stanya-pāyayitrīṇāṃ dur-gatir_bhaviṣyati

24-19 Weh aber den Schwangeren und Säugerinnen zu der Zeit!

२४-२० अतो युष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवारे वा यन्न भवेत् । तदर्थं प्रार्थयध्वम्

24-20 ato yuṣmākaṃ palāyaṇaṃ śīta-kāle viśrāma-vāre vā yan_na bhavet | tad-arthaṃ prārthayadhvam

24-20 Bittet aber, daß eure Flucht nicht geschehe im Winter oder am Sabbat.

२४-२१ आ जगदारम्भाद् एतत्कालपर्यन्तं यादृशः कदापि नाभवत् न च भविष्यति तादृशो

महाक्लेशस्तदानीम् उपस्थास्यति

24-21 ā jagad-ārambhād etat_kāla-paryantaṃ yādṛśaḥ kadāpi nābhavat na ca bhaviṣyati tādṛśo mahā-kleśas_tadāniṃ upa_sthāsyati

24-21 Denn es wird alsbald eine große Trübsal sein, wie nicht gewesen ist von Anfang der Welt bisher und wie auch nicht werden wird.

२४-२२ तस्य क्लेशस्य समयो यदि ह्रस्वो न क्रियते तर्हि कस्यापि प्राणिनो रक्षणं भवितुं न शक्नुयात् । किंतु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो ह्रस्वीकरिष्यते

24-22 tasya kleśasya samayo yadi hrasvo na kriyate tarhi kasyāpi prāṇino rakṣaṇaṃ bhavitum na śaknuyāt | kiṃ_tu manonīta-manujānāṃ kṛte sa kālo hrasvī_kariṣyate

24-22 Und wo diese Tage nicht verkürzt würden, so würde kein Mensch selig; aber um der Auserwählten willen werden die Tage verkürzt.

२४-२३ अपरं च पश्यत । ख्रीष्टोऽत्र विद्यते वा तत्र विद्यते । तदानीं यदि कश्चिद् युष्मान इति वाक्यं वदति तथापि तन्न प्रतीत

24-23 aparaṃ ca paśyata | khriṣṭo'tra vidyate vā tatra vidyate | tadāniṃ yadi kaś_cid yuṣmāna iti vākyaṃ vadati tathāpi tan_na pratīta

24-23 So alsdann jemand zu euch wird sagen: Siehe, hier ist Christus! oder: da! so sollt ihr's nicht glauben.

२४-२४ यतो भाक्तखतीष्टा भाक्तभविष्यद्वादिनश्च उपस्थाय यानि महन्ति लक्ष्माणि चित्रकर्माणि च प्रकाशयिष्यन्ति । तैर्यदि सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमानवा अपि भ्रामिष्यन्ते

24-24 yato bhākta-khṭiṣṭā bhākta-bhaviṣyad-vādinaś_ca upa-sthāya yāni mahanti lakṣmāṇi citra-karmāṇi ca pra_kāśayiṣyanti | tair_yadi sam-bhavet tarhi manonīta-mānavā api bhrāmiṣyante

24-24 Denn es werden falsche Christi und falsche Propheten aufstehen und große Zeichen und Wunder tun, daß verführt werden in dem Irrtum (wo es möglich wäre) auch die Auserwählten.

२४-२५ पश्चात् घटनातः पूर्वं युष्मान् वार्ताम् अवादिषम्

24-25 paścāt ghaṭanātaḥ pūrvaṃ yuṣmān vārttām avādiṣam

24-25 Siehe, ich habe es euch zuvor gesagt.

२४-२६ अतः पश्चात् स प्रान्तरे विद्यत इति वाक्ये केनचित् कथितेऽपि बहिर्मा गच्छत वा पश्यत । सोऽन्तःपुरे विद्यते । एतद्वाक्य उक्तोऽपि मा प्रतीत

24-26 ataḥ paścāt sa prāntare vidyata iti vākya keṇa_cit kathite'pi bahir_mā gacchata vā paśyata | so'ntaḥ-pure vidyate | etad-vākya ukto'pi mā pratīta

24-26 Darum, wenn sie zu euch sagen werden: Siehe, er ist in der Wüste! so gehet nicht hinaus, -siehe, er ist in der Kammer! so glaubt nicht.

२४-२७ यतो यथा विद्युत् पूर्वदिशो निर्गत्य पश्चिमदिशं यावत् प्रकाशते । तथा मानुषपुत्रस्याप्यागमनं भविष्यति

24-27 yato yathā vidyut pūrva-diśo nir-gatya paścima-diśaṃ yāvat pra_kāśate | tathā mānuṣa-putrasyāpyā-gamaṇaṃ bhaviṣyati

24-27 Denn gleichwie ein Blitz ausgeht vom Aufgang und scheint bis zum Niedergang, also wird auch sein die Zukunft des Menschensohnes.

२४-२८ यत्र शवस्तिष्ठति । तत्रैव गृध्रा मिलन्ति

24-28 yatra śavas_tiṣṭhati | tatraiva ḡdhrā milanti

24-28 Wo aber ein Aas ist, da sammeln sich die Adler.

२४-२९ अपरं तस्य क्लेशसमयस्याव्यवहितपरत्र सूर्यस्य तेजो लोभ्यते । चन्द्रमा ज्योस्त्रां न करिष्यति ।
नभसो नक्षत्राणि पतिष्यन्ति । गगणीया ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति

24-29 aparaṃ tasya kleśa-samayasyāvvyavahita-paratra sūryasya tejo lobhyate | candramā jyosnām na kariṣyati |
nabhaso nakṣatrāṇi patiṣyanti | gagaṇīyā grahāś_ca vi_caliṣyanti

24-29 Bald aber nach der Trübsal derselben Zeit werden Sonne und Mond den Schein verlieren, und Sterne werden vom Himmel fallen, und die Kräfte der Himmel werden sich bewegen.

२४-३० तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दर्शिष्यते । ततो निजपराक्रमेण महातेजसा च
मेघारूढं मनुजसुतं नभसागच्छन्तं विलोक्य पृथिव्याः सर्ववंशीया विलपिष्यन्ति

24-30 tadānīm ākāśa-madhye manuḥ-sutasya lakṣma darśiṣyate | tato nija-parākrameṇa mahātejasā ca meghā-rūḍham
manuḥ-sutaṃ nabhasāgacchantam vi-lokya pṛthivyāḥ sarva-vaṃśīyā vi_lapiṣyanti

24-30 Und alsdann wird erscheinen das Zeichen des Menschensohnes am Himmel. Und alsdann werden heulen alle Geschlechter auf Erden und werden sehen kommen des Menschen Sohn in den Wolken des Himmels mit großer Kraft und Herrlichkeit.

२४-३१ तदानीं स महाशब्दायमानतूर्या वादकान् निजदूतान् प्रहेष्यति । ते व्योम्न एकसीमातोऽपरसीमां
यावत् चतुर्दिशस्तस्य मनोनीतजनान् आनीय मेलयिष्यन्ति

24-31 tadānīm sa mahā-śabdāyamāna-tūryā vādakān nija-dūtān pra-heṣyati | te vyomna eka-sīmāto'para-sīmāṃ yāvat
catur-diśas_tasya manonīta-janān ā-nīya melayiṣyanti

24-31 Und er wird senden seine Engel mit hellen Posaunen, und sie werden sammeln seine Auserwählten von den vier Winden, von einem Ende des Himmels zu dem anderen.

२४-३२ उडुम्बरपादपस्य दृष्टान्तं शिक्षध्वं । यदा तस्य नवीनाः शाखा जायन्ते । पल्लवादिश्च निर्गच्छति ।
तदा निदाघकालः

24-32 uḍumbara-pādapasya dṛṣṭāntaṃ śikṣadhvaṃ | yadā tasya navīnāḥ śākhā jāyante | pallavādiśch nirgacchati |
tadā nidāgha-kālaḥ

24-32 An dem Feigenbaum lernet ein Gleichnis: wenn sein Zweig jetzt saftig wird und Blätter gewinnt, so wißt ihr, daß der Sommer nahe ist.

२४-३३ सविधो भवतीति यूयं जानीथ तद्वद् एता घटना दृष्ट्वा स समयो द्वार उपास्थाद् इति जानीत

24-33 sa-vidho bhavatīti yūyaṃ jānītha tadvad etā ghaṭanā dṛṣṭvā sa samayo dvāra upāsthād iti jānīta

24-33 Also auch wenn ihr das alles sehet, so wisset, daß es nahe vor der Tür ist.

२४-३४ युष्मानहं तथ्यं वदामि । इदानीन्तनजनानां गमनात् पूर्वमेव तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते

24-34 yuṣmān_aḥam tathyaṃ vadāmi | idānīntana-janānām gamanāt pūrvam_eva tāni sarvāṇi ghaṭiṣyante

24-34 Wahrlich ich sage euch: Dies Geschlecht wird nicht vergehen, bis daß dieses alles geschehe.

२४-३५ नभोमेदिन्योर्लुप्तयोरपि मम वाक् कदापि न लोभ्यते

24-35 nabho-medinyor_luptayor_api mama vāk kadāpi na lobhyate

24-35 Himmel und Erde werden vergehen; aber meine Worte werden nicht vergehen.

२४-३६ अपरं मम तातं विना मानुषः स्वर्गस्थो दूतो वा कोऽपि तद्दिनं तद्वण्डं च न ज्ञापयति

24-36 aparaṃ mama tātaṃ vinā mānuṣaḥ svarga-stho dūto vā ko'pi tad_dinaṃ tad-daṇḍaṃ ca na jñāpayati

24-36 Von dem Tage aber und von der Stunde weiß niemand, auch die Engel nicht im Himmel, sondern allein mein Vater.

२४-३७ अपरं नोहे विद्यमाने यादृशमभवत् तादृशं मनुजसुतस्यागमनकालेऽपि भविष्यति

24-37 aparaṃ nohe vidyamāne yādṛśam_abhavat tādṛśam manuḥ-sutasyā-gamana-kāle'pi bhaviṣyati

24-37 Aber gleichwie es zur Zeit Noah's war, also wird auch sein die Zukunft des Menschensohnes.

२४-३८ फलतो जलाप्लावनात् पूर्वं यद्दिनं यावत् नोहः पोतं नारोहत् । तावत्कालं यथा मनुष्या भोजने
पाने विवहने विवाहने च प्रवृत्ता आसन्

24-38 phalato jalāplāvanāt pūrvam_yad_dinaṃ yāvat nohaḥ potaṃ nārohat | tāvat-kālaṃ yathā manuṣyā bhojane pāne
vi-vahane vi-vāhane ca pra-vṛttā āsan

24-38 Denn gleichwie sie waren in den Tagen vor der Sintflut, sie aßen, sie tranken, sie freiten und ließen sich freien, bis an den Tag, da Noah zu der Arche einging.

२४-३९ अपरम् आप्लावितोऽयमागत्य यावत् सकलमनुजान् प्लावयित्वा नानयत् । तावत् ते यथा न विदामासुः । तथा मनुजसुतागमनेऽपि भविष्यति

24-39 aparam ā-plāvito'yam_ā-gatya yāvat sakala-manujān plāvayitvā nānayat | tāvat te yathā na vidām_āsuḥ | tathā manuja-sutāgamane'pi bhaviṣyati

24-39 und achteten's nicht, bis die Sintflut kam und nahm sie alle dahin, also wird auch sein die Zukunft des Menschensohnes.

२४-४० तदा क्षेत्रस्थितयोर्द्वयोरेको धारिष्यतेऽपरस्त्याजिष्यते

24-40 tadā kṣetra-sthitayor_dvayor_eko dhāriṣyate'paras_tyājiṣyate

24-40 Dann werden zwei auf dem Felde sein; einer wird angenommen, und der andere wird verlassen werden.

२४-४१ तथा पेषण्या पिषत्योरुभयोर्योषितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्याजिष्यते

24-41 tathā peṣaṇyā piṣatyor_ubhayor_yoṣitor_ekā dhāriṣyate'parā tyājiṣyate

24-41 Zwei werden mahlen auf der Mühle; eine wird angenommen, und die andere wird verlassen werden.

२४-४२ युष्माकं प्रभुः कस्मिन् दण्ड आगमिष्यति तद् युष्माभिर्नावगम्यते । तस्मात् जाग्रतः संतस्तिष्ठत

24-42 yuṣmākaṁ prabhuḥ kasmin daṇḍa ā_gamiṣyati tad yuṣmābhir_nāva_gamyate | tasmāt jāgrataḥ saṁ_tastiṣṭhata

24-42 Darum wachet, denn ihr wisset nicht, welche Stunde euer HERR kommen wird.

२४-४३ कुत्र यामे स्तेन आगमिष्यतीति चेद् गृहस्थो ज्ञातुम् अशक्यत् । तर्हि जागरित्वा तं सन्धिं कर्त्तितुम् अवारयिष्यत् तज्जानीत

24-43 kutra yāme stena ā_gamiṣyatīti ced gṛha-stho jñātum aśakṣyat | tarhi jāgaritvā taṁ sandhiṁ karttitum avārayiṣyat taj_jānīta

24-43 Das sollt ihr aber wissen: Wenn der Hausvater wüßte, welche Stunde der Dieb kommen wollte, so würde er ja wachen und nicht in sein Haus brechen lassen.

२४-४४ युष्माभिरवधीयतां । यतो युष्माभिर्यत्र न बुध्यते तत्रैव दण्डे मनुजसुत आयास्यति

24-44 yuṣmābhir_ava_dhiyatāṁ | yato yuṣmābhir_yatra na budhyate tatraiva daṇḍe manuja-suta ā_yāsyati

24-44 Darum seid ihr auch bereit; denn des Menschen Sohn wird kommen zu einer Stunde, da ihr's nicht meinnet.

२४-४५ प्रभुर्निजपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अध्यक्षीकृत्य स्थापयति । तादृशो विश्वास्यो धीमान् दासः कः

24-45 prabhur_nija-parivārān yathā-kālaṁ bhojayitum yaṁ dāsam adhyakṣi-kṛtya sthāpayati | tādr̥śo vi-śvāsyo dhimān dāsaḥ kaḥ

24-45 Welcher ist aber nun ein treuer und kluger Knecht, den der Herr gesetzt hat über sein Gesinde, daß er ihnen zu rechter Zeit Speise gebe?

२४-४६ प्रभुरागत्य यं दासं तथाचरन्तं वीक्षते सव धन्यः

24-46 prabhur_ā-gatya yaṁ dāsaṁ tathācarantaṁ vīkṣate sa_eva dhanyaḥ

24-46 Selig ist der Knecht, wenn sein Herr kommt und findet ihn also tun.

२४-४७ युष्मानहं सत्यं वदामि । स तं निजसर्वस्वस्याधिपं करिष्यति

24-47 yuṣmān_ahaṁ satyaṁ vadāmi | sa taṁ nija-sarva-svasyādhipaṁ kariṣyati

24-47 Wahrlich ich sage euch: Er wird ihn über alle seine Güter setzen.

२४-४८ किंतु प्रभुरागन्तुं विलम्बत इति मनसि चिन्तयित्वा यो दुष्टो दासोऽपरदासान् प्रहर्त्तुं

24-48 kiṁ_tu prabhur_ā-gantaṁ vi_lambata iti manasi cintayitvā yo duṣṭo dāso'para-dāsān pra-harttuṁ

24-48 So aber jener, der böse Knecht, wird in seinem Herzen sagen: Mein Herr kommt noch lange nicht,

२४-४९ मत्तानां सङ्गे भोक्तुं पातुं च प्रवर्तते

24-49 mattānāṁ saṅge bhoktuṁ pātuṁ ca pra_vartate

24-49 und fängt an zu schlagen seine Mitknechte, ißt und trinkt mit den Trunkenen:

२४-५० स दासो यदा नापेक्षते । यंच दण्डं न जानाति तत्कालव तत् प्रभुरुपस्थास्यति

24-50 sa dāso yadā nāpekṣate | yaṁ_ca daṇḍaṁ na jānāti tat_kāla_eva tat prahur_upasthasyati

24-50 so wird der Herr des Knechtes kommen an dem Tage, des er sich nicht versieht, und zu einer Stunde, die er nicht meint,

२४-५१ तदा तं दण्डयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तघर्षणंचासाते । तत्र कपटिभिः साकं तदशां
निरूपयिष्यति

24-51 tadā taṃ daṇḍayitvā yatra sthāne rodanaṃ danta-gharṣaṇaṃ_cāsāte | tatra kapaṭibhiḥ sākam tad-daśāṃ
ni_rūpayiṣyati

24-51 und wird ihn zerscheitern und wird ihm den Lohn geben mit den Heuchlern: da wird sein Heulen und
Zähneklappen.

२५-१ या दश कन्याः प्रदीपान् गृह्णत्यो वरं साक्षात् कर्तुं बहिरिताः । ताभिस्तदा स्वर्गीयराज्यस्य
सादृश्यं भविष्यति

25-1 yā daśa kanyāḥ pra-dīpān gṛhṇatyō varam sākṣāt kartuṃ bahir-itāḥ | tābhis_tadā svargīya-rājyasya sādṛśyaṃ
bhaviṣyati

25-1 Dann wird das Himmelreich gleich sein zehn Jungfrauen, die ihre Lampen nahmen und gingen aus, dem
Bräutigam entgegen.

२५-२ तासां कन्यानां मध्ये पञ्च सुधियः पञ्च दुर्धिय आसन्

25-2 tāsāṃ kanyānāṃ madhye pañca su-dhiyaḥ pañca dur-dhiya āsan

25-2 Aber fünf unter ihnen waren töricht, und fünf waren klug.

२५-३ या दुर्धियस्ताः प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जगृहुः

25-3 yā dur-dhiya_stāḥ pra-dīpān saṅge gṛhītvā tailaṃ na jagṛhuḥ

25-3 Die törichten nahmen Öl in ihren Lampen; aber sie nahmen nicht Öl mit sich.

२५-४ किंतु सुधियः प्रदीपान् पात्रेण तैलं च जगृहुः

25-4 kiṃ_tu su-dhiyaḥ pra-dīpān pātreṇa tailaṃ ca jagṛhuḥ

25-4 Die klugen aber nahmen Öl in ihren Gefäßen samt ihren Lampen.

२५-५ अनन्तरं वरे विलम्बिते ताः सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जग्मुः

25-5 anantaram vare vi-lambite tāḥ sarvā nidrāviṣṭā nidrāṃ jagmuḥ

25-5 Da nun der Bräutigam verzog, wurden sie alle schläfrig und schliefen ein.

२५-६ अनन्तरम् अर्धरात्रे पश्यत वर आगच्छति । तं सक्षात् कर्तुं बहिर्यातेति जनरवात्

25-6 anantaram ardha-rātre paśyata vara ā_gacchati | taṃ sākṣāt kartuṃ bahir_yātetī jana-ravāt

25-6 Zur Mitternacht aber ward ein Geschrei: Siehe, der Bräutigam kommt; geht aus ihm entgegen!

२५-७ ताः सर्वाः कन्या उत्थाय प्रदीपान् आसादयितुं आरभन्त

25-7 tāḥ sarvāḥ kanyā ut-thāya pra-dīpān ā-sādayitum ārabhanta

25-7 Da standen diese Jungfrauen alle auf und schmückten ihre Lampen.

२५-८ ततो दुर्धियः सुधिय ऊचुः । किञ्चित् तैलं दत्त । प्रदीपा अस्माकं निर्वाणाः

25-8 tato dur-dhiyaḥ su-dhiya ūcuḥ | kiṃ_cit tailaṃ datta | pra-dīpā asmākaṃ nir-vāṇāḥ

25-8 Die törichten aber sprachen zu den klugen: Gebt uns von eurem Öl, denn unsere Lampen verlöschen.

२५-९ किंतु सुधियः प्रत्यवदन् । दत्ते युष्मानस्मांश्च प्रति तैलं न्यूनीभवेत् । तस्माद् विक्रेतृणां समीपं
गत्वा स्वार्थं तैलं क्रीणीत

25-9 kiṃ_tu su-dhiyaḥ praty_avadan | datte yuṣmān_asmāṃś_ca prati tailaṃ ny-ūnī_bhavet | tasmād vi-kreṭṛṇāṃ
samīpaṃ gatvā svārthaṃ tailaṃ kṛīṇīta

25-9 Da antworteten die klugen und sprachen: Nicht also, auf daß nicht uns und euch gebreche; geht aber hin zu den
Krämern und kauft für euch selbst.

२५-१० तदा तासु क्रेतुं गतासु वर आजगाम । ततो याः सज्जिता आसन् तास्तेन साकं विवाहीयं वेश्म
प्रविविशुः

25-10 tadā tāsu kretuṃ gatāsu vara ā_jagāma | tato yāḥ sajjitā āsan tās_tena sākam vi-vāhiyaṃ veśma pra-viviṣuḥ

25-10 Und da sie hingingen, zu kaufen, kam der Bräutigam; und die bereit waren, gingen mit ihm hinein zur Hochzeit,
und die Tür ward verschlossen.

२५-११ अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपराः कन्या आगत्य जगदुः । हे प्रभो हे प्रभो अस्मान् प्रति द्वारं मोचय

25-11 anantaram dvāre ruddhe aparāḥ kanyā ā_gatya jagaduḥ | he prabho he prabho asmān prati dvāraṃ mocaya

25-11 Zuletzt kamen auch die anderen Jungfrauen und sprachen: Herr, Herr, tu uns auf!

२५-१२ किंतु स उक्तवान् । तथ्यं वदामि युष्मानहं न वेद्मि

25-12 kiṃ_tu sa uktavān | tathyam vadāmi yuṣmān_ahaṃ na vedmi

25-12 Er antwortete aber und sprach: Wahrlich ich sage euch: Ich kenne euch nicht.

२५-१३ अतो जाग्रतः संतस्तिष्ठत । मनुजसुतः कस्मिन् दिने कस्मिन् दण्डे वागमिष्यति । तद् युष्माभिर्न ज्ञायते

25-13 ato jāgrataḥ saṃ_tastiṣṭhata | manuja-sutaḥ kasmin dine kasmin daṇḍe vā_gamiṣyati | tad yuṣmābhir_na jñāyate

25-13 Darum wachet; denn ihr wisset weder Tag noch Stunde, in welcher des Menschen Sohn kommen wird.

२५-१४ अपरं स एतादृशः कस्यचित् पुंसस्तुल्यः

25-14 aparaṃ sa etādr̥śaḥ kasya_cit puṃsas_tulyaḥ

25-14 Gleichwie ein Mensch, der über Land zog, rief seine Knechte und tat ihnen seine Güter aus;

२५-१५ यो दूरदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान् आहूय तेषां स्वस्वसामर्थ्यानुरूपाम् एकस्मिन् मुद्राणां पञ्च पोटलिकाः अन्यस्मिंश्च द्वे पोटलिके अपरस्मिंश्च पोटलिकैकाम् इत्थं प्रतिजनं समर्प्य स्वयं प्रवासं गतवान्

25-15 yo dūra-deśaṃ prati yātrā-kāle nija-dāsān ā-hūya teṣāṃ sva-sva-sāmarthyānu-rūpām ekasmin mudrāṇāṃ pañca poṭalikāḥ anyasmimś_ca dve poṭalike aparasmimś_ca poṭalikaikām itthaṃ prati-janaṃ sam-arpya svayaṃ pra-vāsaṃ gataṃ

25-15 und einem gab er fünf Zentner, dem andern zwei, dem dritten einen, einem jedem nach seinem Vermögen, und zog bald hinweg.

२५-१६ अनन्तरं यो दासः पञ्च पोटलिकाः लब्धवान् स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीचकार

25-16 anantaram yo dāsaḥ pañca poṭalikāḥ labdhavān sa gatvā vāṇijyaṃ vi-dhāya tā dvi-guṇī_cakāra

25-16 Da ging der hin, der fünf Zentner empfangen hatte, und handelte mit ihnen und gewann andere fünf Zentner.

२५-१७ यश्च दासो द्वे पोटलिके अलभत सोऽपि ता मुद्रा द्विगुणीचकार

25-17 yaś_ca dāso dve poṭalike alabhata so'pi tā mudrā dvi-guṇī_cakāra

25-17 Desgleichen, der zwei Zentner empfangen hatte, gewann auch zwei andere.

२५-१८ किंतु यो दास उकां पोटलिकां लब्धवान् स गत्वा भूमं खनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयांचकार

25-18 kiṃ_tu yo dāsa ukāṃ poṭalikāṃ labdhavān sa gatvā bhūmaṃ khanitvā tan_madhye nija-prabhos_tā mudrā gopayāṃ_cakāra

25-18 Der aber einen empfangen hatte, ging hin und machte eine Grube in die Erde und verbarg seines Herrn Geld.

२५-१९ तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दासैः समं गणयांचकार

25-19 tad-anantaram bahu-tithe kāle gate teṣāṃ dāsānāṃ prabhur_ā-gatya tair_dāsaḥ samaṃ gaṇayāṃ_cakāra

25-19 Über eine lange Zeit kam der Herr dieser Knechte und hielt Rechenschaft mit ihnen.

२५-२० तदानीं यः पञ्च पोटलिकाः प्राप्तवान् स ता द्विगुणीकृतमुद्रा आनीय जगाद । हे प्रभो भवता मयि पञ्च पोटलिकाः समर्पिताः । पश्यतु ता मया द्विगुणीकृताः

25-20 tadānīm yaḥ pañca poṭalikāḥ prāptavān sa tā dvi-guṇī-kṛta-mudrā ā-nīya jagāda | he prabho bhavatā mayi pañca poṭalikāḥ sam-arpitāḥ | paśyatu tā mayā dvi-guṇī-kṛtāḥ

25-20 Da trat herzu, der fünf Zentner empfangen hatte, und legte andere fünf Zentner dar und sprach: Herr, du hast mir fünf Zentner ausgetan; siehe da, ich habe damit andere fünf Zentner gewonnen.

२५-२१ तदानीं तस्य प्रभुस्तमुवाच । हे उत्तम विश्वास्य दास । त्वं धन्योऽसि । स्तोकेन विश्वास्यो जातः । तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिपं करोमि । त्वं स्वप्रभोः सुखस्य भागी भव

25-21 tadānīm tasya prabhustam_uvāca | he uttama vi-śvāsya dāsa | tvam dhanyo'si | stokena vi-śvāsyo jātaḥ | tasmāt tvam bahu-vittādhipaṃ karomi | tvam sva-prabhoḥ sukhasya bhāgī bhava

25-21 Da sprach sein Herr zu ihm: Ei, du frommer und getreuer Knecht, du bist über wenigem getreu gewesen, ich will dich über viel setzen; gehe ein zu deines Herrn Freude!

२५-२२ ततो येन द्वे पोटलिके लब्धे सोऽप्यागत्य जगाद । हे प्रभो भवता मयि द्वे पोटलिके समर्पिते ।
पश्यतु ते मया द्विगुणीकृते

25-22 tato yena dve poṭalike labdhe so'py_ā-gatya jagāda | he prabho bhavatā mayi dve poṭalike sam-arpite | paśyatu te mayā dvi-guṇī-kṛte

25-22 Da trat auch herzu, der zwei Zentner erhalten hatte, und sprach: Herr, du hast mir zwei Zentner gegeben; siehe da, ich habe mit ihnen zwei andere gewonnen.

२५-२३ तेन तस्य प्रभुस्तमवोचत् । हे उत्तम विश्वास्य दास त्वं धन्योऽसि । स्तोकेन विश्वास्यो जातः ।
तस्मात् त्वां बहुद्रविणाधिपं करोमि । त्वं निजप्रभोः सुखस्य भागी भव

25-23 tena tasya prabhustam_avocat | he uttama vi-śvāsya dāsa tvam dhanyo'si | stokena vi-śvāsyo jātaḥ | tasmāt tvam bahu-draviṇādhipaṃ karomi | tvam nija-prabhoḥ sukhasya bhāgī bhava

25-23 Sein Herr sprach zu ihm: Ei du frommer und getreuer Knecht, du bist über wenigem getreu gewesen, ich will dich über viel setzen; gehe ein zu deines Herrn Freude!

२५-२४ अनन्तरं य एकां पोटलिकां लब्धवान् स एत्य कथितवान् । हे प्रभो त्वां कठिननरं ज्ञातवान् ।
त्वया यत्र नोप्तं तत्रैव कृत्यते यत्र च न कीर्णं तत्रैव संगृह्यते

25-24 anantaram ya ekāṃ poṭalikāṃ labdhavān sa etya kathitavān | he prabho tvam kaṭhina-naram jñātavān | tvayā yatra noptaṃ tatraiva kṛtyate yatra ca na kīrṇaṃ tatraiva saṃ-grhyate

25-24 Da trat auch herzu, der einen Zentner empfangen hatte, und sprach: Herr, ich wußte, das du ein harter Mann bist: du schneidest, wo du nicht gesät hast, und sammelst, wo du nicht gestreut hast;

२५-२५ अतोऽहं सशङ्कः सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान् । पश्य तव यत् तदेव
गृहाण

25-25 ato'haṃ saśaṅkaḥ san gatvā tava mudrā bhū-madhye saṃ-gopya sthāpitavān | paśya tava yat tad_eva gṛhāṇa

25-25 und fürchtete mich, ging hin und verbarg deinen Zentner in die Erde. Siehe, da hast du das Deine.

२५-२६ तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत् । रे दुष्टालस दास यत्राहं न वपामि तत्र छिनद्मि

25-26 tadā tasya prabhuḥ praty_avadat | re ṭuṣṭālasa dāsa yatrāhaṃ na vapāmi tatra chinadmī

25-26 Sein Herr aber antwortete und sprach zu ihm: Du Schalk und fauler Knecht! wußtest du, daß ich schneide, da ich nicht gesät habe, und sammle, da ich nicht gestreut habe?

२५-२७ यत्र च न किरामि तत्रैव संगृह्णामीति चेदजानास्तर्हि वणिक्षु मम वित्तार्पणं तवोचितमासीत् ।
येनाहमागत्य वृद्ध्या साकं मूलमुद्राः प्राप्स्यम्

25-27 yatra ca na kirāmi tatraiva saṃgrhṇāmīti ced_ajānās_tarhi vaṇikṣu mama vittārpaṇaṃ tavocitam_āsīt | yenāham_ā-gatya vṛddhyā sākaṃ mūla-mudrāḥ prāpsyam

25-27 So solltest du mein Geld zu den Wechslern getan haben, und wenn ich gekommen wäre, hätte ich das Meine zu mir genommen mit Zinsen.

२५-२८ अतोऽस्मात् तां पोटलिकाम् आदाय यस्य दश पोटलिकाः सन्ति तस्मिन्नर्पयत

25-28 ato'smāt tāṃ poṭalikāṃ ā-dāya yasya daśa poṭalikāḥ santi tasmin_narpayata

25-28 Darum nehmt von ihm den Zentner und gebt es dem, der zehn Zentner hat.

२५-२९ येन वद्ध्यते तस्मिन्नैवार्पिष्यते । तस्यैव च बाहुल्यं भविष्यति । किंतु येन न वद्ध्यते
तस्यान्तिके यत् किंचन तिष्ठति तदपि पुनर्नेष्यते

25-29 yena varddhyate tasmin_naivārpiṣyate | tasyaiva ca bāhulyaṃ bhaviṣyati | kiṃtu yena na varddhyate tasyāntike yat kiṃ_cana tiṣṭhati tad_api punar_neyate

25-29 Denn wer da hat, dem wird gegeben werden, und er wird die Fülle haben; wer aber nicht hat, dem wird auch, was er hat, genommen werden.

२५-३० अपरं यूयं तमकर्मण्यं दासं नीत्वा यत्र स्थाने क्रन्दनं दन्तघर्षणं च विद्यते तस्मिन्
बहिर्भूततमसि निक्षिपत

25-30 aparaṃ yūyaṃ tam_a-karmaṇyaṃ dāsaṃ nītvā yatra sthāne krandanam danta-gharṣaṇaṃ_ca vidyate tasmin bahir-bhūta-tamasi ni_kṣipata

25-30 Und den unnützen Knecht werft hinaus in die Finsternis; da wird sein Heulen und Zähneklappen.

२५-३१ यदा मनुजसुतः पवित्रदूतान् सङ्गिनः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतेजोमये सिंहासने निवेक्ष्यति । तदा तत् सम्मुखे सर्वजातीया जना संमेलिष्यन्ति

25-31 yadā manuḥ-sutaḥ pavitra-dūtān saṅgīnaḥ kṛtvā nija-prabhāvenā-gatya nija-tejomaye siṃhāsane ni_veksyati | tadā tat sam-mukhe sarva-jātiyā janā saṃ_meliṣyanti

25-31 Wenn aber des Menschen Sohn kommen wird in seiner Herrlichkeit und alle heiligen Engel mit ihm, dann wird er sitzen auf dem Stuhl seiner Herrlichkeit,

२५-३२ ततो मिषपालको यथा छागेभ्योऽवीन् पृथक् करोति तथा सोऽप्येकस्मादन्यम् इत्थम्

25-32 tato miṣa-pālako yathā chāgebhyo'vīn pṛthak karoti tathā so'py_ekasmād_anyaṃ ittham

25-32 und werden vor ihm alle Völker versammelt werden. Und er wird sie voneinander scheiden, gleich als ein Hirte die Schafe von den Böcken scheidet,

२५-३३ तान् पृथक् कृत्वावीन् दक्षिणे छागांश्च वासे स्थापयिष्यति

25-33 tān pṛthak kṛtvāvīn dakṣiṇe chāgāṃścā vāse sthāpayiṣyati

25-33 und wird die Schafe zu seiner Rechten stellen und die Böcke zu seiner Linken.

२५-३४ ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वदिष्यति । आगच्छत मत्तातस्यानुग्रहभाजनानि युष्मत्कृत आ जगदारम्भात् यद् राज्यम् आसादितं तदधिकुरुत

25-34 tataḥ paraṃ rājā dakṣiṇa-sthitān mānavān vadiṣyati | ā_gacchata mat-tātasyānugraha-bhājanāni yuṣmat-kṛta ā jagad-ārambhāt yad rājyam ā-sāditaṃ tad_adhi_kuruta

25-34 Da wird dann der König sagen zu denen zu seiner Rechten: Kommt her, ihr Gesegneten meines Vaters ererbt das Reich, das euch bereitet ist von Anbeginn der Welt!

२५-३५ यतो बुभुक्षिताय मह्यं भोज्यम् अदत्त । पिपासिताय पेयमदत्त । विदेशिनं मां स्वस्थानमनयत

25-35 yato bubhuksitāya mahyaṃ bhojyam adatta | pipāsitāya peyam_adatta | videśinaṃ māṃ sva-sthānam_anayata

25-35 Denn ich bin hungrig gewesen, und ihr habt mich gespeist. Ich bin durstig gewesen, und ihr habt mich getränkt. Ich bin Gast gewesen, und ihr habt mich beherbergt.

२५-३६ वस्त्रहीनं मां वसनं पर्यधापयत् । पीडितं मां द्रष्टुमागच्छत कारास्थं च मां वीक्षितुम् आगच्छत

25-36 vastrahīnaṃ māṃ vasaṇaṃ pary_adhāpayat | pīḍitaṃ māṃ draṣṭu_māgacchata kārāsthaṃ ca māṃ vīkṣitum āgacchata

25-36 Ich bin nackt gewesen und ihr habt mich bekleidet. Ich bin krank gewesen, und ihr habt mich besucht. Ich bin gefangen gewesen, und ihr seid zu mir gekommen.

२५-३७ तदा धार्मकाः प्रवदिष्यन्ति । हे प्रभो कदा त्वां क्षुधितं वीक्ष्य वयमभोजयाम वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम

25-37 tadā dhārmakāḥ pra_vadiṣyanti | he prabho kadā tvāṃ kṣudhitaṃ vīkṣya vayam_abhojayāma vā pipāsitaṃ vīkṣya apāyayāma

25-37 Dann werden ihm die Gerechten antworten und sagen: Wann haben wir dich hungrig gesehen und haben dich gespeist? oder durstig und haben dich getränkt?

२५-३८ कदा वा त्वां विदेशिनं विलोक्य स्वस्थानमानयाम । कदा वा त्वां नग्नं वीक्ष्य वसनं पर्यधापयाम

25-38 kadā vā tvāṃ vi-deśinaṃ vi-lokya sva-sthānam_ānayāma | kadā vā tvāṃ nagnaṃ vīkṣya vasaṇaṃ pary_adhāpayāma

25-38 Wann haben wir dich als einen Gast gesehen und beherbergt? oder nackt und dich bekleidet?

२५-३९ कदा वा त्वां पीडितं कारास्थं च वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम

25-39 kadā vā tvāṃ pīḍitaṃ kārā-sthaṃ ca vīkṣya tvad-antikam_agacchāma

25-39 Wann haben wir dich krank oder gefangen gesehen und sind zu dir gekommen?

२५-४० तदानीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति । युष्मानहं सत्यं वदामि । ममैतेषां भ्रातृणां मध्ये कंचनैकं क्षुद्रतमं प्रति यद् अकुरुत तन्मां प्रत्यकुरुत

25-40 tadānīm rājā tān prati_vadiṣyati | yuṣmān_ahaṃ satyaṃ vadāmi | mamaiteṣāṃ bhrātṛṇāṃ madhye kaṃ_canaikaṃ kṣudratamaṃ prati yad akuruta tan_māṃ praty_akuruta

25-40 Und der König wird antworten und sagen zu ihnen: Wahrlich ich sage euch: Was ihr getan habt einem unter diesen meinen geringsten Brüdern, das habt ihr mir getan.

२५-४१ पश्चात् स वामस्थितान् जनान् वदिष्यति । रे शपग्रस्ताः सर्वे शैताने तस्य दूतेभ्यश्च योऽनन्तवह्निरासादित आस्ते यूयं मदन्तिकात् तमग्निं गच्छत

25-41 paścāt sa vāma-sthitān janān vadiṣyati | re śapa-grastāḥ sarve śaitāne tasya dūtebhyaś_ca yo'nanta-vahnir_ā-sādita āste yūyaṃ mad-antikāt tam_agniṃ gacchata

25-41 Dann wird er auch sagen zu denen zur Linken: Gehet hin von mir, ihr Verfluchten, in das ewige Feuer, das bereitet ist dem Teufel und seinen Engeln!

२५-४२ यतो क्षुधिताय मह्यमाहारं नादत्त । पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त

25-42 yato kṣudhitāya mahyam_ā-hāraṃ nādatta | pipāsītāya mahyam_peyaṃ nādatta

25-42 Ich bin hungrig gewesen, und ihr habt mich nicht gespeist. Ich bin durstig gewesen, und ihr habt mich nicht getränkt.

२५-४३ विदेशिनं मां स्वस्थानं नानयत । वसनहीनं मां वसनं न पर्यधापयत । पीडितं कारास्थं च मां वीक्षितुं नागच्छत

25-43 vi-deśinaṃ māṃ sva-sthānaṃ nānayata | vasana-hīnaṃ māṃ vasaṇaṃ na pary_adhāpayata | pīḍitaṃ kāra-sthaṃ ca māṃ vīkṣitaṃ nāgacchata

25-43 Ich bin ein Gast gewesen, und ihr habt mich nicht beherbergt. Ich bin nackt gewesen, und ihr habt mich nicht bekleidet. Ich bin krank und gefangen gewesen, und ihr habt mich nicht besucht.

२५-४४ तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति । हे प्रभो कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विदेशिनं वा नग्नं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामहि

25-44 tadā te prati_vadiṣyanti | he prabho kadā tvāṃ kṣudhitaṃ vā pipāsitaṃ vā vi-deśinaṃ vā nagnaṃ vā pīḍitaṃ vā kāra-sthaṃ vīkṣya tvāṃ nāsevāmahi

25-44 Da werden sie ihm antworten und sagen: HERR, wann haben wir dich gesehen hungrig oder durstig oder als einen Gast oder nackt oder krank oder gefangen und haben dir nicht gedient?

२५-४५ तदा स तान् वदिष्यति । तथ्यमहं युष्मान् ब्रवीमि । युष्माभिरेषां कंचन क्षोदिष्ठं प्रति यन्नाकारि तन्मां प्रत्येव नाकारि

25-45 tadā sa tān vadiṣyati | tathyam_ahaṃ yuṣmān bravīmi | yuṣmābhir_eṣāṃ kaṃ_cana kṣodiṣṭhaṃ prati yan_nākāri tan_māṃ praty_eva nākāri

25-45 Dann wird er ihnen antworten und sagen: Wahrlich ich sage euch: Was ihr nicht getan habt einem unter diesen Geringsten, das habt ihr mir auch nicht getan.

२५-४६ पश्चादम्यनन्तशास्तिं किंतु धार्मिका अनन्तायुषं भोक्तुं यास्यन्ति

25-46 paścād_amy_ananta-śāstiṃ kiṃ_tu dhārmikā anantāyusaṃ bhoktuṃ yāsyanti

25-46 Und sie werden in die ewige Pein gehen, aber die Gerechten in das ewige Leben.

२६-१ यीशुरेतान् प्रस्तावान् समाप्य शिष्यानूचे । युष्माभिज्ञातं दिनद्वयात् परं निस्तारमह उपस्थास्यति

26-1 yīśur_etān pra-stāvān sam-āpya śiṣyān_ūce | yuṣmābhi_jñātaṃ dina-dvayāt paraṃ nis_tāramaha upa_sthāsyati

26-1 Und es begab sich, da Jesus alle diese Reden vollendet hatte, sprach er zu seinen Jüngern:

२६-२ तत्र मनुजसुतः क्रुशेन हन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते

26-2 tatra manuja-sutaḥ kruśena hantuṃ para-kareṣu sam_arpīṣyate

26-2 Ihr wisset, daß nach zwei Tagen Ostern wird; und des Menschen Sohn wird überantwortet werden, daß er gekreuzigt werde.

२६-३ ततः परं प्रधानयाजकाध्यापकाञ्च कियफानाम्नो

26-3 tataḥ paraṃ pradhāna-yājakādhyāpakāñ_ca kiyaphā-nāmno

26-3 Da versammelten sich die Hohenpriester und Schriftgelehrten und die Ältesten im Volk in den Palast des Hohenpriesters, der da hieß Kaiphas,

२६-४ महायाजकस्याट्टालिकायां मिलित्वा केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शक्युरिति मन्त्रयां चक्रुः

26-4 mahā-yājakasyāṭṭālikāyāṃ militvā kenopāyena yīśuṃ dhṛtvā hantuṃ śaknyur_iti mantrayāṃ cakruḥ

26-4 und hielten Rat, wie sie Jesus mit List griffen und töteten.

२६-५ किंतु तैरुक्तं महकाले न धर्तव्यः । धृते प्रजानां कलहेन भवितुं शक्यते

26-5 kiṃ_tu tairuktaṃ maha-kāle na dhartavyaḥ | dhṛte prajānāṃ kalahena bhavituṃ śakyate

26-5 Sie sprachen aber: Ja nicht auf das Fest, auf daß nicht ein Aufruhr werde im Volk!

२६-६ ततो बैथनियापुरे शिमोनाख्यस्य कुष्ठिनो वेश्मनि यीशौ तिष्ठति

26-6 tato baithaniyā-pure śimonākhyasya kuṣṭhino veśmani yīśau tiṣṭhati
26-6 Da nun Jesus war zu Bethanien im Hause Simons, des Aussätzigen,

२६-७ काचन योषा श्वेतोपलभाजनेन महार्घ्यं सुगन्धिं तैलमानीय भोजनायोपविशतस्तस्य शिरोऽभ्यषेचत्

26-7 kâ_cana yoṣā śvetopala-bhājanena mahārg̃hyaṃ su-gandhiṃ tailam_ā-nīya bhojanāyopaviśatas_tasya śiro'bhy_āsecat
26-7 da trat zu ihm ein Weib, das hatte ein Glas mit köstlichem Wasser und goß es auf sein Haupt, da er zu Tische saß.

२६-८ किंतु तदालोक्य तच्छिष्यैः कुपितैरुक्तम् । कुत इत्थमपव्ययते

26-8 kiṃ_tu tad_ā-lokya tac-chiṣyāiḥ kupitair_uktam | kuta ittham_apa_vy_ayate
26-8 Da das seine Jünger sahen, wurden sie unwillig und sprachen: Wozu diese Vergeudung?

२६-९ चेदिदं व्यक्रेष्यत तर्हि भूरिमूल्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत

26-9 ced_idaṃ vy_akreṣyata tarhi bhūri-mūlyaṃ prāpya daridrebhyo vy_atāriṣyata
26-9 Dieses Wasser hätte mögen teuer verkauft und den Armen gegeben werden.

२६-१० यीशुना तदवगत्य ते समुदिताः योषाम् एनां कुतो दुःखिनीं कुरुथ । सा मां प्रति साधु कर्माकार्षीत्

26-10 yīśunā tad_ava-gatya te samuditāḥ yoṣām enāṃ kuto duḥkhiniṃ kurutha | sâ mām prati sādhu karmākārṣit
26-10 Da das Jesus merkte, sprach er zu ihnen: Was bekümmert ihr das Weib? Sie hat ein gutes Werk an mir getan.

२६-११ युष्माकं समीपे दरिद्राः सततमेवासते किंतु युष्माकमन्तिकेऽहम् नासे सततम्

26-11 yuṣmākaṃ samīpe daridrāḥ satatam_evāsate kiṃ_tu yuṣmākam_antike'ham nāse satatam
26-11 Ihr habt allezeit Arme bei euch; mich aber habt ihr nicht allezeit.

२६-१२ सा मम कायोपरि सुगन्धितैलं सित्त्वा मम श्मशानदानकर्माकार्षीत्

26-12 sâ mama kāyopari sugandhi-tailaṃ siktva mama śmaśāna-dāna-karmākārṣit
26-12 Daß sie dies Wasser hat auf meinen Leib gegossen, hat sie getan, daß sie mich zum Grabe bereite.

२६-१३ अतोऽहं युष्मान् तथ्यं वदामि । सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमाचारः प्रचारिष्यते तत्र तत्रैतस्या नार्याः स्मरणार्थं कर्मदं प्रचारिष्यते

26-13 ato'haṃ yuṣmān tathyaṃ vadāmi | sarvasmin jagati yatra yatraiṣa su-sam-ā-cāraḥ pra_cāriṣyate tatra tatraityā nāryāḥ smaraṇārthaṃ karmedaṃ pra_cāriṣyate
26-13 Wahrlich ich sage euch: Wo dies Evangelium gepredigt wird in der ganzen Welt, da wird man auch sagen zu ihrem Gedächtnis, was sie getan hat.

२६-१४ ततो द्वादशशिष्याणाम् ईष्करियोतीययिहूदानामक एकः शिष्यः प्रधानयाजकानामन्तिकं गत्वा कथितवान्

26-14 tato dvādaśa-śiṣyāṇām iṣkariyotiya-yihūdā-nāmaka ekaḥ śiṣyaḥ pradhāna-yājakānām_antikaṃ gatvā kathitavān
26-14 Da ging hin der Zwölf einer, mit Namen Judas Ischariot, zu den Hohenpriestern

२६-१५ यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि तर्हि किं दास्यथ । तदानीं ते तस्मै त्रिंशन्मुद्रा दातुं स्थिरीकृतवन्तः

26-15 yadi yuṣmākaṃ kareṣu yīśuṃ sam_arpayāmi tarhi kiṃ dāsyaṭha | tadāniṃ te tasmai triṃśan-mudrā dātuṃ sthīri-kṛtavantaḥ
26-15 und sprach: Was wollt ihr mir geben? Ich will ihn euch verraten. Und sie boten ihm dreißig Silberlinge.

२६-१६ स तदारभ्य तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं चेष्टितवान्

26-16 sa tad_ā-rabhya taṃ para-kareṣu sam_arpayituṃ su-yogaṃ ceṣṭitavān
26-16 Und von dem an suchte er Gelegenheit, daß er ihn verriete.

२६-१७ अनन्तरं किण्वशून्यपूपपर्वणः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रच्छुः । भवत्कृते वयं
निस्तारमहभोज्यम् आयोजयिष्यामः । भवतः केच्छा

26-17 anantaram kiṇva-śūnya-pūpa-parvaṇaḥ prathamehni śiṣyā yīśum upa-gatya papracchuḥ | bhavat-kṛte vayaṁ
nistāramaha-bhojyam ā_yojayisyāmaḥ | bhavataḥ kecchā

26-17 Aber am ersten Tag der süßen Brote traten die Jünger zu Jesus und sprachen zu ihm: Wo willst du, daß wir dir
bereiten das Osterlamm zu essen?

२६-१८ तदा स गदितवान् । मध्येनगरममुकपुंसः समीपं व्रजित्वा वदत । गुरुर्गदितवान् मत्कालः
सविधः । सह शिष्यैस्त्वदालये निस्तारमहभोज्यं भोक्ष्ये

26-18 tadā sa gaditavān | madhye-nagaram_amuka-puṁsaḥ samīpaṁ vrajitvā vadata | gurur_gaditavān mat-kālaḥ sa-
vidhaḥ | saha śiṣyais_tvad-ālaye nistāramaha-bhojyaṁ bhokṣye

26-18 Er sprach: Gehet hin in die Stadt zu einem und sprecht der Meister läßt dir sagen: Meine Zeit ist nahe; ich will bei
dir Ostern halten mit meinen Jüngern.

२६-१९ तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिदेशानुरूपकर्मविधाय तत्र निस्तारमहभोज्यम् आसादयामासुः

26-19 tadā śiṣyā yīśos_tādṛśa-nideśānurūpa-karma-vidhāya tatra nistāramaha-bhojyam ā-sādayām_āsuḥ

26-19 Und die Jünger taten wie ihnen Jesus befohlen hatte, und bereiteten das Osterlamm.

२६-२० ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशभिः शिष्यैः साकं स न्यविशत्

26-20 tataḥ sandhyāyāṁ satyāṁ dvādaśabhiḥ śiṣyaiḥ sākaṁ sa ny_aviśat

26-20 Und am Abend setzte er sich zu Tische mit den Zwölfen.

२६-२१ अपरं भुञ्जान उक्तवान् युष्मान् तथ्यं गदामि । युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पयिष्यति

26-21 aparāṁ bhuñjāna uktavān yuṣmān tathyaṁ gadāmi | yuṣmākam_eko māṁ para-kareṣu sam_arpayiṣyati

26-21 Und da sie aßen, sprach er: Wahrlich ich sage euch: Einer unter euch wird mich verraten.

२६-२२ तदा तेऽतीव दुःखिता एकैकशो वक्तुमारेभिरे । हे प्रभो स किमहम्

26-22 tadā te'tiva duḥkhitā ekaikaśo vaktum_ā_rebhire | he prabho sa kim_aham

26-22 Und sie wurden sehr betrübt und hoben an, ein jeglicher unter ihnen, und sagten zu ihm: HERR, bin ich's?

२६-२३ ततः स जगाद । मया साकं यो जनो भोजनपात्रे करं संक्षिपति स एव मां परकरेषु
समर्पयिष्यति

26-23 tataḥ sa jagāda | mayā sākaṁ yo jano bhojana-pātre karaṁ saṁ_kṣipati sa eva māṁ para-kareṣu sam_arpayiṣyati

26-23 Er antwortete und sprach: Der mit der Hand mit mir in die Schüssel tauchte, der wird mich verraten.

२६-२४ मनुजसुतमधि यादृशं लिखितमास्ते तदनु रूप्य तद्गतिर्भविष्यति । किंतु येन पुंसा स परकरेषु
समर्पयिष्यते हा हा चेत् स नाजनिष्यत । तदा तस्य क्षेममभविष्यत्

26-24 manuja-sutam_adhi yādṛśaṁ likhitam_āste tad_anu-rūpya tad-gatir_bhaviṣyati | kiṁ_tu yena puṁsā sa para-
kareṣu sam_arpayiṣyate hā hā cet sa nājaniṣyata | tadā tasya kṣemam_abhaviṣyat

26-24 Des Menschen Sohn geht zwar dahin, wie von ihm geschrieben steht; doch weh dem Menschen, durch welchen
des Menschen Sohn verraten wird! Es wäre ihm besser, daß er nie geboren wäre.

२६-२५ तदा यिहूदानामा यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति स उक्तवान् । हे गुरो स किमहम् । ततः स
प्रत्युक्तवान् । त्वया सत्यं गदितम्

26-25 tadā yihūdā-nāmā yo janas_taṁ para-kareṣu sam_arpayiṣyati sa uktavān | he guro sa kim_aham | tataḥ sa
praty_uktavān | tvayā satyaṁ gaditam

26-25 Da antwortete Judas, der ihn verriet, und sprach: Bin ich's Rabbi? Er sprach zu ihm: Du sagst es.

२६-२६ अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूपमादायेश्वरीयगुणाननूद्य भङ्क्त्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद ।
मद्वपुःस्वरूपमिमं गृहीत्वा खादत

26-26 anantaram teṣām_aśana-kāle yīśuḥ pūpam_ā-dāyeshvāriya-guṇān_anūdyā bhaṅktvā śiṣyebhyaḥ pradāya jagāda |
mad-vapuḥ-svarūpam_imam_gṛhītvā khādata

26-26 Da sie aber aßen, nahm Jesus das Brot, dankte und brach's und gab's den Jüngern und sprach: Nehmet, esset;
das ist mein Leib.

२६-२७ पश्चात् स कंसं गृह्णन् ईश्वरीयगुणाननूद्य तेभ्यः पर्दाय कथितवान्

26-27 paścāt sa kaṁsaṁ gṛhṇan īśvāriya-guṇān_anūdyā tebhyaḥ par-dāya kathitavān

26-27 Und er nahm den Kelch und dankte, gab ihnen den und sprach: Trinket alle daraus;

२६-२८ सर्वैर्युष्माभिरनेन पातव्यं यस्मादनेकेषां पापमर्षणाय पातितं यन्मन्त्रनियमरूपशोणितं तदेतत्

26-28 sarvair_yuṣmābhir_ana pātavyaṃ yasmād_anekeṣāṃ pāpa-marṣaṇāya pātitaṃ yan_man-nūtna-niyama-rūpa-ṣoṇitaṃ tad_etat

26-28 das ist mein Blut des neuen Testaments, welches vergossen wird für viele zur Vergebung der Sünden.

२६-२९ अपरमहं युष्मभ्यं कथयामि । यावत् स्वतातराज्ये युष्माभिः साकं नूतनगोस्तनीरमं न पास्यामि तावद्गोस्तनीफलरमं पुनः कदापि न पास्यामि

26-29 aparam_ahaṃ yuṣmabhyāṃ kathayāmi | yāvat sva-tāta-rājye yuṣmābhiḥ sākaṃ nūtna-gostanī-ramaṃ na pāsyaṃi tāvad_gostanī-phala-ramaṃ punaḥ kadāpi na pāsyaṃi

26-29 Ich sage euch: Ich werde von nun an nicht mehr von diesen Gewächs des Weinstocks trinken bis an den Tag, da ich's neu trinken werde mit euch in meines Vaters Reich.

२६-३० पश्चात् ते गीतमेकं संगीयं जैतुनाख्यगिरिं गतवन्तः

26-30 paścāt te gītam_ekaṃ saṃ-gīya jaitunākhyā-giriṃ gatavantāḥ

26-30 Und da sie den Lobgesang gesprochen hatte, gingen sie hinaus an den Ölberg.

२६-३१ तदानीं यीशुस्तानवोचत् । अस्यां रजन्यामहं युष्माकं सर्वेषां विघ्नरूपो भविष्यामि । यतो लिखितमास्ते । मेषाणां रक्षको यस्तं प्रहरिष्याम्यहं ततः । मेषाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति

26-31 tadāniṃ yīśuś_tān_avocat | asyāṃ rajanyāṃ_ahaṃ yuṣmākaṃ sarveṣāṃ vighna-rūpo bhaviṣyāmi | yato likhitam_āste | meṣāṇāṃ rakṣako yas_taṃ pra_hariṣyāmy_ahaṃ tataḥ | meṣāṇāṃ ni-vaho nūnaṃ pra-vi-kīrṇo bhaviṣyati

26-31 Da sprach Jesus zu ihnen: In dieser Nacht werdet ihr euch alle ärgern an mir. Denn es steht geschrieben: "Ich werde den Hirten schlagen, und die Schafe der Herde werden sich zerstreuen."

२६-३२ किंतु श्मशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेऽहं गालीलं गमिष्यामि

26-32 kiṃ_tu śmaśānāt sam-ut-thāya yuṣmākam_agre'haṃ gālīlaṃ gamiṣyāmi

26-32 Wenn ich aber auferstehe, will ich vor euch hingehen nach Galiläa.

२६-३३ पितरस्तं प्रोवाच । भवांश्चेत् सर्वेषां विघ्नरूपो भवति तथापि मम न भविष्यति

26-33 pitaras_taṃ provāca | bhavāṃś_cet sarveṣāṃ vighna-rūpo bhavati tathāpi mama na bhaviṣyati

26-33 Petrus aber antwortete und sprach zu ihm: Wenn sich auch alle an dir ärgerten, so will ich doch mich nimmermehr ärgern.

२६-३४ ततो यीशुना स उक्तः । तुभ्यम् अहं तथ्यं कथयामि । यामिन्यामस्यां चरणायुधस्य रवात्पूर्वं त्वं मां त्रिर्नाङ्गीकरिष्यसि

26-34 tato yīśunā sa uktaḥ | tubhyam_ahaṃ tathyāṃ kathayāmi | yāminyām_asyāṃ caraṇāyudhasya ravāt_pūrvaṃ tvāṃ māṃ trir_nāṅgī_kariṣyasi

26-34 Jesus sprach zu ihm: Wahrlich ich sage dir: In dieser Nacht, ehe der Hahn kräht, wirst du mich dreimal verleugnen.

२६-३५ ततः पितर उदितवान् । यद्यपि त्वया समं मर्तव्यं तथापि कदापि त्वां न नाङ्गीकरिष्यामि ।

तथैव सर्वे शिष्याश्चोचुः

26-35 tataḥ pitara uditavān | yady_āpi tvayā samaṃ martavyaṃ tathāpi kadāpi tvāṃ na nāṅgī_kariṣyāmi | tathaiva sarve śiṣyāś_cocuḥ

26-35 Petrus sprach zu ihm: Und wenn ich mit dir sterben müßte, so will ich dich nicht verleugnen. Desgleichen sagten auch alle Jünger.

२६-३६ अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्शिमानिनामकं स्थानं प्रस्थाय तेभ्यः कथितवान् । अदः स्थानं गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद्युयमत्रोपविशत

26-36 anantaram_yīśuḥ śiṣyāiḥ sākaṃ getśimānī-nāmakam sthānaṃ pra-sthāya tebhyaḥ kathitavān | adaḥ sthānaṃ gatvā yāvad_ahaṃ prārthayiṣye tāvad_yūyam_atropaviśata

26-36 Da kam Jesus mit ihnen zu einem Hofe, der hieß Gethsemane, und sprach zu seinen Jüngern: Setzet euch hier, bis daß ich dorthin gehe und bete.

२६-३७ पश्चात् स पितरं सिवदियसुतौ च सङ्गिनः कृत्वा गतवान् शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च बभूव

26-37 paścāt sa pitaraṃ sivadiya-sutau ca saṅginaḥ kṛtvā gataavān śokākulo'tiva vyathitaś_ca babhūva

26-37 Und nahm zu sich Petrus und die zwei Söhne des Zebedäus und fing an zu trauern und zu zagen.

२६-३८ तानवादीञ्च । मृत्तियातनेव मत्प्राणानां यातना जायते । यूयम् अत्र मया सार्धं जागृत

26-38 tān_avadīc_ca | mṛti-yātaneva mat-prāṇānāṃ yātanā jāyate | yūyam atra mayā sārḍhaṃ jāgrta

26-38 Da sprach Jesus zu ihnen: Meine Seele ist betrübt bis an den Tod; bleibet hier und wachet mit mir!

२६-३९ ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वाधोमुखः पतन् प्रार्थयां चक्रे । हे मत्पितर्यदि भवितुं शक्नोति तर्हि

कंसोऽयं मत्तो दूरं यातु । किंतु मदिच्छावन्न भवतु त्वदिच्छावद् भवतु

26-39 tataḥ sa kiṃ_cid_dūraṃ gatvādho-mukhaḥ patan prārthayāṃ cakre | he mat-pitar_yadi bhavitum śaknoti tarhi kaṃso'yaṃ matto dūraṃ yātu | kiṃ_tu mad-icchāvan_na bhavatu tvad-icchāvad bhavatu

26-39 Und ging hin ein wenig, fiel nieder auf sein Angesicht und betete und sprach: Mein Vater, ist's möglich, so gehe dieser Kelch von mir; doch nicht, wie ich will, sondern wie du willst!

२६-४० ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रतो निरीक्ष्य पितराय कथयामास । यूयं मया साकं दण्डमेकमपि जागरितुं नाशकृत

26-40 tataḥ sa śiṣyān_upetya tān nidrato nir-ikṣya pitarāya kathayām_āsa | yūyaṃ mayā sākaṃ daṇḍam_ekam_āpi jāgaritum nāśaknuta

26-40 Und er kam zu seinen Jüngern und fand sie schlafend und sprach zu Petrus: Könnet ihr denn nicht eine Stunde mit mir wachen?

२६-४१ परीक्षायां न पतितुं जागृत प्रार्थयध्वं च

26-41 parīkṣāyāṃ na patitum jāgrta prārthayadhvaṃ ca

26-41 Wachet und betet, daß ihr nicht in Anfechtung fallet! Der Geist ist willig; aber das Fleisch ist schwach.

२६-४२ आत्मा समुद्यतोऽस्ति । किंतु वपुर्दुर्बलम् । स द्वितीयवारं प्रार्थयां चक्रे । हे मत्तात न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातुं न शक्नोति तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु

26-42 ātmā sam-ud-yato'sti | kiṃ_tu vapur_dur-balam | sa dvitīya-vāraṃ prārthayāṃ cakre | he mat-tāta na pīte yadi kaṃsam_idaṃ matto dūraṃ yātum na śaknoti tarhi tvad-icchāvad bhavatu

26-42 Zum andernmal ging er wieder hin, betete und sprach: Mein Vater, ist's nicht möglich, daß dieser Kelch von mir gehe, ich trinke ihn denn, so geschehe dein Wille!

२६-४३ स पुनरेत्य तान् निद्रतो ददर्श । यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्णान्यासन्

26-43 sa punar_etya tān nidrato dadarśa | yatas_teṣāṃ netrāṇi nidrayā pūrṇānyāsan

26-43 Und er kam und fand sie abermals schlafend, und ihre Augen waren voll Schlafs.

२६-४४ पश्चात् स तान् विहाय ब्रजित्वा तृतीयवारं पूर्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्

26-44 paścāt sa tān vi-hāya vrajivā tṛtīya-vāraṃ pūrvavat kathayan prārthitavān

26-44 Und er ließ sie und ging abermals hin und betete zum drittenmal und redete dieselben Worte.

२६-४५ ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान् । साम्प्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ । पश्यत समय उपास्थात् ।

मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्प्यते

26-45 tataḥ śiṣyānupāgatya gaditavān | sāmpratam śayānāḥ kiṃ vi_śrāmyatha | paśyata samaya upāsthāt | manuja-sutaḥ pāpināṃ kareṣu sam_arpyate

26-45 Da kam er zu seinen Jüngern und sprach zu ihnen: Ach wollt ihr nur schlafen und ruhen? Siehe, die Stunde ist hier, daß des Menschen Sohn in der Sünder Hände überantwortet wird.

२६-४६ उत्तिष्ठ वयं यामः । यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति पश्यत स समीपमायाति

26-46 ut_tiṣṭha vayaṃ yamaḥ | yo māṃ para-kareṣu sam_arpayiṣyati paśyata sa samīpam_ā_yāti

26-46 Stehet auf, laßt uns gehen! Siehe, er ist da, der mich verrät!

२६-४७ एतत्कथाकथनकाले द्वादशशिष्याणामेको यिहूदानामको मुख्ययाजकलोकप्राचीनैः प्रहितान् असिधारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ

26-47 etat-kathā-kathana-kāle dvādaśa-śiṣyāṇām_eko yihūdā-nāmako mukhya-yājaka-loka-prācīnaiḥ pra-hitān asi-dhāri-yaṣṭi-dhāriṇo manu-jān gṛhitvā tat-samīpam_upa_tasthau

26-47 Und als er noch redete, siehe, da kam Judas, der Zwölf einer, und mit ihm eine große Schar, mit Schwertern und mit Stangen, von den Hohenpriestern und Ältesten des Volks.

२६-४८ असौ परकरेष्वर्पयिता पूर्वं तान् इत्थं सङ्केतयामास । यमहं चुम्बिष्ये सोऽसौ मनुजः । स एव युष्माभिर्धार्यताम्

26-48 asau parakareṣv_arpayitā pūrvam tān itthaṃ saṅketayām_āsa | yam_ahaṃ cumbiṣye so'sau manu-jaḥ | sa eva yuṣmābhir_dhāryatām

26-48 Und der Verräter hatte ihnen ein Zeichen gegeben und gesagt: Welchen ich küssen werde, der ist's; den greifet.

२६-४९ तदा स सपदि यीशुमुपागत्य । हे गुरो प्रणमामीत्युत्त्वा तं चुचुम्बे

26-49 tadā sa sa-padi yīśum_upāgatya | he guro pra_ṇamāmīty_uktvā taṃ cucumbe

26-49 Und alsbald trat er zu Jesus und sprach: Gegrüßet seist du, Rabbi! und küßte ihn.

२६-५० तदा यीशुस्तमुवाच । हे मित्रं किमर्थमागतोऽसि । तदा तैरागत्य यीशुराक्रम्य दध्रे

26-50 tadā yīśus_tam_uvāca | he mitraṃ kim-arthaṃ ā-gato'si | tadā tair_ā-gatya yīśur_ā-kramya dadhre

26-50 Jesus aber sprach zu ihm: Mein Freund, warum bist du gekommen? Da traten sie hinzu und legten die Hände an Jesus und griffen ihn.

२६-५१ ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य कोषादसिं बहिष्कृत्य महायाजकस्य दासमेकमाहत्य तस्य कर्णं चिच्छेद

26-51 tato yīśoḥ saṅginām_ekaḥ karaṃ pra-sārya koṣād_asim bahiṣ-kr̥tya mahā-yājakasya dāsam_ekam_ā-hatya tasya karṇaṃ ciccheda

26-51 Und siehe, einer aus denen, die mit Jesus waren, reckte die Hand aus und zog sein Schwert aus und schlug des Hohenpriesters Knecht und hieb ihm ein Ohr ab.

२६-५२ ततो यीशुस्तं जगाद । खड्गं स्वस्थाने निधेहि यतो ये ये जना असिं धारयन्ति त एवासिना विनश्यन्ति

26-52 tato yīśus_tam jagāda | khaḍgaṃ sva-sthāne ni_dhehi yato ye ye janā asim dhārayanti ta evāsinā vi_naśyanti

26-52 Da sprach Jesus zu ihm; Stecke dein Schwert an seinen Ort! denn wer das Schwert nimmt, der soll durchs Schwert umkommen.

२६-५३ अपरं पिता यथा मदन्तिकं स्वर्गीयदूतानां द्वादशवाहिनीतोऽधिकं प्रहिणुयान्मया तमुद्दिश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते । त्वया किमित्थं ज्ञायते

26-53 aparaṃ pitā yathā mad-antikam_svargīya-dūtānām dvādaśa-vāhinīto'dhikam pra_hiṇuyān_mayā tam_ud-diśyedānim_eva tathā prārthayituṃ na śakyate | tvayā kim_itthaṃ jñāyate

26-53 Oder meinst du, daß ich nicht könnte meinen Vater bitten, daß er mir zuschickte mehr denn zwölf Legionen Engel?

२६-५४ तथा सतीत्थं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यदिदं वाक्यं तत्कथं सिध्येत्

26-54 tathā satitthaṃ ghaṭiṣyate dharma-pustakasya yad_idam vākyaṃ tat_kathaṃ sidhyet

26-54 Wie würde aber die Schrift erfüllet? Es muß also gehen.

२६-५५ तदानीं यीशुर्जननिवहं जगाद । यूयं खड्गयष्टीन् आदाय मां किं चौरं धर्तुमायाताः । अहं प्रत्यहं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपादिशं । तदा मां नाधारयत

26-55 tadānim yīśur_jana-nivahaṃ jagāda | yūyaṃ khaḍga-yaṣṭīn ā-dāya māṃ kiṃ cauraṃ dhartum_ā-yātāḥ | ahaṃ praty-ahaṃ yuṣmābhiḥ sākam_upa-viśya sam_upādiśam | tadā māṃ nādhārayata

26-55 Zu der Stunde sprach Jesus zu den Scharen: Ihr seid ausgegangen wie zu einem Mörder, mit Schwertern und Stangen, mich zu fangen. Bin ich doch täglich gesessen bei euch und habe gelehrt im Tempel, und ihr habt mich nicht gegriffen.

२६-५६ किंतु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतदभूत् । तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त

26-56 kiṃ_tu bhaviṣyad-vādinām vākyaṇām saṃ-siddhaye sarvam_etad_abhūt | tadā sarve śiṣyās_tam vi-hāya palāyanta

26-56 Aber das ist alles geschehen, daß erfüllet würden die Schriften der Propheten. Da verließen ihn die Jünger und flohen.

२६-५७ अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राञ्चः परिषदः कुर्वन्त उपाविशन् तत्र

कियफानामकमहायाजकस्यान्तिकं निन्युः

26-57 anantaram te manu-jā yīśuṃ dhṛtvā yatrādhyāpaka-prāñcaḥ pariṣadaḥ kurvanta upāviśan tatra kiyaphā-nāmaka-mahā-yājakasyāntikam_ninyuḥ

26-57 Die aber Jesus gegriffen hatten, führten ihn zu dem Hohenpriester Kaiphas, dahin die Schriftgelehrten und Ältesten sich versammelt hatten.

२६-५८ किंतु शेषे किं भविष्यतीति वेत्तुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् व्रजित्वा महायाजकस्याट्टालिकां प्रविश्य दासैः सहित उपाविशत्

26-58 kiṃ_tu śeṣe kiṃ bhaviṣyatīti vettuṃ pitaro dūre tat-paścād vrajitvā mahā-yājakasyāṭṭālikāṃ pra-viśya dāsaiḥ sahita upāviśat

26-58 Petrus aber folgte ihm nach von ferne bis in den Palast des Hohenpriesters und ging hinein und setzte sich zu den Knechten, auf daß er sähe, wo es hinaus wollte.

२६-५९ तदानीं प्रधानयाजकप्राचीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं हन्तुं मृषासाक्ष्यम् अलिप्सन्त किंतु न लेभिरे

26-59 tadāniṃ pradhāna-yājaka-prācīna-mantriṇaḥ sarve yīśuṃ hantuṃ mṛṣā-sākṣyam alipsanta kiṃ_tu na lebhire

26-59 Die Hohenpriester aber und die Ältesten und der ganze Rat suchten falsch Zeugnis gegen Jesus, auf daß sie ihn töteten,

२६-६० अनेकेषु मृषासाक्षिष्वागतेष्वपि तन्न प्रापुः । शेषे द्वौ मृषासाक्षिणावागत्य जगदतुः

26-60 anekeṣu mṛṣā-sākṣiṣv_ā-gateṣv_āpi tan_na prāpuḥ | śeṣe dvau mṛṣā-sākṣiṇāv_ā-gatya jagadatuḥ

26-60 und fanden keins. Und wiewohl viel falsche Zeugen herzutraten, fanden sie doch keins. Zuletzt traten herzu zwei falsche Zeugen

२६-६१ पुमनयमकथयत् । अहमीश्वरमन्दिरं भङ्क्त्वा दिनत्रयमध्ये तन्निर्मातुं शक्नोमि

26-61 puman_ayam akathayat | aham_īśvara-mandiraṃ bhaṅktvā dina-traya-madhye tan-nir-mātuṃ śaknōmi

26-61 und sprachen: Er hat gesagt: Ich kann den Tempel Gottes abbrechen und in drei Tagen ihn bauen.

२६-६२ तदा महायाजक उत्थाय यीशुम् अवादीत् । त्वं किमपि न प्रतिवदसि । त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति

26-62 tadā mahā-yājaka ut-thāya yīśuṃ avādīt | tvam kim_āpi na prati_vadasi | tvām_adhi kim_ete sākṣyam vadanti

26-62 Und der Hohepriester stand auf und sprach zu ihm: Antwortest du nichts zu dem, was diese wider dich zeugen?

२६-६३ किंतु यीशुर्मौनीभूय तस्थौ । ततो महायाजक उक्तवान् । त्वाम् अमरेश्वरनाम्ना शपयामि ।

त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद

26-63 kiṃ_tu yīśuṃ maunī-bhūya tasthau | tato mahā-yājaka uktavān | tvām amareśvara-nāmnā śapayāmi | tvam_īśvarasya putro'bhī-ṣikto bhavasi na_veti vada

26-63 Aber Jesus schwieg still. Und der Hohepriester antwortete und sprach zu ihm: Ich beschwöre dich bei dem lebendigen Gott, daß du uns sagest, ob du seist Christus, der Sohn Gottes.

२६-६४ यीशुः प्रत्यवदत् । त्वं सत्यमुक्तवान् । अहं युष्मान् तथ्यं वदामि । इतः परं मनुजसुतं सर्वशक्तिमतो दक्षिणपार्श्वे स्थातुं गगणस्य जलधरानारुह्यायान्तं वीक्षध्वे

26-64 yīśuḥ praty_avadat | tvam satyam_uktavān | aham_yuṣmān tathyam vadāmi | itaḥ paraṃ manuja-sutaṃ sarva-śaktimato dakṣiṇa-pārśve sthātuṃ gagaṇasya jala-dharān_ā-ruhyāyāntaṃ vīkṣadhve

26-64 Jesus sprach zu ihm: Du sagst es. Doch ich sage euch: Von nun an wird's geschehen, daß ihr werdet sehen des Menschen Sohn sitzen zur Rechten der Kraft und kommen in den Wolken des Himmels.

२६-६५ तदा महायाजको निजवसनं छित्त्वा जगाद । एष ईश्वरं निन्दितवान् । अस्माकमपरसाक्ष्येण किं प्रयोजनम्

26-65 tadā mahā-yājako nija-vasanaṃ chittvā jagāda | eṣa īśvaraṃ ninditavān | asmākam_apara-sākṣyeṇa kiṃ pra-yojanam

26-65 Da zerriß der Hohepriester seine Kleider und sprach: Er hat Gott gelästert! Was bedürfen wir weiteres Zeugnis? Siehe, jetzt habt ihr seine Gotteslästerung gehört.

२६-६६ पश्यत यूयमेवास्यास्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः । युष्माभिः किं विविच्यते । ते प्रत्यूचुः वधार्होऽयम्

26-66 paśyata yūyam_evāsyāsyād īśvara-nindāṃ śrutavantaḥ | yuṣmābhiḥ kiṃ vi_vicyate | te praty_ūcuḥ vadhārḥo'yam

26-66 Was dünkt euch? Sie antworteten und sprachen: Er ist des Todes schuldig!

२६-६७ ततो लोकैस्तदास्ये निष्ठीवितं केचित् प्रतलमाहत्य केचिच्च चपेटमाहत्य बभाषिरे

26-67 tato lokais_tad_āsyē niṣṭhivitaṃ ke_cit pra-talam_ā-hatya ke_cic_ca capeṭam_ā-hatya babhāṣire

26-67 Da spieen sie aus in sein Angesicht und schlugen ihn mit Fäusten. Etliche aber schlugen ihn ins Angesicht

२६-६८ हे ख्रीष्ट त्वां कश्चपेटमाहतवान् इति गणयित्वा वदास्मान्

26-68 he khriṣṭa tvāṃ kaś_ capeṭam_ā-hatavān iti gaṇayitvā vadāsmān
26-68 und sprachen: Weissage uns, Christe, wer ist's, der dich schlug?

२६-६९ पितरो बहिरङ्गन उपविशति । तदानीमेका दासी तमुपागत्य बभाषे । त्वं गालीलीययीशोः
सहचर एकः

26-69 pitaro bahir-aṅgana upa_viśati | tadānīm_ekā dāsi tam_upā-gatya babhāṣe | tvam_gālīliya-yīśoḥ saha-cara ekaḥ
26-69 Petrus aber saß draußen im Hof; und es trat zu ihm eine Magd und sprach: Und du warst auch mit dem Jesus aus Galiläa.

२६-७० किंतु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत् । त्वया यदुच्यते तदर्थमहं न वेद्मि

26-70 kiṃ_tu sa sarveṣāṃ sam-akṣam anaṅgī-kṛtyāvādīt | tvayā yad_ucyate tad-artham_aḥam na vedmi
26-70 Er leugnete aber vor ihnen allen und sprach: Ich weiß nicht, was du sagst.

२६-७१ तदा तस्मिन् बहिर्द्वारं गतेऽन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजनानवदत् । अयमपि
नासरतीययीशुना सार्धम् आसीत्

26-71 tadā tasmin bahir-dvāraṃ gate'nyā dāsi taṃ nir-ikṣya tatradya-janān_avadat | ayam_api nāsaratiya-yīśunā sārddham āsīt
26-71 Als er aber zur Tür hinausging, sah ihn eine andere und sprach zu denen, die da waren: Dieser war auch mit dem Jesus von Nazareth.

२६-७२ ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान् । तं नरं न परिचिनोमि

26-72 tataḥ sa śapathena punar_anaṅgī-kṛtya kathitavān | taṃ naraṃ na pari_cinomi
26-72 Und er leugnete abermals und schwur dazu: Ich kenne den Menschen nicht.

२६-७३ क्षणात् परं तिष्ठन्तो जना एत्य पितरम् अवदन् । त्वमवश्यं तेषामेक इति त्वदुच्चारणमेव
द्योतयति

26-73 kṣaṇāt paraṃ tiṣṭhanto janā etya pitaram avadan | tvam_avaśyaṃ teṣām_eka iti tvad-uccāraṇam_eva dyotayati
26-73 Und über eine kleine Weile traten die hinzu, die dastanden, und sprachen zu Petrus: Wahrlich du bist auch einer von denen; denn deine Sprache verrät dich.

२६-७४ किंतु सोऽभिश्य कथितवान् । तं जनं नाहं परिचिनोमि

26-74 kiṃ_tu so'bhi-śapya kathitavān | taṃ janaṃ nāhaṃ pari_cinomi
26-74 Da hob er an sich zu verfluchen und zu schwören: Ich kenne diesen Menschen nicht. Uns alsbald krähte der Hahn.

२६-७५ तदा सपदि कुक्कुटो रुराव । कुक्कुटरवात् प्राक् त्वं मां त्रिरपह्लोष्यसे यैषा वाग् यीशुनावादि तां
पितरः संस्मृत्य बहिरित्वा खेदाद्भ्रंशं चक्रन्द

26-75 tadā sa-padi kukkuṭo rurāva | kukkuṭa-ravāt prāk tvam_māṃ trir_apa_hnoṣyase yaiṣā vāg yīśunāvādi tāṃ pitarah saṃ-smṛtya bahir_itvā khedād_bhr̥śaṃ cakranda
26-75 Da dachte Petrus an die Worte Jesu, da er zu ihm sagte: "Ehe der Hahn krähen wird, wirst du mich dreimal verleugnen", und ging hinaus und weinte bitterlich.

२७-१ प्रभाते जाते प्रधानयाजकलोकप्राचीना यीशुं हन्तुं तत्प्रतिकुलं मन्त्रयित्वा

27-1 pra-bhāte jāte pradhāna-yājaka-loka-prācinā yīśuṃ hantum tat-prati-kulam mantrayitvā
27-1 Des Morgens aber hielten alle Hohenpriester und die Ältesten des Volks einen Rat über Jesus, daß sie ihn töteten.

२७-२ तं बद्ध्वा नीत्वा पन्तीयपीलाताख्याधिपे समर्पयामासुः

27-2 taṃ baddhvā nītvā pantīya-pīlātākhyādhipē sam-arpayām_āsuḥ
27-2 Und banden ihn, führten ihn hin und überantworteten ihn dem Landpfleger Pontius Pilatus.

२७-३ ततो यीशोः परकरेष्वर्पयिता यिहूदास्तत्प्राणदण्डाज्ञां विदित्वा सन्तप्तमनाः

प्रधानयाजकलोकप्राचीनानां समक्षं तस्मिन्निशान्मुद्राः प्रतिदायावादीत्

27-3 tato yīśoḥ para-kareṣv_arpayitā yihūdās_tat-prāṇa-daṇḍājñāṃ viditvā santapta-manāḥ pradhāna-yājaka-loka-pracinānāṃ sam-akṣam tās_trimśan-mudrah prati-dāyāvādīt
27-3 Da das sah Judas, der ihn verraten hatte, daß er verdammt war zum Tode, gereute es ihn, und brachte wieder die dreißig Silberlinge den Hohenpriestern und den Ältesten

२७-४ एतन्निरागोनरप्राणपरकरार्पणात् कलुषं कृतवानहम् । तदा त उदिवन्तः । तेनास्माकं किम् ।

त्वया तद्बुध्यताम्

27-4 etan_nirāgonara-prāṇa-para-karārpaṇāt kaluṣaṃ kṛtavān_aham | tadā ta udivantaḥ | tenāsmākaṃ kim | tvayā tad_budhyatām

27-4 und sprach: Ich habe übel getan, daß ich unschuldig Blut verraten habe.

२७-५ ततो यिहूदा मन्दिरमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान् । इत्वा च स्वयमात्मानमुद्बन्ध

27-5 tato yihūdā mandira-madhye tā mudrā ni-kṣipya pra-sthitavān | itvā ca svayam_ātmānam_ud_babandha

27-5 Sie sprachen: Was geht uns das an? Da siehe du zu! Und er warf die Silberlinge in den Tempel, hob sich davon, ging hin und erhängte sich selbst.

२७-६ पश्चात् प्रधानयाजकास्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः । एता मुद्राः शोणितमूल्यं तस्माद्भाण्डागारे न निधातव्याः

27-6 paścāt pradhāna-yājakās_tā mudrā ā-dāya kathitavantaḥ | etā mudrāḥ śoṇita-mūlyam tasmād_bhāṇḍāgāre na ni-dhātavyāḥ

27-6 Aber die Hohenpriester nahmen die Silberlinge und sprachen: Es taugt nicht, daß wir sie in den Gotteskasten legen, denn es ist Blutgeld.

२७-७ अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलालस्य क्षेत्रमक्रीणन्

27-7 anantaram te mantrayitvā vi-deśināṃ śmaśāna-sthānāya tābhiḥ kulālasya kṣetram_akriṇan

27-7 Sie hielten aber einen Rat und kauften den Töpfersacker darum zum Begräbnis der Pilger.

२७-८ अतोऽद्यापि तत्स्थानम् रक्तक्षेत्रं वदन्ति

27-8 ato'dyāpi tat-sthānam rakta-kṣetram vadanti

27-8 Daher ist dieser Acker genannt der Blutacker bis auf den heutigen Tag.

२७-९ इत्थं सति इस्त्रायेलीयसन्तानैर्यस्य मूल्यं निरूपितं तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूल्यं मां प्रति परमेश्वरस्यादेशात् तेभ्य आदीयत

27-9 itthaṃ sati isrāyeliya-santānair_yasya mūlyam ni-rūpitaṃ tasya triṃśan-mudrā-mānam mūlyam māṃ prati parameśvarasyādeśāt tebhya ādiyata

27-9 Da ist erfüllt, was gesagt ist durch den Propheten Jeremia, da er spricht: "Sie haben genommen dreißig Silberlinge, damit bezahlt war der Verkaufte, welchen sie kauften von den Kindern Israel,

२७-१० तेन च कुलालस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यद्वचनं यिरिमियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत्तदासिध्यत्

27-10 tena ca kulālasya kṣetram kṛitam_iti yad_vacanaṃ yirimiya-bhaviṣyad-vādinā proktaṃ tat_tadāsidihyat

27-10 und haben sie gegeben um den Töpfersacker, wie mir der HERR befohlen hat."

२७-११ अनन्तरं यीशौ तदधिपतेः सम्मुख उपतिष्ठति स तं पप्रच्छ । त्वं किं यिहूदीयानां राजा । तदा यीशुस्तमवदत् । त्वं सत्यमुक्तवान्

27-11 anantaram yīśau tad-adhipateḥ sam-mukha upa-tiṣṭhati sa taṃ papraccha | tvam kiṃ yihūdīyānām rājā | tadā yīśus_tam_avadat | tvam satyam_uktavān

27-11 Jesus aber stand vor dem Landpfleger; und der Landpfleger fragte ihn und sprach: Bist du der Juden König? Jesus aber sprach zu ihm: Du sagst es.

२७-१२ किंतु प्रधानयाजकप्राचीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि

27-12 kiṃ_tu pradhāna-yājaka-prācīnair_abhi-yuktena tena kim_api na praty_avādi

27-12 Und da er verklagt ward von den Hohenpriestern und Ältesten, antwortete er nicht.

२७-१३ ततः पीलातेन स उदितः । इमे त्वत्प्रतिकुलतः कति कति साक्ष्यं ददति तत् त्वं शृणोषि

27-13 tataḥ pilātena sa uditaḥ | ime tvat-prati-kulataḥ kati kati sāksyaṃ dadati tat tvam śṛṇoṣi

27-13 Da sprach Pilatus zu ihm: Hörst du nicht, wie hart sie dich verklagen?

२७-१४ तथापि स तेषामेकस्यापि वचस उत्तरं नोदितवान् । तेन सोऽधिपतिर्महाचित्रं विदामास

27-14 tathāpi sa teṣām_ekasyāpi vacasa uttaram noditavān | tena so'dhipatir_mahā-citraṃ vidām_āsa

27-14 Und er antwortete ihm nicht auf ein Wort, also daß der Landpfleger sich verwunderte.

२७-१५ अन्यच्च तन्महकाले ऽधिपतेरेतादृशी रातिरासीत् । प्रजा यं कंचन बन्धिनं याचन्ते तमेव स मोचयतीति

27-15 anyac_ca tan-maha-kāle 'dhipater_etādrī rātir_āsīt | prajā yaṃ kaṃcana bandhinaṃ yācante tam_eva sa mocayatīti

27-15 Auf das Fest aber hatte der Landpfleger die Gewohnheit, dem Volk einen Gefangenen loszugeben, welchen sie wollten.

२७-१६ तदानीं बरब्बानामा कश्चित् ख्यातबन्ध्यासीत्

27-16 tadāniṃ barabbā-nāmā kaś_cit khyāta-bandhyāsīt

27-16 Er hatte aber zu der Zeit einen Gefangenen, einen sonderlichen vor anderen, der hieß Barabbas.

२७-१७ ततः पीलातस्तत्र मिलितान् लोकान् अपृच्छत् । एष बरब्बा बन्धी ख्रीष्टविख्यातो यीशुश्चैतयोः कं मोचयिष्यामि । युष्माकं किमीप्सितम्

27-17 tataḥ pilātaḥ_tatra militān lokān apr̥cchat | eṣa barabbā bandhī khriṣṭa-vikhyāto yīśuś_caitayoḥ kaṃ mocayiṣyāmi | yuṣmākaṃ kim_ipsitam

27-17 Und da sie versammelt waren, sprach Pilatus zu ihnen: Welchen wollt ihr, daß ich euch losgebe? Barabbas oder Jesus, von dem gesagt wird, er sei Christus?

२७-१८ तैरीर्ष्याया स समर्पित इति स ज्ञातवान्

27-18 tair_ir̥ṣyayā sa sam-arpita iti sa jñātavān

27-18 Denn er wußte wohl, daß sie ihn aus Neid überantwortet hatten.

२७-१९ अपरं विचारसनोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रहित्य तस्मै कथयामास । तं धार्मिकजनं प्रति त्वया किमपि न कर्तव्यं यस्मात् तत्कृतेऽद्याहं स्वप्ने प्रभूतकष्टमलभे

27-19 aparaṃ vicārāsanopaveśana-kāle pilātasya patnī bhṛtyaṃ pra-hitya tasmai kathayāmaśa | taṃ dhārmika-janaṃ prati tvayā kim_apī na kartavyaṃ yasmāt tat-kr̥te'dyāhaṃ svapne prabhūta-kaṣṭham_alabhe

27-19 Und da er auf dem Richtstuhl saß, schickte sein Weib zu ihm und ließ ihm sagen: Habe du nichts zu schaffen mit diesem Gerechten; ich habe heute viel erlitten im Traum seinetwegen.

२७-२० अनन्तरं प्रधानयाजकप्राचीना बरब्बां याचित्वादातुं यीशुं च हन्तुं सकललोकान् प्रावर्तयन्

27-20 anantaraṃ pradhāna-yājaka-prācīnā barabbāṃ yācitvādātuṃ yīśuṃ ca hantuṃ sakala-lokān prāvartayan

27-20 Aber die Hohenpriester und die Ältesten überredeten das Volk, daß sie um Barabbas bitten sollten und Jesus umbrächten.

२७-२१ ततोऽधिपतिस्तान् पृष्टवान् । एतयोः कमहं मोचयिष्यामि । युष्माकं केच्छा । ते प्रोचुः बरब्बाम्

27-21 tato'dhipatis_tān pṛṣṭavān | etayoḥ kaṃ_ahaṃ mocayiṣyāmi | yuṣmākaṃ kecchā | te procuḥ barabbām

27-21 Da antwortete nun der Landpfleger und sprach zu ihnen: Welchen wollt ihr unter diesen zweien, den ich euch soll losgeben? Sie sprachen: Barabbas.

२७-२२ तदा पीलातः पप्रच्छ । तर्हि यं ख्रीष्टं वदन्ति तं यीशुं किं करिष्यामि । सर्वे कथयामासुः स क्रुशेन विध्यताम्

27-22 tadā pilātaḥ papraccha | tarhi yaṃ khriṣṭaṃ vadanti taṃ yīśuṃ kim kariṣyāmi | sarve kathayāmaśuḥ sa kruśena vi_ghyatām

27-22 Pilatus sprach zu ihnen: Was soll ich denn machen mit Jesus, von dem gesagt wird er sei Christus? Sie sprachen alle: Laß ihn kreuzigen!

२७-२३ ततोऽधिपतिरवादीत् कुतः । किं तेनोपराद्धं । किंतु ते पुनरुच्चैर्जगदुः । स क्रुशेन विध्यताम्

27-23 tato'dhi-patir_avādīt kutaḥ | kim tenopa-rāddham | kim_tu te punar_uccair_jagaduḥ | sa kruśena vi_ghyatām

27-23 Der Landpfleger sagte: Was hat er denn Übles getan? Sie schrieen aber noch mehr und sprachen: Laß ihn kreuzigen!

२७-२४ तदा निजवाक्यमग्राह्यमभूत् कलहश्चाभूत् । पिलात इति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय करौ प्रक्षाल्यावोचत् । एतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोणितपाते निर्दोषोऽहम् । युष्माभिरेव तद्बुध्यताम्

27-24 tadā nija-vākyam_a-grāhyam_abhūt kalahaś_cābhūt | pilāta iti vi-lokya lokānāṃ sam-akṣaṃ toyam_ā-dāya karau pra-kṣālyāvocat | etasya dhārmika-manuṣyasya śoṇita-pāte nir-doṣo'ham | yuṣmābhir_eva tad_budhyatām

27-24 Da aber Pilatus sah, daß er nichts schaffte, sondern daß ein viel größerer Getümmel ward, nahm er Wasser und wusch die Hände vor dem Volk und sprach: Ich bin unschuldig an dem Blut dieses Gerechten, sehet ihr zu!

२७-२५ तदा सर्वाः प्रजाः प्रत्यवोचन् । तस्य शोणितपातापराधोऽस्माकम् अस्मत्सन्तानानां चोपरि भवतु

27-25 tadā sarvāḥ prajāḥ praty_avocan | tasya śoṇita-pātāparādho'smākam asmat-santānānām copari bhavatu
27-25 Da antwortete das ganze Volk und sprach: Sein Blut komme über uns und unsere Kinder.

२७-२६ ततः स तेषां समीपे बरब्बां मोचयामास यीशुं तु कषाभिराहत्य क्रुशेन वेधितुं समर्पयामास

27-26 tataḥ sa teṣāṃ samīpe barabbāṃ mocayām āsa yīśum tu kaṣābhir_ā-hatya kruśena vedhitum sam-arpayām_āsa
27-26 Da gab er ihnen Barabbas los; aber Jesus ließ er geißeln und überantwortete ihn, daß er gekreuzigt würde.

२७-२७ अनन्तरम् अधिपतेः सेना अधिपतेर्गृहं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजगृहुः

27-27 anantaram adhi-pateḥ senā adhi-pater_gṛham yīśum_ā-nīya tasya samīpe senā-samūhaṃ saṃ_jaḡṛhuḥ
27-27 Da nahmen die Kriegsknechte des Landpflegers Jesus zu sich in das Richthaus und sammelten über ihn die ganze Schar

२७-२८ ततस्ते तस्य वसनं मोचयित्वा कृष्णलोहितवर्णवसनं परिधापयामासुः

27-28 tatas_te tasya vasaṇam mocayitvā kṛṣṇa-lohita-varṇa-vasanaṃ pari-dhāpayām_āsuḥ
27-28 und zogen ihn aus und legten ihm einen Purpurmantel an

२७-२९ कण्टकानां मुकुटं निर्माय तच्छिरसि ददुः । तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्मुखे जानूनि पातयित्वा हे यिहूदीयानां राजन् तुभ्यं नम इत्युक्त्वा तं तिरश्चक्रुः

27-29 kaṇṭakānāṃ mukuṭaṃ nir-māya tac-chirasi daduḥ | tasya dakṣiṇa-kare vetraṃ_ekaṃ dattvā tasya sam-mukhe jānūni pātayitvā he yihūdīyānāṃ rājan tubhyaṃ nama ity_uktvā taṃ tiraś_cakruḥ
27-29 und flochten eine Dornenkrone und setzten sie auf sein Haupt und ein Rohr in seine rechte Hand und beugten die Kniee vor ihm und verspotteten ihn und sprachen: Gegrüßet seist du, der Juden König!

२७-३० ततस्तस्य गात्रे निष्ठीवम् दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आजघ्नुः

27-30 tatas_tasya gātre ni-ṣṭhīvam dattvā tena vetreṇa śira ā_jaḡhnuḥ
27-30 und spieen ihn an und nahmen das Rohr und schlugen damit sein Haupt.

२७-३१ इत्थं तं तिरस्कृत्य तद्वसनं मोचयित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयां चक्रुः । तं क्रुशेन वेधितुं नीतवन्तः

27-31 itthaṃ taṃ tiraś-krtya tad-vasanaṃ mocayitvā punar_nija-vasanaṃ pari-dhāpayām cakruḥ | taṃ kruśena vedhitum nītavantaḥ
27-31 Und da sie ihn verspottet hatten, zogen sie ihm seine Kleider an und führten ihn hin, daß sie ihn kreuzigten.

२७-३२ पश्चात्ते बहिर्भूय कुरीणीयं शिमोन्नामकमेकं विलोक्य क्रुशं वेदुं तमाददिरे

27-32 paścāt_te bahir-bhūya kurīṇīyaṃ śimon-nāmakaṃ_ekaṃ vi-lokya kruśaṃ vedhum tam_ā_dadire
27-32 Und indem sie hinausgingen, fanden sie einen Menschen von Kyrene mit Namen Simon; den zwangen sie, daß er ihm sein Kreuz trug.

२७-३३ अनन्तरं गुल्गाल्ताम् अर्थाच्छिरस्कपालनामकस्थानमुपस्थाय

27-33 anantaram gulgaltām arthāc_śiras-kapāla-nāmaka-sthānam_upa-sthāya
27-33 Und da sie an die Stätte kamen mit Namen Golgatha, das ist verdeutscht Schädelstätte,

२७-३४ ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्लरसं पातुं ददुः । किंतु स तमास्वाद्य न पपौ

27-34 te yīśave pitta-mīśritāmla-rasaṃ pātuṃ daduḥ | kiṃ_tu sa tam_ā-svādya na papau
27-34 gaben sie ihm Essig zu trinken mit Galle vermischt; und da er's schmeckte, wollte er nicht trinken.

२७-३५ तदानीं ते तं क्रुशेन संविध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जगृहुः । तस्मात् विभजन्तेऽधरीयं मे ते मनुष्याः परस्परम् । मदुत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च । यदेतद्वचनं भविष्यद्वादिभिरुक्तमासीत् तदा तदसिध्यत्

27-35 tadānīm te taṃ kruśena saṃ-vidhya tasya vasaṇāni guṭikā-pātena vi-bhajya jaḡṛhuḥ | tasmāt vi_bhajante'dhārīyaṃ me te manuṣyāḥ paras-param | mad-uttariya-vastrārthaṃ guṭikāṃ pātayanti ca | yad_etad-vacanaṃ bhaviṣyad-vādibhir_uktam_āsīt tadā tad_asidhyat
27-35 Da sie ihn aber gekreuzigt hatten, teilten sie seine Kleider und warfen das Los darum, auf daß erfüllet würde, was gesagt ist durch den Propheten: "Sie haben meine Kleider unter sich geteilt, und über mein Gewand haben sie das Los geworfen."

२७-३६ पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षणकर्मणि नियुक्तास्तस्थुः

27-36 paścāt te tatropaviśya tad-rakṣaṇa-karmaṇi ni-yuktās_tasthuḥ

27-36 Und sie saßen allda und hüteten sein.

२७-३७ अपरम् एष यिहूदीयानां राजा यीशुरित्यपवादलिपिपत्रं तच्छिरस ऊर्ध्वं योजयामासुः

27-37 aparam eṣa yihūdīyānām rājā yīsur_ity_apa-vāda-lipi-patram tac-chirasa ūrdhve yojayām_āsuḥ

27-37 Und oben zu seinen Häupten setzten sie die Ursache seines Todes, und war geschrieben: Dies ist Jesus, der Juden König.

२७-३८ ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ चौरौ तेन साकं क्रुशेन विविधुः

27-38 tatas_tasya vāme dakṣiṇe ca dvau caurau tena sākaṁ kruśena vi_vidhuḥ

27-38 Und da wurden zwei Mörder mit ihm gekreuzigt, einer zur Rechten und einer zur Linken.

२७-३९ तदा पान्था निजशिरो लाडयित्वा तं निन्दन्तो जगदुः

27-39 tadā pānthā nija-śiro lāḍayitvā taṁ nindanto jagaduḥ

27-39 Die aber vorübergingen, lästerten ihn und schüttelten ihre Köpfe

२७-४० हे ईश्वरमन्दिरभञ्जक दिनत्रये तन्निर्मातः स्वं रक्ष । चेत् त्वमीश्वरसुतस्तर्हि क्रुशादवरोह

27-40 he īśvara-mandira-bhañjaka dina-traye tan-nirmātaḥ svam rakṣa | cet tvam_īśvara-sutas_tarhi kruśād_ava_roha

27-40 und sprachen: Der du den Tempel Gottes zerbrichst und baust ihn in drei Tagen, hilf dir selber! Bist du Gottes Sohn, so steig herab von Kreuz.

२७-४१ प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जगदुः

27-41 pradhāna-yājakādhyāpaka-prācīnāś_cā tathā tiras-kṛtya jagaduḥ

27-41 Desgleichen auch die Hohenpriester spotteten sein samt den Schriftgelehrten und Ältesten und sprachen:

२७-४२ सोऽन्यजनानावत् किंतु स्वमवितुं न शक्नोति । यदीस्त्रायेलो राजा भवेत्तर्हीदानीमेव

क्रुशादवरोहतु । तेन तं वयंप्रत्येष्यामः

27-42 so'nyajanānāvāt kiṁ_tu svam_avitum na śaknoti | yadīsrāyelo rājā bhavet_tarhīdānīm_eva kruśād_ava_rohatu | tena taṁ vayampraty_eṣyāmaḥ

27-42 Andern hat er geholfen, und kann sich selber nicht helfen. Ist er der König Israels, so steige er nun vom Kreuz, so wollen wir ihm glauben.

२७-४३ स ईश्वरे प्रत्याशामकरोत् । यदीश्वरस्तस्मिन् संतुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत् यतः स उक्तवान्
अहमीश्वरसुतः

27-43 sa īśvare praty-āśām_akarot | yadīśvaras_tasmin saṁ-tuṣṭas_tarhīdānīm_eva tam_avet yataḥ sa uktavān aham_īśvara-sutaḥ

27-43 Er hat Gott vertraut; der erlöse ihn nun, hat er Lust zu ihm; denn er hat gesagt: Ich bin Gottes Sohn.

२७-४४ यौ स्तेनौ साकं तेन क्रुशेन विद्धौ तौ तद्वदेव तं निन्दन्तुः

27-44 yau stenau sākaṁ tena kruśena viddhau tau tadvad_eva taṁ ninindantuḥ

27-44 Desgleichen schmähten ihn auch die Mörder, die mit ihm gekreuzigt waren.

२७-४५ तदा द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्वदेशे तिमिरं बभूव

27-45 tadā dvitīya-yāmāt tṛtīya-yāmaṁ yāvat sarva-deśe timiraṁ babhūva

27-45 Und von der sechsten Stunde an ward eine Finsternis über das ganze Land bis zu der neunten Stunde.

२७-४६ तृतीययामे एलि एलि लामा शिवक्तनी । अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षीः

यीशुरुच्चैरिति जगाद

27-46 tṛtīya-yāme eli eli lāmā śivaktanī | arthāt mad-īśvara mad-īśvara kuto mām_atyākṣiḥ yīsur_uccair_iti jagāda

27-46 Und um die neunte Stunde schrie Jesus laut und sprach: Eli, Eli, lama asabthani? das heißt: Mein Gott, mein Gott, warum hast du mich verlassen?

२७-४७ तदा तत्र स्थिताः केचित् तच्छ्रुत्वा बभाषिरे । अयमेलियमाह्वयति

27-47 tadā tatra sthitāḥ ke_cit tac_chrutvā babhāṣire | ayam_eliyam_ā_hvayati

27-47 Etliche aber, die dastanden, da sie das hörten, sprachen sie: Der ruft den Elia.

२७-४८ तेषां मध्याद् एकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं गृहीत्वा तत्राम्लरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ

27-48 teṣāṁ madhyād_ekaḥ śighraṁ gatvā spañjaṁ gṛhītvā tatrāmlla-rasaṁ dattvā nalena pātuṁ tasmai dadau

27-48 Und alsbald lief einer unter ihnen, nahm einen Schwamm und füllte ihn mit Essig und steckte ihn an ein Rohr und tränkte ihn.

२७-४९ इतरेऽकथयन् तिष्ठत तं रक्षितुङ्क् एलिय आयाति नवेति पश्यामः

27-49 itare'kathayan tiṣṭhata taṃ rakṣituṅ eliya ā_yāti naveti paśyāmaḥ

27-49 Die andern aber sprachen: Halt, laß sehen, ob Elia komme und ihm helfe.

२७-५० यीशुः पुनरुच्चैराहूय प्राणाञ्जहौ । ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् ऊर्ध्वादधो यावच्छिद्यमानं द्विधाभवत्

27-50 yīśuḥ punar_uccair_ā-hūya prāṇāñ_jahau | tato mandirasya viccheda-vasanam ūrdhvād_adho yāvaca_chidyamānaṃ dvidhābhavat

27-50 Aber Jesus schrie abermals laut und verschied.

२७-५१ भूमिश्चकम्पे भूधरो व्यदीर्यत च

27-51 bhūmiś_cakampe bhū-dharo vy_adīryata ca

27-51 Und siehe da, der Vorhang im Tempel zerriß in zwei Stücke von obenan bis untenaus.

२७-५२ श्मशाने मुक्ते भूरिपुण्यवतां सुप्तदेहा उदतिष्ठन्

27-52 śmaśāne mukte bhūri-puṇyavatāṃ supta-dehā ud_atiṣṭhan

27-52 Und die Erde erbebe, und die Felsen zerrissen, die Gräber taten sich auf, und standen auf viele Leiber der Heiligen, die da schliefen,

२७-५३ श्मशानाद्बहिर्भूय तदुत्थानात् परं पुण्यपरं गत्वा बहुजनान् दर्शयामासुः

27-53 śmaśānād_bahir-bhūya tad-utthānāt paraṃ puṇya-param gatvā bahu-janān darśayām_āsuḥ

27-53 und gingen aus den Gräbern nach seiner Auferstehung und kamen in die heilige Stadt und erschienen vielen.

२७-५४ यीशुरक्षणाय नियुक्तः शतमेनापतिस्तत्सङ्गिनश्च तादृशीं भूकम्पादिघटनां दृष्ट्वा भीता अवदन् । एष ईश्वरपुत्रो भवति

27-54 yīśur_akṣaṇāya ni-yuktaḥ śatamenāpatis_tat-saṅginaś_ca tādr̥ṣīm bhū-kampādi-ghaṭanāṃ dr̥ṣṭvā bhītā avadan | eṣa īśvara-putro bhavati

27-54 Aber der Hauptmann und die bei ihm waren und bewahrten Jesus, da sie sahen das Erdbeben und was da geschah, erschrakten sie sehr und sprachen: Wahrlich dieser ist Gottes Sohn gewesen!

२७-५५ या बहुयोषितो यीशुं सेवमाना गालीलस्तत्पश्चादागताः

27-55 yā bahu-yoṣito yīśuṃ sevamānā gālīlas_tat-paścād_ā-gataḥ

27-55 Und es waren viele Weiber da, die von ferne zusahen, die da Jesus waren nachgefolgt aus Galiläa und hatten ihm gedient;

२७-५६ तासां मध्ये मगदलीनी मरियम् याकूब्योश्योर्माता या मरियम् सिबदियपुत्रयोर्माता चा योषित एता दूरे तिष्ठन्त्यो ददृशुः

27-56 tāsāṃ madhye magdalīnī mariyam yākūb-yoṣyor_mātā yā mariyam sibadiya-putrayor_mātā cā yoṣita etā dūre tiṣṭhantyo dadr̥ṣuḥ

27-56 unter welchen war Maria Magdalena und Maria, die Mutter der Kinder des Zebedäus.

२७-५७ सन्ध्यायां सत्याम् अरिमथियानगरस्य यूषफनामा धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात्

27-57 sandhyāyāṃ satyām arimathiyā-nagarasya yūṣaph-nāmā dhanī manu-jo yīśoḥ śiṣyatvāt

27-57 Am Abend aber kam ein reicher Mann von Arimathia, der hieß Joseph, welcher auch ein Jünger Jesu war.

२७-५८ पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं ययाचे । तेन पिलातः कायं दातुम् आदिदेश

27-58 pīlātasya samīpaṃ gatvā yīśoḥ kāyaṃ yayāce | tena pīlātaḥ kāyaṃ dātum ā_dideśa

27-58 Der ging zu Pilatus und bat ihn um den Leib Jesus. Da befahl Pilatus man sollte ihm ihn geben.

२७-५९ यूषफ् तत्कायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणाच्छाद्य स्वार्थं शैले यच्छ्मशानं चखान

27-59 yūṣaph tat-kāyaṃ nītvā śuci-vastreṇācchādya svārthaṃ śaile yac_śmaśānaṃ cakhāna

27-59 Und Joseph nahm den Leib und wickelte ihn in eine reine Leinwand

२७-६० तन्मध्ये तत्कायं निधाय तस्य द्वारि बृहत्पाषाणं ददौ

27-60 tan-madhye tat-kāyaṃ ni-dhāya tasya dvāri bṛhat-pāṣāṇaṃ dadau

27-60 und legte ihn in sein eigenes Grab, welches er hatte lassen in einen Fels hauen, und wälzte einen großen Stein vor die Tür des Grabes und ging davon.

२७-६१ किंतु मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् एते स्त्रियौ तत्र श्मशानसम्मुख उपविशतुः

27-61 kiṃ_tu magdalīni mariyam anya-mariyam ete striyau tatra śmaśāna-sam-mukha upa_viviśatuḥ

27-61 Es war aber allda Maria Magdalena und die andere Maria, die setzten sich gegen das Grab.

२७-६२ तदनन्तरं निस्तारोत्स्वस्यायोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः फिरूशिनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्

27-62 tad-anantaraṃ nistārotsvasyāyोजना-dināt pare'hani pradhāna-yājakāḥ phirūśinaś_ca militvā pīlātam_upāgatyākathayan

27-62 Des andern Tages, der da folgt nach dem Rüsttage, kamen die Hohenpriester und Pharisäer sämtlich zu Pilatus

२७-६३ हे महेच्छ स प्रतारको जीवन् अकथयत् । दिनत्रयात् परं श्मशानादुत्थास्यामि तद्वाक्यं स्मरामो वयम्

27-63 he maheccha sa pratāraako jīvan akathayat | dina-trayāt paraṃ śmaśānād_ut_thāsyāmi tad-vākyaṃ smarāmo vayam

27-63 und sprachen: Herr, wir haben gedacht, daß dieser Verführer sprach, da er noch lebte: Ich will nach drei Tagen auferstehen.

२७-६४ तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशतु । नोचेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तम् हत्वा लोकान् वदिष्यन्ति । स श्मशानादुदतिष्ठत् । तथा सति प्रथमभ्रान्तेः शेषीयभ्रान्तिर्महती भविष्यति

27-64 tasmāt tṛtiya-dinaṃ yāvat tat śmaśānaṃ rakṣitum_ā_diśatu | nocet tac-chiṣyā yāminyām_ā-gatya tam hṛtvā lokān vadiṣyanti | sa śmaśānād_ud_atiṣṭhat | tathā sati prathama-bhrānteḥ śeṣiya-bhrāntir_mahatī bhaviṣyati

27-64 Darum befiehl, daß man das Grab verwahre bis an den dritten Tag, auf daß nicht seine Jünger kommen und stehlen ihn und sagen dem Volk: Er ist auferstanden von den Toten, und werde der letzte Betrug ärger denn der erste.

२७-६५ तदा पीलात अवादीत् । युष्माकं समीपे रक्षिगण आस्ते । यूयं गत्वा यथा साध्यं रक्षयत

27-65 tadā pīlāta avādīt | yuṣmākaṃ samīpe rakṣi-gaṇa āste | yūyaṃ gatvā yathā sādhyam rakṣayata

27-65 Pilatus sprach zu ihnen: Da habt ihr die Hüter; gehet hin und verwahret, wie ihr wisset.

२७-६६ ततस्ते गत्वा तद्द्वारपाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य श्मशानं रक्षयामासुः

27-66 tatas_te gatvā tad-dvāra-pāṣāṇam mudrāṅkitam kṛtvā rakṣi-gaṇam ni-yojya śmaśānaṃ rakṣayām_āsuḥ

27-66 Sie gingen hin und verwahrten das Grab mit Hütern und versiegelten den Stein.

२८-१ ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभाते जाते मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् च श्मशानं द्रष्टुमागता

28-1 tataḥ paraṃ vi-śrāma-vārasya śeṣe saptāha-prathama-dinasya pra-bhāte jāte magdalīni mariyam anya-mariyam ca śmaśānaṃ draṣṭum_ā-gatā

28-1 Als aber der Sabbat um war und der erste Tag der Woche anbrach, kam Maria Magdalena und die andere Maria, das Grab zu besehen.

२८-२ तदा महान् भूकम्पोऽभवत् । परमेश्वरीयदूतः स्वर्गादवरुह्य श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्य तदुपर्युपविवेश

28-2 tadā mahān bhū-kampo'bhavat | parameśvariya-dūtaḥ svargād_ava-ruhya śmaśāna-dvārāt pāṣāṇam_apa-sārya tad-upary_upa_viveśa

28-2 Und siehe, es geschah ein großes Erdbeben. Denn der Engel des HERRN kam vom Himmel herab, trat hinzu und wälzte den Stein von der Tür und setzte sich darauf.

२८-३ तद्वदनं विद्युद्वत् तेजोमयं वसनं हिमशुभ्रं च

28-3 tad-vadanaṃ vidyudvat tejomayaṃ vasaṇam hima-śubhraṃ ca

28-3 Und seine Gestalt war wie der Blitz und sein Kleid weiß wie Schnee.

२८-४ तदानीं रक्षिणस्तद्भयात् कम्पिता मृतवद् बभूवुः

28-4 tadāniṃ rakṣiṇas_tad-bhayāt kampaṭā mṛtavad babhūvuḥ

28-4 Die Hüter aber erschranken vor Furcht und wurden, als wären sie tot.

२८-५ स दूतो योषितो जगाद । यूयं मा भैष्ट । क्रुशहतयीशुं मृगयध्वे तदहं वेद्मि

28-5 sa dūto yoṣito jagāda | yūyaṃ mā bhaiṣṭa | kruśa-hata-yīśuṃ mṛgayadhve tad_ahaṃ vedmi

28-5 Aber der Engel antwortete und sprach zu den Weibern: Fürchtet euch nicht! Ich weiß, daß ihr Jesus, den Gekreuzigten, sucht.

२८-६ सोऽत्र नास्ति । यथावदत् तथोत्थितवान् । एतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यत

28-6 so'tra nāsti | yathāvadat tathotthitavān | etat prabhoḥ śayana-sthānam paśyata

28-6 Er ist nicht hier; er ist auferstanden, wie er gesagt hat. Kommt her und seht die Stätte, da der HERR gelegen hat.

२८-७ तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान् इति वदत स श्मशानाद् उदतिष्ठत् । युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूयं तत्र तं वीक्षिष्यध्वे । पश्यताहं वार्त्तामिमां युष्मानवादिषम्

28-7 tūrṇam gatvā tac-chiṣyān iti vadata sa śmaśānād ud_atiṣṭhat | yuṣmākam_agre gālilam yāsyati yūyaṃ tatra taṃ vīkṣiṣyadhve | paśyatāhaṃ vārttām_imām yuṣmān_avādiṣam

28-7 Und gehet eilend hin und sagt es seinen Jüngern, daß er auferstanden sei von den Toten. Und siehe, er wird vor euch hingehen nach Galiläa; da werdet ihr ihn sehen. Siehe, ich habe es euch gesagt.

२८-८ ततस्ता भयान्महानन्दनाञ्च श्मशानात् तूर्णं बहिर्भूय तच्छिष्यान् वार्त्तां वक्तुं धावितवत्यः

28-8 tatas_tā bhayān_mahā-nandanāc_ca śmaśānāt tūrṇam bahir-bhūya tac-chiṣyān vārttām vaktuṃ dhāvitavatyaḥ

28-8 Und sie gingen eilend zum Grabe hinaus mit Furcht und großer Freude und liefen, daß sie es seinen Jüngern verkündigten. Und da sie gingen seinen Jüngern zu verkündigen,

२८-९ किंतु शिष्यान् वार्त्तां वक्तुं यान्ति तदा यिशुर्दर्शनं दत्त्वा ता जगाद । युष्माकं कल्याणम् भूयात् ।

ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणेमुः

28-9 kiṃ_tu śiṣyān vārttām vaktuṃ yānti tadā yīśur_darśanam dattvā tā jagāda | yuṣmākaṃ kalyāṇam bhūyāt | tatas_tā ā-gatya tat-pādayoḥ patitvā pra_ṇemuḥ

28-9 siehe, da begegnete ihnen Jesus und sprach: Seid gegrüßet! Und sie traten zu ihm und griffen an seine Füße und fielen vor ihm nieder.

२८-१० यीशुस्ता अवादीत् । मा बिभीत यूयं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति

28-10 yīśus_tā avādīt | mā bibhīta yūyaṃ gatvā mama bhrātṛn gālilam yātuṃ vadata tatra te māṃ drakṣyanti

28-10 Da sprach Jesus zu ihnen: Fürchtet euch nicht! Geht hin und verkündigt es meinen Brüdern, daß sie gehen nach Galiläa; daselbst werden sie mich sehen.

२८-११ स्त्रियो गच्छन्ति तदा रक्षिणां केचित् पुरं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्वं प्रधानयाजकान्

ज्ञापितवन्तः

28-11 striyo gacchanti tadā rakṣiṇāṃ ke_cit puraṃ gatvā yad_yad ghaṭitaṃ tat-sarvaṃ pradhāna-yājakān jñāpitavantaḥ

28-11 Da sie aber hingingen, siehe, da kamen etliche von den Hütern in die Stadt und verkündigten den Hohenpriestern alles, was geschehen war.

२८-१२ ते प्राचीनैः सह संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बहुमुद्राः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्

28-12 te prācīnaiḥ saha saṃ-sadam kṛtvā mantrayanto bahu-mudrāḥ senābhyo dattvāvadan

28-12 Und sie kamen zusammen mit den Ältesten und hielten einen Rat und gaben den Kriegsknechten Geld genug

२८-१३ अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वानयन् इति यूयं प्रचारयत

28-13 asmāsu nidriteṣu tac-chiṣyā yāminyām_ā-gatya taṃ hṛtvānayan iti yūyaṃ pra_cārayata

28-13 und sprachen: Saget: Seine Jünger kamen des Nachts und stahlen ihn, dieweil wir schliefen.

२८-१४ यद्येतदधिपतेः श्रोत्रगोचरीभवेत् तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः

28-14 yady_etad_adhi-pateḥ śrotra-gocarī_bhavet tarhi taṃ bodhayitvā yuṣmān_aviṣyāmaḥ

28-14 Und wo es würde auskommen bei dem Landpfleger, wollen wir ihn stillen und schaffen, daß ihr sicher seid.

२८-१५ ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शुक्षाबुरूपं कर्म चक्रुः । यिहूदीयानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते

28-15 tatas_te mudrā gṛhītvā śukṣāburūpaṃ karma cakruḥ | yihūdīyānām madhye tasyādyāpi kiṃ-vadantī vidyate

28-15 Und sie nahmen das Geld und taten, wie sie gelehrt waren. Solches ist eine gemeine Rede geworden bei den Juden bis auf den heutigen Tag.

२८-१६ एकादश शिष्या यीशुनिरूपितगालीलस्यार्द्रिं गत्वा तत्र तं संवीक्ष्य प्रणेमुः

28-16 ekādaśa śiṣyā yīśu-nirūpita-gālilasyādrīṃ gatvā tatra taṃ saṃ-vīkṣya pra_ṇemuḥ

28-16 Aber die elf Jünger gingen nach Galiläa auf einen Berg, dahin Jesus sie beschieden hatte.

२८-१७ किंतु केचित् संदिग्धवन्तः

28-17 kiṃ_tu ke_cit saṃ-digdhavantaḥ

28-17 Und da sie ihn sahen, fielen sie vor ihm nieder; etliche aber zweifelten.

२८-१८ यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान् । स्वर्गमेदिन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मय्यर्पित आस्ते

28-18 yīśus_ṭeṣāṃ samīpam_ā-gatya vy_ā-hṛtavān | svarga-medinyoḥ sarvādhīpatitva-bhāro mayy_arpita āste

28-18 Und Jesus trat zu ihnen, redete mit ihnen und sprach: Mir ist gegeben alle Gewalt im Himmel und auf Erden.

२८-१९ अतो यूयं प्रयाय सर्वदेशीयाञ्छिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाहयत

28-19 ato yūyaṃ pra-yāya sarva-deśīyāñ_śiṣyān kṛtvā pituḥ putrasya pavitrasyātmanaś_ca nāmnā tān_ava_gāhayata

28-19 Darum gehet hin und lehret alle Völker und taufet sie im Namen des Vaters und des Sohnes und des heiligen Geistes,

२८-२० अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत । पश्यत जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि । इति

28-20 ahaṃ yuṣmān yad_yad_ādiśaṃ tad_api pālayituṃ tān_upādiśata | paśyata jagad-antaṃ yāvat sa-dāhaṃ yuṣmābhiḥ sākaṃ tiṣṭhāmi | iti

28-20 und lehret sie halten alles, was ich euch befohlen habe. Und siehe, ich bin bei euch alle Tage bis an der Welt Ende.

<http://www.sanskritweb.net>